

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΣΥΝΤΙΠΑ
ΤΟΥ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Α. ΝΑΣΙΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Ναυαρίνου

1561

ΑΠΟΤΥΠΩΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΣΥΝΤΙΠΑ
ΤΟΥ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Α. ΝΑΣΙΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Ναυαρίνου

Α
1
1

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΑΠΙΤΗΥΖ

1907

ΧΟΦΟΣΟΛΗΦ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Διήγησις Φιλοσόφου, περὶ Κύρου τῶν Περσῶν Βασιλέως, τοῦ γνησίου Παιδὸς αὐτοῦ, τοῦ Διδασκάλου Συντίπα, περὶ τῶν τοῦ Βασιλέως ἑπτὰ Φιλοσόφων, τῆς μιᾶς αὐτοῦ, καὶ ἀναιδοῦς γυναικὸς, καὶ τῆς κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Βασιλέως διαβολῆς, ἥνπερ κατεσκεύασεν ἡ Μητρίξ αὐτοῦ.

Βασιλεύς τις ἦτον εἰς τὴν Περσίαν, οὗ τὸ ὄνομα Κῦρος, ὅστις εἶχε γυναῖκας ἑπτὰ, ἀλλὰ παιδίον δὲν εἶχεν. Ἐπαρακάλει λοιπὸν τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ παιδίον ὥστε μετὰ πολλῆς δεήσεως εἰσηκούσθῃ καὶ ἔκαμει παιδίον ἀρσενικόν, τὸ ὁποῖον ἀνέτρεφε βασιλικῶς, καὶ ἐξεπαίδευε, καὶ ὡς ἓνα δένδρον ἄριστον ἀνετρέφετο, καὶ ἠϋξάνεν εἰς τὴν ἡλικίαν. Ἐχων δὲ πόθον καὶ ἀγκπην ὁ Βασιλεὺς νὰ παιδεύσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὴν μάθησιν τῶν γραμμάτων, τοῦ ἠϋρε τὸν σοφώτατον διδάσκαλον, ἵνα τῆς σοφιστικῆς μαθήσεως ἄριστος γένηται, καὶ διατρίψας ἔτη τρία ἐν τοῖς μαθήμασιν, οὐδὲν ἐκαρπώσατο. Ἰδὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ὅτι οὐδὲν μανθάνει, εἶπεν· εἰ καὶ πολλοὺς χρόνους ὁ υἱός μου παρὰ τῷ Διδασκάλῳ ἐσχολάσθῃ καὶ τὸ παράπαν οὐδὲν ἐπαιδεύθῃ· ἀλλὰ νὰ δώσω αὐτὸν Συντίπα τῷ Φιλοσόφῳ, ἐπεὶ ἤκουσα ἐκ πολλῶν, ὅτι εἶναι ἄριστος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Βασιλεὺς, εὐθὺς μετεκαλέσατο τὸν Συντίπαν, λέγων αὐτῷ· Θέλω δοῦναί σοι τὸν ἐμὸν Υἱὸν τοῦ ἐκπαιδεῦσαι Φιλοσόφον. Ὁ δὲ Συντίπας ἔφη· ἔτοιμός εἰμι ὦ Βασιλεῦ, ἐπεὶ μῆνας ἕξ τοῦτον ἐκπαιδεῦσαι, καὶ πάσης ἐμπλήσαι σοφίας ὥστε μὴ εὗρεθῆναι τοῦ παιδὸς τις ἄλλος Φιλοσοφώτερος. Εἰ

Θε ἐντὸς τοῦ τοιούτου χρόνου τὸν σὸν Υἱὸν οὐ δώσω Φιλόσο-
φον ἄριστον εἰς τὴν Βασιλείαν σου, χωρισμένη νὰ ᾔηται ἡ ἐ-
μὴ ζωὴ. καὶ πᾶς ὁ βίος μου νὰ ᾔηται τῆς σῆς βασιλείας. Εἰ
τοῖνον, ὦ Βασιλεῦ, καθὼς ἐγὼ ἐπαγγέλλομαι τέλειον τὸν
Υἱόν σου ἀποκαταστήσω Φιλόσοφον, καὶ τὴν σὴν Βασιλείαν
δεῖ ἐπάναγκες φιλοτιμήσασθαι ἀπ' ἐμοὶ φιλοτίμως καὶ βασι-
λικῶς. Καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶπε πρὸς ταῦτα· ὅ,τι ἂν μοι ράδιον
τοῦτό σοι δώσω, εἰ δὲ ἀδύνατον τὸ ζητούμενον, οὐκ ἔχω σὺν
δοῦναι. Ὁ δὲ Συντίπας ἀκούσας ἀπεκρίνατο τῷ Βασιλεῖ ὡς
ἐν παραδείγματι· ὥσπερ σὺ παρὰ τινος οὐ λαβεῖν, μηδὲ πάλιν
σὺ ἐτέρῳ δοῦναι θελήσεις. Τότε ὁ Βασιλεὺς τῷ λόγῳ τού-
τῳ συγκαταβὰς, μεγάλαις ἐλπίσι καὶ καλωσύναις τὸν Φιλό-
σοφον ἐπληροφόρει ὅτι, εἴτι ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ, ἔξει δοθη-
σόμενον. Καὶ περὶ τούτων οὕτως ἀμφοτέροι συμβούλιον ποι-
ησάμενοι χάριν βεβαιώσεως, ὁ Φιλόσοφος τῷ βασιλεῖ διὰ
γραμμάτων ὑπεσχέθη, ὅτι μετὰ μῆνας ἕξ, εἰς τέλος διδχαγ-
μένος καὶ φιλοσοφισμένος ὁ παῖς, αὐτῷ παρ' αὐτοῦ ἀποδοθή-
σεται· εἰ δὲ πλεον τοῦ συμφωνημένου καιροῦ οὐ ἀποδώσει Φι-
λόσοφον τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλέως, κεφαλικῇ τιμωρίᾳ Συντίπας
ἔσται ὑπεύθυνος! Ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις καὶ ταῖς συμφω-
νίαις πεισθεὶς ὁ Βασιλεὺς περὶ τοῦ Φιλοσόφου, ἔδωκε τὸν υἱ-
ὸν αὐτοῦ εἰς χεῖρας τοῦ Φιλοσόφου Συντίπα.

Ὁ Φιλόσοφος λαβὼν τὸν Βασιλόπαιδα τὸν ἐπῆγεν εἰς
τὸ σπητι τοῦ καινούργιο μέγα καὶ εὐρύχωρον, καὶ τὰ
μέσα τοῦ σπητιοῦ ἐκαταλάμπρυνε καὶ ἄσπρισεν. Ἐγραψε
καὶ ἱστόρησεν εἰς τοὺς τοίχους ὅσα μαθήματα ἔμελλε νὰ τοῦ
δείξῃ, καὶ ἔβαλε τὸν Νέον μέσα εἰς τὸ σπητι ἐκεῖνο.

Ἀπὸ τότε ὁ Φιλόσοφος ἐκάθητο μετὰ τὸν Βασιλόπαιδα καὶ
πάντοτε μετ' αὐτοῦ συνεχεστρέφετο, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὸν τὰ
ἐπιτορηθέντα· καὶ εἶχε πᾶσαν χρεῖαν καὶ ἐπιμέλειαν αὐτοῦ
ἐκ τοῦ Βασιλέως. Ἐπεμελήθη τὸν νέον ὁ Φιλόσοφος μετὰ
μεγάλῃς σπουδῆς, ὥστε μέσα εἰς τὸν διωρισμένον καιρὸν ἐτε-
λείωσεν ὅλα τὰ μαθήματα τῆς διδασκαλίας, καὶ τόσον ἔμα-
θε τὸ παιδίον, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἠδυνήθη μαθεῖν. Πρὸ μιᾶς
λοιπὸν ἡμέρας τῆς ὑποσχέσεως, ὑπῆγεν ὁ Φιλόσοφος εἰς τὸν

Βασιλέα, καὶ λέγει αὐτῷ : «ὦ Βασιλεῦ Κράτιστε, εἴ τι πρᾶγμα ἦτο ποθητὸν καὶ ἀγαπητὸν, σοῦ ἔγεινεν αὖριον ὁ υἱός σου ἔρχεται ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας, καὶ θέλεις τὸν ἰδεῖν νὰ χαρῆς μεγάλως».

Ἔστειλε τὸ παιδίον εἰς τὸν πατέρα του ὁ Φιλόσοφος τὴν ἐπαύριον, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς λέγει : «Ἐμαθες, υἱέ μου, καθὼς εἶπεν ὁ διδάσκαλός σου ;» Τὸ δὲ παιδίον ἀποκριθὲν, λέγει : «Ὁμοῦ μὲ τὸν διδάσκαλόν μου θέλομεν ἔλθει, Δέσποτα». Καὶ προσκυνήσας τῷ πατρὶ αὐτοῦ, εὐγῆκε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν διδάσκαλόν του. Τότε ὁ Φιλόσοφος λέγει τοῦ νέου : «Ἐφάνη μου ταύτη τῇ νυκτὶ νὰ κάμω ζήτησιν περὶ τῆς ἐπικειμένης σου τύχης μετὰ τὴν γέννησίν σου καὶ περὶ ταύτης μετ' ἀκριβείας ν' ἀστρονομήσω, καὶ καθὼς ἴδω τὸ συμφέρον σου, τότε θέλω σὲ πέμψει εἰς τὸν πατέρα σου». Καὶ ποιησάμενος ὁ Φιλόσοφος τὸ σχῆμα τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου, εὗρεν ὅτι δὲν εἶνε ὠφέλιμον καὶ συμφέρον καὶ καλόν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πατέρα του, ἐὰν δὲν περάσουν ἄλλα ἐπτὰ ἡμέραι, ὕστερον ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρὸν, τὸν ὅποιον ἐσυμφώνησε μὲ τὸν Βασιλέα· διότι, ἐὰν δὲν γίνῃ οὕτω, ἡ ζωὴ τοῦ παιδίου θέλει κινδυνεύσει μεγάλως. Ὁ δὲ Φιλόσοφος, μαθὼν ταῦτα τὰ πράγματα καταλεπτῶς ἀπὸ τῆς ἀστρολογικῆς μεθόδου, διεταράχθη καὶ ἐφοβήθη μεγάλως· καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως λυπούμενον, ἠρώτησεν αὐτόν, λέγων : «Διδάσκαλε, διατί ἔγινες οὕτω σκυθρωπὸς καὶ λυπούμενος ;» Καὶ ὁ Φιλόσοφος τοῦ ἐφάνέρωσε τὴν αἰτίαν. Ὁ δὲ νέος λέγει πρὸς αὐτόν : «Ὡστε, ἂν σοῦ ἀρέσῃ, οὐδὲ ἓνα μῆνα νὰ μὴ συνομιλήσω μετὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς καὶ βασιλέως, ἀλλὰ ὅσον καιρὸν θέλεις ἐγὼ θὰ σιωπαίνω». Καὶ ὁ Φιλόσοφος ἀπεκρίθη : «Ἀλλὰ ὑπεσχέθηκα εἰς τὸν πατέρα σου νὰ σὲ παρουσιάσω ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας· ὅθεν σὺ αὖριον πήγαινε εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ στάσου ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ παντελῶς νὰ μὴ ὁμιλήσῃς, ἕως νὰ περάσουν ἐπτὰ ἡμέραι». Διπλὸν ὑπῆγεν ὁ βασιλόπαις τὸ πρωὶ καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἐπροσκύνησε τὸν Βασιλέα.

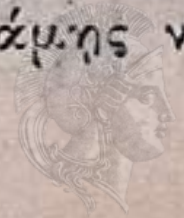
Ὁ δὲ Βασιλεὺς καλέσας αὐτόν νὰ ἔλθῃ πλησιέστερον, ἐ-

φίλει καὶ ἀγκαλίσκει αὐτόν, καὶ μετὰ μεγάλης χαρῆς ἡρ-
χισε νὰ τοῦ λαλῇ. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ παντελῶς δὲν ἐλάλει
τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔστεκε σιωπῶν καὶ ἀτενίζων εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ πατρὸς· καὶ ὅσον ὁ πατήρ ἠρώτα τὸν παῖδα
αὐτοῦ, τόσον ὁ παῖς ἔστεκεν ἄφρωνος.

Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐκάθισεν ἐπάνω τοῦ βήματος, καὶ ἐκά-
λεσε πάντας τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ πρὸς ἀκρόασιν καὶ μάθη-
σιν τοῦ παιδός. Ἐθάρμαζον καὶ ἀποροῦσαν διὰ τὴν ἀφωνίαν
καὶ σιωπὴν τοῦ παιδός. Τότε λέγει ὁ Βασιλεὺς εἰς τοὺς με-
γιστάνους: «Λαλήσατε σεῖς τοῦ υἱοῦ μου, ἐπεὶ δὴ φοβεῖται ἴ-
σως ἐμὲ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν λαλεῖ. Καὶ οἱ ἄρχοντες εἶπον
τοῦ παιδίου μὲ λόγια γλυκὰ καὶ ἐπροσπάθουν ἵνα ὁμιλήσῃ·
ἀλλ' αὐτὸ ὡς καὶ πρότερον ἐσιώπα.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς, περίλυπος γενόμενος, ὥρισε στρατιώτας
πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Διδασκάλου· καὶ οἱ στρατιῶται μετ'
εὐλαθείας ἐγύρουν αὐτόν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἦραν. Λέγει οὖν
ὁ Βασιλεὺς εἰς τοὺς Μεγιστάνους: Ἄρα τί φαίνεται εἰς ἐσᾶς
τὸ αἶτιον τῆς σιωπῆς αὐτοῦ; Ἐννὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ λέγει·
φαίνεται μοι, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἔδωκε τοῦ υἱοῦ
σου τίποτες βότανον, τάχα διὰ τοῦ βοτάνου νὰ σπουδάζῃ
καὶ νὰ μάθῃ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ στερεωτέραν· καὶ στο-
χαζόμεθα, ὅτι ἀπὸ τοῦ βοτάνου ἐκείνου ἐδέθη ἡ γλῶσσά
του, ἢ καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς καὶ σκληρᾶς παιδεύσεως τοῦ
Διδασκάλου ἐγένετο τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Ἐπὶ τούτοις τοῖς
πράγμασιν, ὀργιζομένου τοῦ Βασιλέως καὶ λυπούμενου, ἦλθε
μία γυναικίκα τοῦ Βασιλέως, ἣν εἶχεν ἐκ τῶν ἐπτά, καὶ θεω-
ροῦσα λυπούμενον τὸν Βασιλέα λέγε πρὸς αὐτόν· ὥρισε, ὦ
Βασιλεῦ, καὶ δός μοι τὸν υἱόν σου νὰ τὸν ἐξετάσω ἐγὼ κα-
τὰ μόνας, καὶ ἐμὲ θέλει εἰπεῖ τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς,
ὅπου δὲν ὁμιλεῖ· ἐπεὶ δὴ καὶ πρὶν ταύτης τῆς αἰτίας συνήθει-
ον εἶχεν ὅλα τὰ κρυφὰ μυστήρια νὰ λέγῃ, ἐμένα, τὰ ὅποια
οὐδὲ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἔλεγεν· ὅμως ἡ μάστιξ τοῦ παιδίου
πολλὰ ἐπικρίνετο καὶ ἐλυπεῖτο. Λέγει ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν
παμπόνηρον μητρὸν αὐτοῦ· λάβε ἐσὺ τὸν υἱόν μου, καὶ ὅσον
θύνασαι, κολακευτικῶς προσομίλησον, ἵνα τὸν κάμῃς νὰ λα-

λήσῃ, καὶ οὕτω θέλεις ἐννοήσῃ τὴν σιωπὴν τοῦ. Καὶ ἡ μη-
τριὰ αὐτοῦ λαβοῦσα τὸν νέον, τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί της,
ἄρχισε νὰ τοῦ συντυχαίνει λόγια γλυκὰ καὶ ἡμερα. Ὁ δὲ
νέος, ὡς καὶ πρότερον, ἐσιώπαινε, καὶ δὲν ὠμιλοῦσε παντε-
λῶς εἰς τὰ λόγια τῆς γυναικός. Ἡ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· ὦ
νέε, ἀγάπη μου, τώρα ἀληθῶς ἐγνώρισα, ὅτι εἶσαι ὑποκάτω
τινὸς αἰτίας· λοιπὸν διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν
σιωπαίνεις, καὶ δὲν μοῦ λέγεις τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς ;
Ὅμως, ἂν ᾔῃ καὶ ἔχῃς τινὰ φόβον εἰς τὸν πατέρα
σου, διὰ νὰ μὴ σοῦ κάμῃ πῖτοτες κακὸν, συμβουλεύω σε τί
πρᾶγμα ὠφέλιμον καὶ καλόν· καὶ πρότερον δὲν θέλω χωρι-
σθῇ ἀπὸ ἐσένα, ἕως νὰ κάμῃς τὸ ἔργον, ὅπου θέλω σοῦ εἰπεῖ
εἰς ὄφελός σου. Ἡξευρε καλὰ, ὅτι ὁ πατήρ σου εἶνε τώρα
γέρον καὶ ἀδύνατος, καὶ σὺ εἶσαι δυνατὸς καὶ νέος· καὶ ἂν
σοῦ φαίνεται καλὸν ἐγὼ θέλω μελετήσῃ τινὰ ἐπιβουλήν κατὰ
τοῦ πατρός σου· ὥστε ἐκείνου μὲν θέλω δώσῃ θάνατον, σὺ δὲ
λαβὼν τὴν Βασιλείαν, θέλεις λάβῃ καὶ ἐμένα εἰς γυναῖκα.

Ταῦτα τὰ λόγια ἀκούσας ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, ὠργίσθη,
καὶ ἐταράχθη μεγάλως, ὥστε καὶ αὐτῆς τῆς ἐντολῆς τοῦ
Διδασκάλου ἐλησμόνησε, καὶ πρὸ τοῦ νὰ περάσουν αἱ ἐπτὰ
ἡμέραι, ἐλάλησε καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἡξευρε, ὦ γύναι,
ὅτι ἐκεῖνο ὅπου ἐλαλήθη τώρα ἀπὸ ἐσένα, δὲν θέλει ἔχει καμ-
μίαν ἀπόκρισιν ἕως οὗ νὰ περάσουν αἱ ἐπτὰ ἡμέραι;

Ἡ γυνὴ ἐφοβήθη ἀκούσασα ταῦτα, καὶ μεγάλως, τρο-
μάξασα, ἐβουλήθη νὰ κάμῃ κακὴν βουλήν καὶ ὀλέθριον κατὰ
τοῦ παιδός· καὶ παρευθὺς ἐν τῷ ἅμα ἔσχισε τὰ ῥοῦχά της,
καὶ ἔδερνε τὸ πρόσωπόν της καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τῆς
φωνῆς τῆς γυναικός ἐφοβήθη, καὶ κράξας αὐτήν ἐρώτησε νὰ
μάθῃ, τί εἶναι ἡ τοσαύτη ἄτακτος βοή ; Αὕτῃ δὲ τοῦ λέ-
γει· ἐγὼ, Βασιλεῦ, μετὰ πολλὴν ἀγάπης ἐκοπίαζα καὶ ὠ-
μίλουν τοῦ υἱοῦ σου, καὶ ἐπαραινόντων αὐτόν νὰ λαλήσῃ, καὶ
αὐτὸς αἰφνηδίως ἔπεσεν ἐπάνω μου, καὶ ἐπολέμα νὰ μὲ ἐν-
τροπαιάσῃ, εἰς τρόπον ὥστε μὲ τὴν πολλὴν βίαν τὴν στολὴν
μου καὶ τὰ ῥοῦχά μου ἐξέσχισεν, ὡς μὲ βλέπεις, καὶ τὸ
πρόσωπόν μου μὲ τὰ ὀνύχια τοῦ αἵματοκύλισε. Καὶ ἐγὼ ἐ-

νόμιζον τὸν υἱόν σου, ὅτι νὰ ἐκρατῇτο εἰς ἄλλα τινὰ ἐλαττώματα τῆς νεότητος, ἀλλὰ τοσαύτην μεγάλην ἀνδιαντροπίαν μισοῦν δὲν ἤλπιζα ποτέ μου νὰ ἔχῃ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ταῦτα τὰ λόγια ἀκούσας ἀνελπίστως, ἐτρόμαξε καὶ ἐφοβήθη ἐπὶ τὸ παράδοξον θαῦμα τῆς διηγήσεως· καὶ μελετήσας κακὰ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, παντελῶς αὐτὸν τῆς υἱότητος ἀπεξένωσε. Καὶ τοσοῦτον τὸν ὀργίσθη ὥστε ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔστεκε κακοκαρδισμένος, καὶ ἐσυλλογίζετο μὲ τί θάνατον νὰ τὸν θανατώσῃ.

Ὁ Βασιλεὺς προστάζει νὰ θανατωθῇ ὁ υἱός του.

Καὶ ὁ μὲν Βασιλεὺς εἶχεν ἐπτὰ Φιλοσόφους κατὰ τὸ εἶωθός, τοὺς ὁποίους ἐκράτει εἰς ὅσα πράγματα ἤθελε νὰ κάμῃ διὰ συμβούλους καὶ συμπράκτορας. Αὐτοὶ οἱ ἐπτὰ φιλόσοφοι καὶ σύμβουλοι ἀκούσαντες τὴν ἐξελθοῦσαν βασιλικὴν ἀπόφασιν κατὰ τοῦ υἱοῦ του χωρὶς συμβουλήν αὐτῶν, ἐλογάζοντο εἰς τὸν νοῦν τους καὶ ἐκατάλαβαν, ὅτι μὲ πολλὴν ὀργὴν καὶ ὑπερβάλλουσαν μανίαν ἐνίκη ὁ Βασιλεὺς· καὶ μὲ νὰ πιστεύσῃ τὴν κατηγορίαν τῆς γυναικός, ὅτι εἶναι ἀληθινή, ὥρισε τὸν υἱὸν αὐτοῦ νὰ ἀποθάνῃ χωρὶς καμμίαν ἐξέτασιν. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ἡμεῖς νὰ σιωπήσωμεν τοιοῦτον πρᾶγμα, οὐδὲ νὰ ἀφήσωμεν τὸν Βασιλέα νὰ χαλάσῃ τὸν υἱὸν του χωρὶς καμμίαν ἐξέτασιν· διότι ἐὰν μὴ σπουδάσωμεν νὰ ἐμποδίσωμεν αὐτὸν, ὕστερον ὁ Βασιλεὺς θέλει μετανοήσει καὶ ἡμεῖς θέλει ἀτιμάσει, διατὶ δὲν ἐμποδίσσαμεν αὐτὸν εἰς τοιοῦτον φρικτὸν ἐπιχείρημα, καὶ ὡς ἐχθροὺς θέλει ἀποστραφῇ ἡμεῖς, ὅτι τὸν ἀφήσαμεν καὶ ἐφόνευσεν τὸν υἱὸν του. Ἐλᾶτε λοιπὸν ὅπως ποιήσωμέν τινα πρᾶξιν ἀρμόζουσαν πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀπὸ ταύτης τῆς καταδίκης. Οὕτως ἐβουλήθησαν, καθένας ἐξ αὐτῶν νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν βασιλέα μίαν ἡμέραν νὰ προσμιλῶσι μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ θανατώσῃ τὸν υἱὸν του, μέχρις οὗ περάσουν καὶ οἱ ἐπτὰ φιλόσοφοι.

Ὁ πρῶτος Φιλόσοφος ὁμιλεῖ εἰς τὸν Βασιλεα

Τότε λοιπὸν ἦλθεν ὁ ἓνας φιλόσοφος ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ ὁ ὅποιος ἦτον ὁ πρῶτος τῶν ἐπτὰ φιλοσόφων καὶ λέγει. Ἐγὼ σήμερον τῷ Βασιλεῖ θέλω παρασταθῆ, καὶ θέλω ἐλευθερώσει τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θανάτου. Καὶ ἐν τῷ ἅμα πορευθεὶς εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἕως ἐδάφους προσκυνήσας αὐτὸν εἶπεν· ὦ Βασιλεῦ δὲν εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον εἰς Βασιλέα νὰ κάμῃ τίποτες πρᾶγμα, προτοῦ νὰ ἐξετάξῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Παράδειγμα τοῦ πρώτου φιλοσόφου.

Ἦτο κάποιος Βασιλεὺς, ὁ ὅποιος ἠγάπα κατὰ πολλὰ τὰς γυναῖκας, ἐπειδὴ ἦτο δαιμονισμένος εἰς αὐτάς. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἔτυχε, καὶ παρακύψας, βλέπει μίαν γυναῖκα ὠραιοτάτην καὶ εὐθὺς ἐπιάσθη ἀπὸ τὴν εὐμορρίαν αὐτῆς, ὅθεν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐβούλετο νὰ πληρώσῃ. Καὶ οὕτω καλέσας τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν στέλνει εἰς τινὰ ὑπηρεσίαν βασιλικήν, αὐτὸς δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν νύκτα ἐκείνην πηγαينάμενος εἰς τὴν γυναῖκα, παρώξυνεν αὐτὴν εἰς συνουσίαν. Ἡ δὲ γυνὴ αὕτη, οὕσα πολλὰ φρονιμωτάτη καὶ συνετὴ, μὲ σωφροσύνην μεγάλην ἐλάλησε πρὸς τὸν Βασιλέα, λέγουσα οὕτως. ὦ Βασιλεῦ, δούλη εἶμαι τοῦ σοῦ Κράτους, καὶ πρὸς τὸν ὀρισμὸν σου ἐτοίμη νὰ πληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀλλὰ πρῶτον δέομαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν Βασιλείαν σου, νὰ γένῃ τοῦτό μου τὸ ζήτημα· καὶ εἰποῦσα τοῦτον τὸν λόγον, τοῦ δίνει ἓνα βιβλίον, τὸ ὅποιον ἔγραφε περὶ σωφροσύνης, καὶ πῶς νὰ φεύγῃ καθενας ἀπὸ τῶν αἰσχροῶν καὶ ἀλόγων ὀρέξεων. Ἐπειτα τοῦ λέγει· ἀνάγνωθι δέομαί σου, καὶ ἀπὸ ταύτην τὴν βίβλον κατανόησον, πῶς πρέπει οἱ Βασιλεῖς νὰ κρατοῦν καὶ νὰ κυβερνοῦν, καὶ νὰ φυλάγωνται ἀπὸ πορνείας, καὶ μοιχείας, καὶ ἀπὸ κάθε κακόν· καὶ νὰ ᾔναι σώφρονες καὶ δίκαιοι, καὶ ἀπὸ

παντὸς πράγματος πονηροῦ ἀπεχόμενοι. Ὁ δὲ κακὸς Βασιλεὺς, ἀφείς τὴν βίβλον, ἤρχισε νὰ παίζει, καὶ νὰ πιάνη τὴν γυναῖκα ἀδιάντροπα, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπέλαβε τίποτες ἐκ τῆς τοιαύτης ἀδιάντροπίας· μόνον κοπιᾶσας πολλὰ καὶ πασχίσας εὐκαιρα, ἀνεχώρησε καὶ διέβη ἀπ' ἐκεῖ, καὶ δὲν ἔκαμε κανένα πρᾶγμα ἄπρεπον μετὰ τῆς γυναικός. Τὸ δὲ βασιλικὸν δακτυλίδιον, ὅπερ ἐφόρει ὁ Βασιλεὺς, εὐγῆκεν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὅταν ἐρωτικῶς ἔπιασε τὴν γυναῖκα καὶ οὔτε ἡ γυνὴ ἤξευρε πῶς ἔπεσε τοῦ Βασιλέως τὸ δακτυλίδι ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι, οὔτε ὁ Βασιλεὺς εἶδε πῶς ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Ὅταν δὲ ὁ ἄνδρας αὐτῆς ἦλθεν, ἐκάθισεν εἰς τὸ κρεβάτι, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἐκεῖ βλέπωντας τὸ δακτυλίδι, ἐγνώρισε πῶς εἶται τοῦ Βασιλέως· καὶ τότε πολλοὶ διαλογισμοὶ ἀνακατώνοντας τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔκαναν νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐκοιμήθη μὲ τὴν γυναῖκα μου· καὶ ἀπὸ τότες ὁ φόβος τοῦ Βασιλέως τόσον ἐσέβη μέσα εἰς αὐτόν, ὅπου οὐδαμῶς ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ μετὰ τῆς γυναικός του· ἀλλὰ οὐδέ τινα λόγον περὶ τούτου τοῦ πράγματος ἐλάλησεν αὐτῇ μόνον ἀπέμεινε τὸ πρᾶγμα μὲ σιωπὴν· ἡ δὲ γυνὴ προσελθοῦσα πρὸς τὸν ἴδιον πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, ἐδιηγήθη καταλεπτῶς τὰ συμβάντα καὶ λέγουσα τὴν ἀποστροφὴν τοῦ ἀνδρός της καὶ τὸ πρᾶγμα πῶς ἐπέρασεν, ἐκατάλαβαν ὁ πατήρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς τὴν ἀφορμὴν, διὰ τὴν ὁποίαν τὴν ἀπεχωρίσθη. Καὶ παρευθὺς τρεχάμενοι πρὸς τὸν βασιλέα, ἐγκαλοῦσι τὸν γαμβρὸν αὐτῶν, οὕτω λέγοντες: «ὦ Βασιλεῦ, ἓνα χωράφι χερσαῖον ἰδικόν μας ἐδώσαμεν τοῦ ἀνδρός τούτου, καὶ τὸ ἐδούλευε πολὺν καιρόν· τώρα παραιτῶντας ἐξ ἀμελείας νὰ τὸ καλλιεργῇ ἐχερσώθη, ὥς καὶ πρότερον· δεόμεθα οὖν γονυπετῶς τοῦ σοῦ Κράτους ἢ νὰ δουλεύῃ τὸ χωράφι, ὥς πρότερον, ἢ νὰ τὸ γυρίσῃ εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἀκούσας ταύτην τὴν ἐγκλησιν, εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς γυναικός· ἀλήθειαν λέγουσι τοῦτοι οἱ ἄνθρωποι; Ὁ δὲ λέγει τοῦ βασιλέως· Ὅσα εἶπον τῆς βασιλείας σου, ἀλήθεια λέγουσιν, ἐπειδὴ τὸ χωράφι ὅπου μοῦ ἔδωκαν, ἐδούλευα καὶ ἐκαλλιέρ-

γουν αὐτὸ μὲ ὅτην δύναμιν καὶ ἂν εἶχα· ἀλλ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν δουλεύοντάς το, εἶδα μέσα ἰχνάρια τοῦ λεονταρίου, τὰ ὅποια ἐπειδὴ εἶδα, οὐδαμῶς ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἐτόλμησα νὰ πλησιάσω εἰς ἐκεῖνο τὸ χωράφιον.

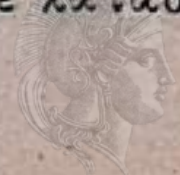
Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τῶν τοιούτων λόγων, εἶπε τοῦ ἀνδρός· ὦ ἄνθρωπε, ἀληθῶς λέγεις, ὅτι τὸ λεοντάριον ἐμβῆκεν εἰς τὸ χωράφιον, ἀλλὰ ποσῶς δὲν τό ἔβλαψεν· ἀλλὰ οὐδὲ θέλει ἐπιχειρήσει πλέον νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ. Λοιπὸν κράτει τὸ χωράφι ὅπου σοῦ ἐδόθη, ὡς καὶ πρότερον, καὶ χωρὶς φόβου δούλευε αὐτό. Τχύτην τὴν διήγησιν ὁ πρῶτος φιλόσοφος ἀνέφερε τῷ βασιλεῖ, λέγων· ὦ βασιλεῦ, δὲν πρέπει τις νὰ πιστεύῃ πάντα τὰ κατηγορούμενα, καὶ νὰ λέγωμεν κατὰ τινος ἀνθρώπου ὅτι εἶνε ἀληθινά· ἐπειδὴ τὰς διαβολὰς δὲν πρέπει τις νὰ ἀκούῃ εὐχολα, διὰ νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ χωρὶς ἐξέτασιν.

Λόγος τοῦ φιλοσόφου.

Ὅμως, ὦ Βασιλεῦ, ἀκούεις πῶς τὸν ἄνδρα τῆς ἡπάτησε καὶ ἐγέλασε, καὶ τὴν φρόνησιν καὶ γνῶσιν ἐκείνου τοῦ ἀνδρός ἐνίκησε τελείως, καὶ τὸ ὄρνεον ψεύτικον ἀπέδειξεν· οὕτω ὁ ἄνθρωπος ἔκαμεν ἀγάπην μὲ ταύτην, καὶ ἡγάπα αὐτὴν ὡς καὶ πρότερον. Μάθε λοιπὸν, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ καταβάλῃ τὰς πονηρὰς γυναῖκας, καὶ νὰ νικήσῃ αὐτάς. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἀκούσας τοιαῦτα παρ' ἐνὸς φιλοσόφου, εὐθὺς ἐκράτησε τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην, καὶ διέταξε νὰ μὴ χαλασθῇ ὁ υἱὸς του.

Πάλιν ἦλθεν ἡ γυνὴ ἡ παλλακίς.

Ἡ δὲ γυνὴ ἡ παλλακίς καὶ πονηροτάτη, τῇ ἐπαύριον προσελθοῦσα εἰς τὸν Βασιλέα, ἐπαρουσιάσθη καὶ μετὰ δακρύων ἡ κατηραμένη ἔλεγεν οὕτως· ὦ Βασιλεῦ, δὲν εἶνε δίκαιον καὶ πρέπον, ἐκεῖνος ὅπου μίαν φορὰν ἔγεινε κατὰ δι-

κος, καὶ ἔνοχος θανάτου, ὅτι νὰ μὴ χαλασθῇ παρευθύς· διότι, ἂν δὲν ὀρίσῃ τὸν υἱόν σου ὡς τοιοῦτον ἄνθρωπον νὰ χαλασθῇ, τινὰς δὲν θέλει εἶσθαι, ὅπου νὰ θαρρῇ καὶ ἐλπίζῃ εἰς τὴν Βασιλείαν σου.

Παράδειγμα τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν Βασιλέα.

Ἀκουσον κἄμοῦ μίαν διήγησιν, ὦ Βασιλεῦ. Ἦτον ἓνας ἄνθρωπος, ὅστις ἔπλυνε εἰς ἓνα ποταμὸν τομάρια, καὶ εἶχε μαζὺ τὸν υἱόν του, ὅστις ἔπαιζε, καὶ ἐκολύμβα εἰς τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλ' ὁ ποταμὸς τρέχοντας μὲ σφοδρὸν ρεῦμα, κατέκλυσε καὶ ἀπέπνιξεν αὐτόν· ὁ δὲ Πατὴρ αὐτοῦ ἐμβὰς μέσα διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν υἱόν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κινδύνου, καὶ σπουδάζωντας νὰ τον γλυτώσῃ, ἐκατάφερε καὶ αὐτὸν τὸ ρεῦμα, ὥστε ἐξάφνου καὶ τοὺς δύο κατέκλυσε καὶ ἀπέπνιξεν. Οὕτω καὶ σὺ ὦ Βασιλεῦ, ὁ ἴδιος θέλεις ἀπολεσθῇ καὶ χαλασθῇ, ἂν μὴ χαλάσῃς τὸν υἱόν σου διὰ θανάτου, διότι ἂν καὶ λυπᾶσαι τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ σου, ἤξευρε, πῶς εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλει σηκωθῇ καὶ θέλει σὲ θανατώσει. καὶ θέλει πάρῃ καὶ τὴν Βασιλείαν σου. Αὐτὰ τὰ λόγια ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, καὶ θυμοῦ πλησθεὶς, ἐπρόσταξε πάλιν νὰ θανατώσουν τὸν υἱόν του.

Ὁ δεύτερος φιλόσοφος παρὰ τῷ βασιλεῖ.

Ὁ δὲ δεύτερος Φιλόσοφος ἐπῆγεν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ προσκυνήσας αὐτόν, κατὰ τὴν συνήθειαν, εἶπεν αὐτῷ οὕτω· Βασιλεῦ, νὰ ζῇς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἔμαθα δὲ, ὅτι ἐπρόσταξες κατὰ τοῦ υἱοῦ θάνατον· διό δουρικῶς ἀναφέρω τοῦ Κράτους σου, ὅτι ἂν εἶχες ἑκατὸν υἱούς, δὲν σοῦ ἔπρεπε νὰ θανατώσῃς ἓναν ἀπὸ τούτους, καὶ τό περισσότερον χωρὶς αἰτίας· μάλιστα δὲ ἔχων ἓναν υἱόν μονογενῆ, πρέπει νὰ φυλάγῃς τὴν ζωὴν του μετὰ πάσης ἀκριβείας. Σὺ δὲ Βασιλεῦ, ἐπιβάλλεις ὅλως τό ἐναντίον, καὶ ὥρισες νὰ θανατωθῇ, χωρὶς νὰ ἐ-

ρευνήσης καὶ νὰ ἐξετάσῃς, ἐὰν εἴναι ἀληθές. Λοιπόν, ὦ Δέσποτα, αὐτὴ ἡ πανοῦργος καὶ εὐτρία γυνὴ συκοφαντεῖ καὶ διαβάλλει κακὰ λόγια, διὰ νὰ φονεύσῃς τὸν υἱόν σου ἀδίκως. ὅμως εἰς τὸ ὕστερον θέλεις μετανοήσῃς, καὶ δὲν θέλεις ὠφελῇ· καὶ μετὰ δακρύων καὶ πόνων πολλῶν θέλεις τὸν ζητήσῃς, καὶ δὲν θέλεις τὸν εὔρει· μόνον θέλousi συμβῇ εἰς ἐσένα τὰ ὅμοια τοῦ Πραγματευτοῦ.

Παράδειγμα πρῶτον τοῦ φιλοσόφου.

Λέγουσι περὶ ἐνὸς πραγματευτοῦ, ὅτι ὅταν ᾔθελεν ἰδεῖ τίποτε εἰς κανένα ὀψώνιον, ὅπου ᾔθελε νὰ φάγῃ ἢ νὰ πίνῃ, παντελῶς δὲν ἔτρωγεν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ φαγητὰ, οὔτε ἔπινεν ἐξ ἐκεῖνου τοῦ ποτοῦ. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξελθὼν εἰς τινα πραγματείαν, εἰς μίαν χώραν, ἔπεμψε τὸν δοῦλόν του εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ ἀγοράσῃ φαγητὰ. Καὶ κατὰ τύχην εὐρίσκων μίαν κοπέλαν ὁ δοῦλος νὰ πωλῇ δύο καθαρὰ ψωμιά, τὰ ἠγόρασε καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὸν πραγματευτὴν, ὁ ὁποῖος τρώγων ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δύο ψωμιά, εὐφράνθη. Τότε παραγγέλλει καὶ προστάσσει τὸν δοῦλόν του, ὅτι καθ' ἡμέραν νὰ πέρνῃ ἀπὸ ταῦτα τὰ ψωμιά διὰ νὰ τρώγῃ· καὶ ὁ δοῦλος, κατὰ τὸ πρόσταγμα, ἔπερνε πάντα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ψωμιά. Κατὰ δὲ μίαν τῶν ἡμερῶν διαβαίνωντας νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὰ ἴδια ψωμιά δὲν ᾔρε· στραφεὶς οὖν εἰς τὸν αὐθέντην του, λέγει ᾔξευρε ὅτι, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ψωμιά δὲν εὐρίσκω πλέον νὰ ἀγοράσω. Ὁ δὲ Πραγματευτὴς λυπηθεὶς ἐπὶ τούτῳ, λέγει τῷ δούλῳ· λάλησόν μου καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅπου τὰ ἐπούλει. διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν τίνι τρόπῳ τὰ ἐκατασκεύαζε, καὶ ᾔσαν τόσον νόστιμα καὶ εὐμορφα. Τότε καλῶν ὁ δοῦλος τὴν κοπέλαν, ὅπου τὰ ἐπούλει, τὴν φέρνει εἰς τὸν Πραγματευτὴν· ὁ ὁποῖος τὴν ἐζήτησε διὰ τὸ ψωμὶ ἐκεῖνο ὅπου ἐπούλει τοῦ δούλου του, πῶς τὸ ἐζύμωνε καὶ ᾔτο τέτοιας λογῆς γλυκὸν καὶ νόστιμον, ἐπειδὴ ᾔγάπα κατὰ πολλὰ καὶ αὐτὸς νὰ μάθῃ πῶς τὸ ἐκατασκεύαζε· τοῦ ἀπεκρίθη ἡ κοπέλλα τοιοῦτοτρό-

πως. Ἦξευρα αὐθέντα μου, ὅτι ἡ Κυρά μου εἶχε μίαν πληγὴν εἰς τοὺς ὤμους ἐπάνω, ὅπου τὴν ἐταλαιπώρει δεινῶς θέλωντας νὰ τὴν θεραπεύσῃ ὁ Ἰατρός, τῆς λέγει νὰ ζυμώσῃ μετὰ βουτύρου καὶ μέλιτος καθάριον ἄλεῦρι καὶ νὰ βάνῃ τὴν ζύμην εἰς τὴν πληγὴν ἕως οὗ νὰ ὑγιάνῃ. Οὕτω λοιπὸν καὶ ἔκαμνε τὴν δὲ ζύμην τὴν ἔριχνε κατόπιν εἰς τὴν γῆν· ἐγὼ δὲ κατασκευάζουσα τὴν αὐτὴν ὕλην τοῦ ζυμαρίου ἐκείνου, ἔκαμνα τὰ ψωμιά, καὶ ὁ δοῦλος σου ἤρχετο καὶ τὰ ἡγόραζεν. Ἀλλὰ τώρα, ὅπου ὑγιαίνει ἡ Κυρία μου, πλέον δὲν ἔχομεν νὰ πουλήσωμεν ψωμὶ ἀπὸ ἐκεῖνο το ζυμαρί. Ἀκούσας δὲ ὁ Πραγματευτὴς ταῦτα τὰ λόγια, πολὺ ἐπικράθη καὶ ἐσυχάθη, λέγωντας μέσα εἰς τὸν νοῦν του· το μὲν στόμα καὶ τὰ χέρια δύναμαι νὰ τὰ νύψω τὴν δὲ κοιλίαν μου νὰ καθαρίσω μέσα μου εἶναι ἀδύνατον. ὦ βασιλεῦ, οὕτω λοιπον φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ μήπως καὶ ἡ βασιλεία σου πάθῃ τα ὅμοια, ὡς ἐκεῖνον τὸν Πραγματευτὴν· διότι θέλεις ζητήσῃ τὸν υἱόν σου, καὶ δὲν θέλεις τὸν εὖρει. Ταῦτα διηγούμενος τοῦ Βασιλέως ὁ Φιλόσοφος καὶ σύμβουλος περιπλέον τοῦ εἶπεν· ὦ Βασιλεῦ, ἐγὼ ἤκουσα, ὅτι αἱ πανουργίαι τῶν γυναικῶν εἶναι πολλαῖ καὶ παντοδαπαῖ, καὶ διὰ τοῦτο το πρῶτον νυχίας αἴτιον εἶναι ἡ γυνή· ἀλλ' ἄκουσον, παρκαλῶ σε ταύτην τὴν διήγησιν.

Διήγησις τοῦ δευτέρου Φιλοσόφου.

Ἦτον μία γυνὴ ὅπου εἶχεν ἀγαπητικόν, καὶ ἡγάπα αὐτὸν ἐρωτικῶς. Οὗτος ἦτον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Βασιλέως· καὶ στέλνωντας τὸν δοῦλον του ὁ στρατιώτης εἰς ἐκείνην τὴν γυναῖκα, τὴν ἠρώτησεν, ἂν εἶναι καιρὸς ἀρμόδιος ὅπως ὑπάγῃ ὁ αὐθέντης του καὶ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς. Ἐτυχε δὲ καὶ ἡ ἀσελγὴς ἐκείνη καὶ κακότροπος γυνὴ ν' ἀγαπήσῃ καὶ τὸν δοῦλον, καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ πέσῃ μετ' ἐκείνην· γενομένου δὲ τούτου, ἄργησεν ὁ δοῦλος νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν Αὐθέντην του. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐκεῖνος, διαβαίνοντας πρὸς ἀ-

ναζήτησιν τοῦ δούλου, του εἶδεν ἡ Γυναῖκα καὶ τον ἐγνώρισε. Θέλουσα δὲ νὰ κρύψῃ τον δοῦλον, τοῦ λέγει· ἔμβῃ ἐσὺ εἰς τὸ ἐσώτερον σπῆτι, διὰ νὰ μὴ σὲ εὕρῃ ὁ Αὐθέντης του. Οὕτως ἔκαμε καὶ εἰσέβη ὁ δοῦλος μέσα εἰς τὸ ἐσώτερον σπῆτι καὶ δὲν τον εἶδεν ὁ Αὐθέντης του. Ὁ δὲ στρατιώτης ἐκεῖνος ἐμβαίνωντας εἰς τὸ ἔξω σπῆτι, ἦλθε καὶ ἐσμίχθη μετὰ τῆς γυναικος ἐκείνης. Οὕτως οὖν συνουσιαζομένου αὐτοῦ μετ' ἐκείνης καὶ τοῦ δούλου κεκρυμμένου, ἐξείφνης ἔφθασε καὶ ὁ ἄνδρας τῆς γυναικός. Ἡ δὲ μοιχαλὶς ἐκείνη Γυνή, φοβηθεῖσα ὅτι ἐμβάσῃ αὐτὸν μετὰ τον δοῦλόν του ἐκεῖ μέσα, ἐνόησε τὸ πρᾶγμα ἄλλοτρόπως. Λέγει λοιπὸν πρὸς τον στρατιώτην, ξεγύμνωσε τὸ σπαθὶ σου, καὶ μετ' ὀργῆς καὶ θυμοῦ κρᾶτῶν τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι σου γυμνὸν καμώσου πῶς ὑβρίζεις ἐμένα καὶ εὐγαινέ εἰς τὸ σπητιοῦ δίχως νὰ λαλήσῃς τίποτε εἰς τὸν ἄνδρα μου. Οὕτως ἔκαμεν ὁ μοιχὸς καθὼς τοῦ ἐρμήνευσε καὶ βαστῶν τὸ σπαθὶ γυμνὸν εἰς τὸ χέρι, ἐξέβαινεν ἔξω τοῦ σπητιοῦ, ὑβρίζων τὴν γυναῖκα. Ὅτε πλησιάσας ὁ ἄνδρας τῆς γυναικός τὴν ἐρώτα τὴν ἀφορμὴν, ὅπου αὐτός ὁ ξένος ἦλθεν εἰς τὸ σπητιοῦ των ξεσπαθωμένος καὶ διατί ὑβρίζειν. Ἡ δὲ γυνή μὲ μεγάλην πανουργίαν ἀποκριθεῖσα πρὸς αὐτόν, εἶπε· τούτου τοῦ ξένου ὁ δοῦλος φοβούμενος τον αὐθέντην του, ὅπου μετὰ θυμοῦ τὸν ἐδίωκε μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι, ἔφυγεν εἰς τὸ σπῆτι μας νὰ φυλαχθῇ, ἐπειδὴ ἐφοβήθη νὰ μὴ φονευθῇ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐδοκίμαζε νὰ τὸν φονεύσῃ, καὶ ἐγὼ τὸν ἐμπόδιζα νὰ μὴν ἐμβῇ μέσα εἰς τὸ σπῆτι μας, διὰ τοῦτο ἔστεκε ξεσπαθωμένος ὡς τὸν εἶδες, καὶ ὑβρίζε με μετ' ὀργῆς. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐρωτῶν ποῦ εἶναι ὁ δοῦλος, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ γυνή, ὅτι εἶναι μέσα εἰς τὸ ἐσώσπητον· καὶ ὁ ἄνδρας εὐγαίνων ἔξω νὰ ἰδῇ, ἐπαρκατήρησεν ἐπάνω καὶ κάτω, ἀλλὰ δὲν εἶδεν αὐτόν. Τότε στραφεὶς, βλέπει τὸν δοῦλον ἐκεῖνον, καὶ λέγει του· βλέπεις τί καλὸν σοῦ ἔκαμεν ἡ γυναῖκά μου; σύρε τὸ λοιπὸν εἰς καλὴν ὥραν, διότι ὁ αὐθέντης σου λέγει· ἐγὼ ὑπολαμβάνω, ὅτι μεγάλην καλωσύνην ἔκαμες τούτου τοῦ ξένου.

Ἴδου λοιπόν, ὦ βασιλεῦ, ὅτι μὲ τὴν παροῦσαν διήγησιν

ἀποδείχνω τοῦ κράτους σου, ὅτι δὲν πρέπει τις ποσῶς νά πιστεύῃ τοὺς ἀπατηλοὺς λόγους καὶ ταῖς κλεψίαις τῶν γυναικῶν. Τοῦτον τὸν λόγον πάλιν ἀκούσας ὁ βασιλεὺς παρὰ τοῦ φιλοσόφου, διέταξε νά μὴ φονευθῇ ὁ υἱός του.

Πάλιν ἦλθεν ἡ πονηρὰ γυνὴ πρὸς τὸν βασιλέα

Ἡ δὲ πονηρὰ καὶ κακότροπος γυνὴ, μαθοῦσα πάλιν τὴν ἀναβολὴν τοῦ βασιλέως, ὅτι δὲν φονεύει τὸν υἱόν του, ἦλθε κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ λέγει· ὦ βασιλεῦ, οἱ σοφώτατοί σου σύμβουλοι αὐτοὶ εἶναι λωλοὶ ἄνθρωποι καὶ κακότροποι, καὶ προσπαθοῦν νά σοῦ κάμουν πολὺ κακόν, καὶ ἄκουσον ἓνα παράδειγμα.

Παράδειγμα τῆς γυναικός.

Ἦτον ἓνας βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἓνα υἱόν, ὅστις ἠγάπα πολὺ τὰ κυνήγια. Μίαν ἡμέραν εἶπεν ὁ υἱός τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν σοφὸν καὶ σύμβουλον τοῦ πατρός αὐτοῦ· ζήτησον τοῦ πατρός μου νά ὀρίσῃ νά ὑπάγω εἰς το κυνήγι· ὁ δὲ σύμβουλος ἐζήτησε τοῦτο παρὰ τοῦ βασιλέως. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τοῦτο παρὰ τοῦ φιλοσόφου, εἶπεν· ἐάν ᾔηται καὶ ὑπάγῃ καὶ σὺ μαζῇ, ἅς γενῇ τὸ ζήτημά σου· ὁ δὲ σύμβουλος εἶπε· ναί, κύριέ μου, ὑπάγω. Ὑπῆγε λοιπὸν ὁ φιλόσοφος μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ κυνήγι. καὶ εὗρισκοντες ἄγριον γαῖδακον, μοναχὸς ἐκυνήγα αὐτόν. Τό δὲ παιδίον, διώκοντας τὸ κυνήγιον, ἐξεμάκρυσεν ἀπὸ τὸν σύντροφόν του, καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ ὑπάγει. Καὶ οὕτω πορευόμενος μόνος εἰς μίαν ὁδόν, ἤρε μίαν κόρην εὐμορφην, ὅπου ἔκλειε, καὶ λέλει πρὸς αὐτήν· ὦ γύναι, τί κλαίεις; καὶ πόθεν εἶσαι; καὶ ἡ κόρη λέγει· Βασιλέως θυγάτηρ εἶμαι, καὶ ἐκαθήμην ἐπάνω εἰς τὸν ἐλέφαντα, καὶ γλυστρήσασα ἐκ τούτου ἔπεσα κάτω καὶ μετὰ βίας ἐσηκώθηκα καὶ ἐκύτταξα νά ἰδῶ τινὰ ἀπὸ τοὺς δούλους μου, ἀλλὰ δὲν εἶδα τινά· καὶ

ἀπὸ τότε ἐπλανέθην, καὶ δὲν ἤξεύρω ποῦ νῦν ὑπάγω· Ταῦτα ἡ κόρη εἶποῦσα, ἐλυπήθη, ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ ἔβηλεν αὐτὴν εἰς τὰ ὀπισθεν τοῦ ἀλόγου ἡ δὲ μικρὰ κόρη ἐκόμπασε καὶ ἐγέλασεν αὐτὸν μὲ τοιαῦτα λόγια, καὶ ἐπολέμα νῦν χαλάσῃ τὸ βασιλόπουλον. Ἐφερεν οὖν αὐτὸν εἰς ἕνα σπήλαιον καὶ τρύπην καὶ λέγει τῷ νέῳ· Χρεῖα εἶναι νῦν ἔμβω ἐδῶ μέγα. Τὸ δὲ βασιλόπουλον ἀκούωντας ἐκεῖ θόρυβον καὶ ἀλαλαγμόν, ἐπῆγε καὶ αὐτὸς νῦν ἰδῆ· καὶ βλέπει τὴν κόρην ἐκείνην ὡς Λάμιαν, ὅπου ὠμίλει καὶ ἔλεγεν εἰς ταῖς ἄλλαις Λάμiais· ἰδοὺ ὅπου σᾶς ἔφερα ἕνα νέον· Καὶ αἱ ἄλλαι· ἔλεγον εἰς αὐτὴν· Ὑπαγε φέρε αὐτὸν μέγα. Ὁ δὲ ξένος ἀκούσας ταῦτα, ὥρμησε νῦν φύγῃ· καὶ ἐκείνη τρέξασα πρὸς αὐτὸν ὀγλήγωρα, ἐκαβαλλίσκευσε καὶ αὐτὴ, ὡς καὶ πρότερον. Τῷ δὲ νέῳ πολλὰ φοβηθέντι, λέγει ἡ κόρη· ὦ νέε, διατί ἐφοβήθης καὶ τρέμεις; Ὁ δὲ νέος λέγει· ἐνθυμήθηκα ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦς συντρόφους μου, καὶ ἀπὸ τοῦς συνομήλικούς μου. Ἡ δὲ κόρη λέγει· παρακάλεσαι τὸν πατέρα σου νῦν σὲ ἐλευθερώτῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν φόβον. Καὶ ὁ νέος λέγει· ὑπολαμβάνω, ὅτι οὐδὲ ὁ πατήρ μου δύναται νῦν μὲ σῶσθαι ἐκ ταύτης τῆς συμφορᾶς· ὅμως ὁ νέος ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰς χεῖράς του, καὶ ἐπαρεκάλει λέγων· Δέσποτα Χριστέ, δός μοι δύναμιν τοῦ δούλου σου νῦν νικήσω τοῦτο τὸ δαιμόνιον· καὶ ἔστωντας νῦν κάμη τὴν προσευχὴν ταύτην, ἔπεσε κάτω εἰς τὴν γῆν τὸ δαιμόνιον καὶ ἐκυλίετο· ὁ δὲ νέος ἔφυγε καβαλλάρης, καὶ ἐλευθερώθη ἀπὸ τοῦ κακιστοῦ ἐκεῖνο δαιμόνιον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπήτι τοῦ πατρὸς του· Ἀπὸ ταύτης τῆς διηγήσεως ἤξευρε ἀκριβῶς, ὅτι πῶς εἶναι τὸ ἔργον τοῦ συμβούλου ἀπατηλὸν καὶ ψευδές· καὶ αὐτοὶ οἱ σύμβουλοι καὶ φιλόσοφοι ψεύδονται· μόνον καμῶνονται πῶς μεγάλως φυλάγουν τὸν υἱὸν σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς παρὰ τῆς γυναικός, ὥρισε τὰ φονεύσων τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ὁ τρίτος φιλόσοφος παρὰ τῷ Βασιλεῖ.

Ταύτην δὲ τὴν ἡμέραν ἦλθε καὶ ὁ τρίτος φιλόσοφος, καὶ ἐπαρουσιάσθη τῷ βασιλεῖ, καὶ εἶπε· βασιλεῦ, νὰ ζῆς εἰς τὸν αἰῶνα· ἔμαθα πάλιν καὶ ἐγώ, ὅτι ἐμελέτησας θάνατον κατὰ τοῦ υἱοῦ σου, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃς, ἂν ᾔνχι τὸ ἀληθές, ἢ δικαίως, μόνον διὰ ἓνα ψεῦμα τῆς γυναικός, θὰ θανατώσῃς τὸν υἱόν σου· διὸ δέομαί σου, ἄκουσον ταύτην τὴν διήγησιν.

Διήγησις τοῦ τρίτου Φιλοσόφου.

Ἐνα ἄνθρωπος ἔπεμψε τὴν γυναῖκά του εἰς τὸ παζάρι νὰ ἀγοράσῃ ἑνὸς ἄσπρου ῥίζι· ἡ δὲ γυνὴ ἐπῆγε εἰς ἓνα ἐργαστήριον, καὶ ἔδωκε τὸ ἄσπρον νὰ πάρῃ τὸ ῥίζι. Καὶ ὁ ἐργαστηριάρης εἶπε τῆς γυναικός· ἂν θέλῃς νὰ σοῦ δώσω τὸ ῥίζι, ὁμοῦ καὶ ἐκ τῆς ζαχαρέως, ἔμβα μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον νὰ σοῦ δώσω. Καὶ ἡ γυνὴ εἶπε· δός μου πρῶτον, καὶ τότε θέλω ἔμβει μέσα, διατὶ ἠξεύρω καὶ ἐγὼ ταῖς πανουργίαις καὶ ἀτυχίαις τῶν ἀνδρῶν· ὁ δὲ πωλητὴς ἐζύγισε καὶ ἔδωκεν αὐτῆς τὸ ῥίζι, καὶ ἐκ τῆς ζαχαρέως. Καὶ αὕτῃ πιάνει, καὶ δένει εἰς τὸ μανδῆλι τὸ ῥίζι καὶ τὴν ζάχαριν· ἔπειτα τὸ ἄφησεν ἔξω εἰς τὸ ἐργαστήριον· καὶ ὁ ἐργαστηριάρης εἶχε παιδί καὶ ἐφύλαγε· καὶ τὸ παιδί πιάνει καὶ λύει τὸ μανδῆλι, καὶ εὐγάνει τὸ ῥίζι καὶ τὴν ζάχαριν, καὶ ἀντὶς διὰ τὸ ῥίζι, βάνει, χῶμα, καὶ δένει πάλιν τὸ μανδῆλιον· Τύτῃ ἡ γυναῖκα εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ ἐσώτερον ἐργαστήρι, καὶ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν τῆς δὲν εἶδε τί εἶχε μέσα τὸ μανδῆλι· πέρνει δὲ καὶ ὑπάγει εἰς τὸ σπῆτι τῆς, καὶ δίδει τοῦ ἀνδρός αὐτῆς τὸ μανδῆλιον, αὕτῃ δὲ ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὸ τσουκάλι· καὶ ἄνθρωπος αὐτῆς ἔλυσε τὸ μανδῆλιον, καὶ βλέπει ὅτι εἶναι χῶμα· ἡ γυνὴ δὲ παρευθὺς ἐγνώρισε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀντὶς τσουκάλι, ἔφερε κόσκινον· ἔπειτα τοῦ λέγει· ἐγὼ ἐπήγαίνα εἰς τὸ παζάρι νὰ ἀγοράσω τὸ ῥίζι, καὶ επιστρέφουσα, μὲ ἐκλότισεν ἓνα ἄλογον,

καὶ ἔχασα τὸ ἄσπρον διὰ τοῦτο τὸ χῶμα, ἔφερα ἐδῶ, ἵνα κοσκινήσω αὐτὸ καὶ τὸ εὖρω. Ταῦτα τὰ λόγια εἶπε τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος ἐπίστευσε καὶ κοσκινίζον τὸ χῶμα, ἐσκόνισε τὰ γένειά του.

Ἀπὸ ταῦτα τὰ κατορθώματα γνῶρισαι, ὦ βασιλεῦ, ὅτι τὰ σιγανεύματα καὶ βουλευματα τῶν γυναικῶν κἀνείς δὲν δύναται νὰ νικήσῃ. Καὶ ὁ βασιλεὺς ταῦτα τὰ λόγια ἀκούσας, ἐκαταπράυνε τὸν θυμὸν του, καὶ ἐπρόσταξε πάλιν νὰ μὴ θανατωθῇ ὁ υἱὸς του.

Ἡ γυνὴ πάλιν παρουσιάζεται πρὸς τὸν Βασιλέα.

Ἡ δὲ πονηρὴ γυνὴ μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐπαρουσιάσθη τῷ βασιλεῖ κρατοῦσα μάχαιραν εἰς τὸ χέρι, λέγει πρὸς αὐτόν· ἔάν δὲν θέλῃς νὰ μὲ ἐκδικήσῃς ἀπὸ τὸν υἱόν σου, ὦ Βασιλεῦ, μὲ ταύτην τὴν μάχαιραν θέλω φονεύσει τοῦ λόγου μου καὶ θαρρῶ εἰς τὸν Θεόν, ὅτι θέλω νικήσῃ τῶν ἐχθρῶν σου φιλοσόφων καὶ συμβούλων τὴν γνώμην, καθὼς ἔγινε καὶ εἰς ἐνὸς Βασιλέως υἱὸν μετὰ τοῦ φιλοσόφου καὶ συμβούλου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Οὗτος ὁ βασιλεὺς εἶχε υἱόν, καὶ ἄρραβωνίασεν αὐτόν μὲ ἄλλου Βασιλέως κόρην. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης ἐμήνυσεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ γαμβροῦ, καὶ εἶπε· πέμψε τὸν γαμβρόν πρὸς ἡμᾶς ἵνα ποιήσω καὶ τελειώσω τοὺς γάμους, καὶ θέλει ἔλθῃ πάλιν αὐτοῦ. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ὥρισε τὸν υἱόν του καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν πενθερόν αὐτοῦ· εἶχε δὲ καὶ σοφώτατον σύμβουλον ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, καὶ ὥρισε αὐτόν νὰ ὑπάγῃ μαζὶ μὲ τὸν υἱόν μου. Ἀπερχόμενος ὁ λαός, ὁμοῦ μὲ τὸν φιλόσοφον καὶ τὸ βασιλόπουλον, τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἐδίψησαν, καὶ δὲν εὗρισκαν νερόν. Καὶ ἐκεῖ, κατὰ τὴν ἡμέραν βούρσιν, ἥ ὅποια εἶχε τοιαύτην φύσιν· ὅτι ὅποιος ἄνδρας ἔπινεν ἐξ ἐκείνης νερόν, παρευθὺς ἐμεταμορφώετο εἰς γυναῖκα· ὁμῶς ὁ σοφώτατος ἐκεῖνος σύμβουλος τοῦ Βασιλέως ἔξευρε τὴν φύσιν τῆς βούρσας καὶ δὲν τὸ ἐφάνέρω-

σαν. Ὅμως λέγει ὁ φιλόσοφος τοῦ νέου τινὲς πρόφρασιν ὅτι καρτέρησον ἐδῶ εἰς τὴν βρύσιν, νὰ ἰδῶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω παρ' ἐπ'προσθεν, ἐν ἥνχι καὶ πηγαίνωμεν τὴν ἴσιν ὁδὸν. Καὶ ἐφῆκεν ὁ φιλόσοφος τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως ἐκεῖ εἰς τὴν βρύσιν καὶ αὐτὸς ἐγύρισεν ὀπίσω εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἶπεν αὐτῷ λόγια ψεύτικα καὶ λυπηρά· ὦ βασιλεῦ, ἀλοίμονον εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν υἱὸν σου, ὅτι τὸ παιδίον σου τὸ ἔφαγε τὸ λεοντάρι εἰς τὴν ὁδὸν ὅπου ἐπηγαίναμεν. Τὸ δὲ βασιλόπουλον ἐκαρτέρει αὐτὸν εἰς τὴν βρύσιν, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν δίψαν κατεκᾶη, καὶ ἔπιεν ἐξ ἐκείνης τῆς βρύσεως, καὶ μὴ ἐξεύρωντας, καὶ παρευθὺς ἔγεινε γυναῖκα. Ὅμως ἔπεσεν εἰς ἀπορίαν μεγάλην τὸ παιδίον τί νὰ κάμῃ· καὶ ἓνας ἄνθρωπος διαβαίνον ἀπὸ ἐκεῖ, ἠρώτησε τὸν νέον· πόθεν εἶναι; καὶ τίνος υἱὸς εἶναι; Ὁ δὲ νέος ἀπεκρίθη αὐτῷ· ἐγὼ εἶμαι τοῦ δεῖνος βασιλέως υἱός, καὶ κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ πατρός μου, ἐπήγαγον πρὸς ἕτερον βασιλέα, τὸν δεῖνα, νὰ κάμω τὸν γάμον μου μετὰ τὴν θυγατέρα του, καὶ ὁ λαὸς ὅπου μὲ ἠκολούθη ἐπήγαγεν ἐμπρὸς καὶ ἐγὼ ἐμακρύνθην αὐτοῦς, καὶ ἐπλανέθηκα, καὶ ἐδίψησα, καὶ ἔπια ἐξ αὐτῆς τῆς βρύσεως, καὶ παρευθὺς ἔγεινα γυναῖκα, ὡς καθὼς μὲ βλέπεις. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀκούσας ταῦτα τὰ λόγια τὸν ἐλυπήθη κατὰ πολλὰ, καὶ λέγει αὐτῷ· ἐγὼ νὰ σοῦ κάμω κάλωσύνην μεγάλην καὶ νὰ μεταμορφωθῶ ἀντὶς ἐσένα εἰς γυναῖκα, καὶ ἕως τέσσαρας μῆνας θέλω καρτερέσει μέχρις ὅτου τελειώσης καὶ κάμῃς τοὺς γάμους σου. Πλὴν κάμε μου ὄρκον, ὅτι ἀφοῦ πληρώσουν οἱ τέσσαρες μῆνες, νὰ ἔλθῃς πάλιν νὰ πάρῃς τὴν γυναικείαν μορφήν.

Ὁ δὲ Υἱὸς τοῦ Βασιλέως ὤμοσε τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ὅτι νὰ ἔλθῃ ἐξ ἀποφάσεως πρὸς αὐτόν, καὶ πάραυτα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔγεινε γυναῖκα, καὶ ἔδειξέ του καὶ τὴν ὁδόν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἐπέρασαν οἱ τέσσαρες μῆνες, ἐνθυμήθη ὁ Υἱὸς τοῦ Βασιλέως τὸ τάξιμον, ὅπου ἔκαμνε τοῦ κηπουροῦ μεθ' ὀρκου, καὶ παρευθὺς ἔρχεται πρὸς τὸν κηπουρόν, καὶ εὕρισκει αὐτὸν κατὰ τὴν φύσιν τῶν γυναικῶν ἐγγαστρομένον, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· πῶς ἐγὼ ἀντὶς

ἑσένα νὰ γένω γυναῖκα διατί ἐσύ, ὅταν μέ ἡῦρες εἶδῶ εἰς τὴν
 ῥύσιν ἤμουν παρθένος κατὰ τὴν φύσιν τῶν γυναικῶν, καὶ τῶ-
 ρα ἐσύ εἶσαι ἐγγαστρωμένος. Οὕτω λοιπὸν διαλεχθεὶς ὁ Υἱὸς
 τοῦ Βασιλέως ἐνίκησε τὸν κηπουρόν, καὶ ἦλθε πρὸς τὸν Πα-
 τέρα αὐτοῦ μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ εἶπε τοῦ Πατρὸς αὐ-
 τοῦ τὰ ὅσα πράγματα ἔπαθεν εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, παρὰ τοῦ
 κακοῦ συμβούλου καὶ Φιλοσόφου.

Ὁ δὲ βασιλεὺς ὀργισθεὶς ἐπὶ τοῦ κακοῦ συμβούλου ἐκείνου
 ὤρισε καὶ ἐθανάτωσαν αὐτόν. Οὕτως οὖν καὶ ἐγώ, Βασιλεῦ,
 θαρρῶ, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει μοῦ δώσει δύναμιν νὰ ἐκδικηθῶ ἀπὸ
 τούτων τῶν πονηρῶν, καὶ κακῶν συμβούλων καὶ φιλοσόφων·
 εἰδὲ ἀπ' αὐτῆς μου θέλω φονευθῆ, καὶ θέλει εἶναι ἡ ἀμαρτία
 ἐπάνω εἰς τὸν λαιμόν σου, διότι δὲν μέ ἐκδίκηκες ἀπὸ τὸν
 Υἱόν σου, ὡς ἔπρεπεν· ὅπου ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ μέ ἐντροπιάσῃ
 στυννικῶς, καὶ ἠθέλε νὰ κάμῃ τέτοιαν ἀδιαντροπίαν καὶ
 παρανομίαν. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τὰ λόγια τῆς γυναι-
 κός, ὤρισε νὰ θανατωθῇ ὁ Υἱὸς του.

Ὁ τέταρτος Φιλόσοφος παρὰ τῷ Βασιλεῖ.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν, πάλιν ἦλθεν ὁ τέταρτος Φιλόσο-
 φος εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν ἐπροσκύνησε,
 καὶ εἶπεν· νὰ ζῇς εἰς τὸν αἰῶνα, Βασιλεῦ· δὲν πρέπει τοῦ
 Βασιλέως ἔττι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε νὰ κάμῃ κρίσιν, ἐὰν δὲν
 ἐξετάσῃ, καὶ νὰ ἐρευνήσῃ καλῶς τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὅταν
 μάθῃ καταλεπτῶς τὴν ἀλήθειαν, τότε νὰ κάμῃ τὴν κρίσιν
 αὐτοῦ κατὰ τὴν δικαιοσύνην, ἵνα μὴ τὸ πάθῃς ὅμοια, καθὼς
 συνέβη τινὸς Βασιλέως προηγουμένου.

Παράδειγμα τοῦ τετάρτου Φιλοσόφου.

Ἀκουσον, ὦ Βασιλεῦ. Ἦτον ἓνας Βασιλόπαις καὶ ἐν μιᾷ
 τῶν ἡμερῶν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ λουτρὸν νὰ λούσῃ τὸ
 κορμί του. Ἦτο δὲ πολλὰ παχὺς εἰς τὸ κορμί, ὥστε ἀπὸ τὸ
 πάχος δὲν ἐφαίνετο τὰ διδύμιά του. Καὶ ὁ Λουτριάρης ἰδὼν

τὸν νέον οὕτω τὸν ἐλυπήθη. Ὁ δὲ νέος λέγει πρὸς αὐτόν·
 διατί λυπᾷσαι ἐλπεινῶς; Καὶ αὐτός τοῦ λέγει· λυποῦμαι,
 καὶ κλαίω, ὅτι σὲ βλέπω πῶς δὲν θέλεις δυνηθῇ νύχκα μήνης
 υἱόν ἀπὸ τό πολὺ πάχος ὅπου ἔχεις, καὶ δὲν θέλεις δυνηθῇ
 νύχκα κοιμηθῆς μὲ γυναικῶν, ὅπου εἶσι Υἱὸς βασιλέως. Ὁ δὲ
 Νέος ἀκούσας ταῦτα τὰ λόγια τοῦ Λουτριάρη, τοῦ ἔδωκε
 φλωρία ἱκινά, καὶ λέγει του, ὁ Πατήρ μου βούλεται νύχκα μὲ
 πανδρεύσῃ καὶ δὲν ἠξέστω ἂν ἠμπορέσω νύχκα μὲ γυναι-
 κῶν, καὶ περκαλῶ σε, ἔπαρε αὐτό τό χρυσάρι, καὶ φέρε μου
 κάμμιαν γυναικῶν εὐμορρην διὰ νύχκα δοκιμάσω εἰς αὐτήν. Καὶ
 Λουτριάρης εἶπεν εἰς τὸν νοῦν του· ὅς φέρω τὴν ἰδικήν μου
 γυναικῶν, ἐπειδὴ δὲν θέλει δυνηθῇ νύχκα μὲ ταύτην καὶ
 ἐγὼ θέλω κερδίσει τὰ φλωρία καὶ ὅταν εἶπεν οὕτως ἐδιέβη
 ὁ μάτχιος ἄνθρωπος καὶ ἔφερε τὴν γυναικῶν του. Ὁ δὲ Υἱὸς
 τοῦ βασιλέως ἐπῆρε μέσκα τὴν γυναικῶν τοῦ Λουτριάρη, καὶ
 ὅλην τὴν νύκτα ἔσμιγε μὲ ταύτην. Εἶτα πρὸς τό ξημέρωμα,
 ἐπρόκυψεν ὁ Λουτριάρης ἀπὸ μίαν τρύπην, καὶ εἶδεν αὐτήν,
 ὅπου ἔκχυνε τὴν ἀμυχρίαν καὶ τότε ἀναστένανξεν ὁ τάλαι-
 πωρος πικρῶς, καὶ μετὰ κλαυθμοῦ ἔλεγεν· οὐκ εἰς ἐμέναν,
 τί νύχκα γένω; καὶ τί νύχκα εἶπω τῆς γυναικῶς μου τῶρα; ἄρα
 κατοικήσει πλέον μετ' ἐμέναν; μήπως καὶ ἀγαπήσῃ τὸν νέον,
 καὶ θέλει μὲ ἀρήσει; Τότε εὐγῆκε καὶ ἡ γυναικῶν ἀπὸ τό
 λουτρόν ἔξω καὶ λέγει πρὸς αὐτήν ὁ Λουτριάρης· ἀπελθε τό
 λοιπόν γυναικῶν εἰς τό σπήτιός μας. Αὐτὴ δὲ τοῦ εἶπε· καὶ πῶς
 ἄρα θέλω ὑπάγει πλέον εἰς τό σπήτιός μας, ἐπειδὴ ὑβρίσθην
 παρὰ σοῦ, ὅπου ὅλην τὴν νύκτα δὲν μὲ ἄφησε νύχκα κοιμηθῶ
 τοῦτο τό θηρίον, ὅπου μὲ ἔδωσες; Τό λοιπόν, τάλαιπωρε,
 δὲν ἐντρέπης ἐμέναν τὴν γυναικῶν σου, μόνον μου ἔδωκες τὸν
 υἱόν τοῦ βασιλέως νύχκα κοιμηθῇ μετ' ἐμέναν. Καὶ μὲ τὰ τοι-
 αῦτα λόγια ὁ ἄνδρας ἐσράγη τὴν καρδίαν, καὶ πολλὰ πι-
 κρανθεῖς ἐξεψύχισε καὶ ἐτελεύτησε. Διό καὶ σύ, βασιλεῦ,
 μακροθύμησον, καὶ μὴ σπουδᾶσῃς ἀνεξετάστως νύχκα θανατώ-
 σῃς τὸν υἱόν σου, μήπως καὶ πάλης καὶ σὺ τὸ ὅμοιον τοῦ λου-
 τριάρη ἐκείνου, καὶ πικρῶς θέλεις μετκνοήτῃ, καὶ δὲν θέλεις
 ἀπορρήξῃ τὴν ψυχὴν σου ὡς ἐκεῖνον. Διότι ἔναν Υἱόν ἀπέ-

κτησες μὲ τόσας πρᾶκλείσεις εἰς τόν Θεόν, καὶ καθημερούσιον συναρπάζεσαι ὑπὸ μιᾶς Γυναικός λόγον, καὶ βούλεσαι νὰ τόν θανατώσης, ὅπου δὲν ἤξεύρεις ἂν εἶναι τό ἀληθές. Λοιπὸν ἀκόμη θέλω νὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ ἑτέραν διήγησιν.

Ἑτέρα διήγησις τοῦ τετάρτου Φιλοσόφου.

Μία γυναικὶς ἔζη μετὰ ἀνδρός νομίμου, καὶ ὁ ἀνδρὺς αὐτῆς ἐβούλετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τινὰ ξένον τόπον. Καὶ ἡ γυναικὶς ἐζήτησεν ἀπ' αὐτόν συνθήκας καὶ ὑποσχέσεις, ἡγουν, ἐκεῖ ὅπου θέλει περιπατεῖ νὰ μὴ ξεπέσῃ μὲ ἄλλην Γυναικὰ ὁμοίως καὶ αὐτὸς εἶπεν αὐτῇ καὶ οἱ δύο ἐτάξασιν ἀλλήλους νὰ φιλάζωσι τὴν τιμὴν των ἄσπιλον, ἕως οὗ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Ὅτε δὲ ἐτελειώθη ὁ καιρὸς ὅπου ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τοῦ ταξείδιον, ἡ δὲ γυναικὶς ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ὁδὸν νὰ ἴδῃ ἂν φανῇ ὁ ἄνδρς τῆς. Τότε ἰδὼν αὐτὴν ἕνας νέος, ἠγάπησε αὐτήν, καὶ κατεκάθη τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς πολλῆς ἀγάπης, καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέγῃ περὶ συνουσίας. Αὐτὴ δὲ παντελῶς δὲν ἐδέχετο τοὺς λόγους αὐτοῦ, φυλάττον τὴν συμβουλήν, ὅπου ἔκχμεν μὲ τόν ἀνδρὰ τῆς· ὁ δὲ νέος πολλὰ ἐτιμωρήθη μὲ τόν ἔρωτα καὶ μὲ τὴν πολλὴν ἀγάπην τῆς γυναικός, καὶ ἐπῆγε καὶ ἤρρε μίαν γρατῖαν, ὅπου ἦτο πλησίον τῆς νέας καὶ τῆς λέγει· ἐγὼ ἐξείρνης εἶδα τὴν γειτόνισσάν σου, καὶ πολλὰ ἀγάπησα αὐτήν καὶ τῆς ἐπρότεινα διὰ νὰ κοιμηθῇ μετ' ἐμένῃ, καὶ αὐτὴ παντελῶς δὲν θέλει νὰ μὲ ἀκούσῃ. Λοιπὸν, ὦ μητέρα μου, ἐάν ἦναι καὶ τὴν καταπίεσιν ἐστὶ καὶ τὴν κάμψιν νὰ κάμῃ μετ' ἐμένῃ, ὅτι μοῦ ζητήσης νὰ σοῦ δώσω. Καὶ ἡ γρατῖα τοῦ λέγει ἤξευρε ὅτι ἐγὼ θέλω τὴν καταπίεσαι εἰς τὸ ἐδικόν σου θέλημα. Καὶ τί κατορθώνει ἡ κακογρατῖα; πρὸς τοῦ πέρνει ἄλευρι, καὶ κοσκινίζει καὶ τὸ κάμνει ψωμί· ὑστέρων φέρει πιπέρι πολὺ καὶ ἀνκακτώνει τὸ ζυμάρι· ἔπειτα τὸ ψαίνει, καὶ πέρνει μίαν σκύλαν, ὅπου εἶχε μὲ τοῦ λόγου τῆς, καὶ ὑπάγει πρὸς τὴν κόρην. Ὅταν δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς γυναικός, ἔρριψεν εἰς τὴν σκύλαν ἀπὸ τὸ ψωμί ἐκεῖνο, καὶ

ἡ σκύλα ἅμα ἔφαγεν ἀπὸ τὸ ψωμί, ἐκάη ἀπὸ τὴν πολλὴν καῦσιν τοῦ πιπερίου, καὶ ἐγέμισε τὰ ῥιμάτια τῆς δάκρυα, ἐφρισκομένης τῆς γραΐας μέσῃ εἰς τὸ σπῆτι τῆς κόρης. Αὕτῃ δὲ βλέπουσα τὴν σκύλαν τὸ πῶς ἔκλαιε, λέγει τῆς γραΐας· τί εἶναι ἡ αἰτία, ὅπου κλαίει ἡ σκύλα; Καὶ ἡ γραῖα ἀπεκρίθη μετὰ δακρύων· αὕτῃ τὴν σκύλαν, ὅπου βλέπεις, γλυκοφθαλμοβαπτόχειλη. Θυγάτηρ φεῦ! ἀλλοίμονον παιδάκι μου, μή με ἐρωτᾷς Θυγάτηρ μου εἶναι· καὶ ἔτυχεν ἓνας νέος καὶ τὴν ἠγάπησεν, καὶ τὴν ἠνάγκαζε νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς, αὕτῃ δὲ πυντελῶς δὲν ἤκουσεν αὐτὸν νὰ κάμῃ τὸ θέλημά του· ὥστε ὁ νέος ὑπὸ τῆς πολλῆς καύσεως, καὶ πικρίας ὅπου εἶχεν ἐξ αὐτῆς, ἐκαταράσθη αὐτὴν ἐκ πολλοῦ πόνου καὶ καρδίας, καὶ παρευθὺς μετεβλήθη καὶ ἔγινεν ὥσῃ τὴν βλέπεις· καὶ ὅσαις φοραῖς βουληθῶ νὰ εὔγω ἀπὸ σπῆτι μου, ἔττι πικρῶς καὶ ἐλεεινῶς κλαίει, καὶ κκταπόδι μου ἀκολουθεῖ. Τότε ἡ κόρη ἐκείνη, ἀκούσασα ταῦτα τὰ λόγια ἐτρόμαξε καὶ ἐροβήθη καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἐπήδησεν ἡ καρδιά τῆς, καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν γραῖαν· πολὺς φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν εἰς ἐμένα ἀπὸ ταύτην τὴν διήγησιν ὅπου μοῦ εἶπες, ὦ μητέρα μου· καὶ παρακαλῶ σε νὰ μοῦ ἀκούσῃς ἓνα μυστήριον, ὅπου θέλω σοῦ διηγηθῇ.

Λόγος τῆς γυναικός.

Κάποιος νέος μὲ εἶδε, καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀγάπης μὲ ἠνάγκασε νὰ κάμῃ μετ' ἐμένα, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τοῦ ἤκουσα· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι νὰ μὴ πάθω τὰ ὅμοια, ὡς καθὼς ἔπαθεν αὕτῃ. Τὸ λοιπόν, ὦ μητέρα μου, σηκώσου, καὶ σύρε εὔρε αὐτόν, καὶ παρακάλεσέ τον νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμένα, καὶ εἴπῃ ἂν μοῦ ζητήσῃς νὰ τὸ ἔχῃς ἀπὸ ἐμένα. Ἡ δὲ γραῖα εἶπεν· ἐγὼ νὰ κάμω τὸ ἰδικόν σου θέλημα, καὶ θέλω ὑπάγει νὰ τὸν εὔρω· μόνον ἐσὺ σηκώσου ἐπάνω, στόλισε τὸ σπῆτί σου, καὶ ἐτοιμάσου πρὸς συνουσίαν τοῦ νέου. Τότε ἐσηκώθη ἡ νέα, καὶ εὐτρέπισε τὸ σπῆτί τῆς, καὶ τὸ κρεβάτι,

καὶ φαγητὰ πολυτελῇ διὰ δεῖπνον. Εἶτα ἐπῆγεν ἡ μαυλίστρια ἐκείνη καὶ ἐγύρευεν τὸν νέον ἐκεῖνον ἀλλὰ δὲν ἤμπορεσε νὰ τὸν εὕρῃ· εὐρίσκοντας δὲ ἄλλον νέον ἀντὶς ἐκεῖνον, τοῦ λέγει ἀκολουθεῖ μοι· Αὐτὸς δὲ ἐρωτῶντάς τη, ποῦ μὲ ὑπάγῃς ; ἡ γραῖα τοῦ λέγει· φέρω σε, ὦ νέε, εἰς ἓνα σπῆτι πολλὰ εὐτρεπισμένον καὶ ἡτοιμασμένον, ὅπου κάθεται μία κόρη ὠραιοτάτῃ καὶ περικαλλῇ, δρόσον ἀποστάζουσα ἀπὸ τὰ χεῖλη της· καὶ κατὰ ἀλήθειαν, εἰς ἐσένα ἀρμόζει νὰ κοιμηθῇς μετ' αὐτῆς. Ὁ δὲ νέος ἐκεῖνος ἐπίστευσε τὰ λόγια τῆς γραίας καὶ τὴν ἠκολούθησε, καὶ ἐκίνησεν ἐκείνη ἐμπρός, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ σπῆτί του μέσσω, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄνδρας ἐκείνης τῆς γυναικός. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὡς εἶδε πῶς τὸν ὑπάγει εἰς τὸ σπῆτί του, ἐταράχθη, καὶ ἔλεγε μέσα εἰς τὸν ἑαυτόν του. Ὡς φαίνεται, ταῦτα τὰ καμώματα ἔκαμνεν ἡ γυναικίκα μου, ὅτον καιρὸν ἐγὼ ἔλειπα ἀπ' ἐδῶ. Ἐμβασεν οὖν αὐτὸν μέσσω ἡ μαυλίστρια καὶ τὸν ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι. Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ γυναικίκα του, ὅτι πῶς εἶναι ὁ ἄνδρας της, μὲ καλὴν τέχνην ἐνήργησεν εἰς τὸ νὰ κάμῃ μηχανὴν καὶ πανουργίαν. Παρευθὺς λοιπὸν ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ ἔβαλε τὰ χεῖρά της ἐπὶ τὸν ἄνδρα της, καὶ χωρὶς κάμμιαν ἐντροπὴν, πιάνοντας τὰ γένειά του, τὸν ἔδερνεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ μετὰ δακρύων τοῦ ἔλεγεν. Ὡς ἀκόλαστε καὶ διεφθαρμένε ἄνθρωπε, αὐτὰς εἶναι αἱ συνθήκαις, ὅπου ἐκάμμεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ; Ἐποῦτοι εἶναι οἱ δεσμοὶ καὶ ὅρκοι ; δὲν μου ἔταξες, καὶ εἶπες, ὅτι νὰ μὴν ὑπάγῃς εἰς ἄλλην γυναικίκα ἕως οὔ νὰ στραφῇς πρὸς τὸ σπῆτί σου.

Λοιπὸν διατὶ οὐδαμῶς ἐψήρησες ταῦτα, ἀμὴ μόνον μὲ γελᾷς ; Λοιπὸν εἰς τὸ θέλημα, καὶ λόγια ἤλθες αὐτῆς τῆς γραίας ; Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐξεπλάγη εἰς τοσαύτην ἀδίαν τροπίαν τῆς γυναικός, τί εἶναι τὸ ζήτημα, ὅπου σοῦ ἐσυνέβη σήμερον, ὦ γυναικίκα ; Καὶ ἡ γυνὴ ἀπεκρίθη· ἐγὼ σήμερον ἤκουσα καὶ ἔμαθα, ὅτι πῶς ἤλθες εἰς ταῖς πόρταις τοῦ κάστρου, καὶ ἠθέλησα νὰ σὲ δοκιμάσω, ἐὰν στέκεσαι εἰς τὸ τάξιμον, ὅπου εἶχαμεν, καὶ ἐστόλισα τὴν ἑαυτὴν μου καὶ τὸ

σπῆτί μας ; καὶ ἐκαμώθηκα καὶ ἔστειλα ἐτούτην τὴν γερόν-
τησαν πρὸς ἐσένκ, ἵνα διὰ ταύτης τῆς γραίας δοκιμάσω τὴν
γνώμην σου, ἐὰν ἐφύλαξες τὸν ὄρκον ὅπου ἐκάμαμεν. Καὶ ἰδοὺ
ὅπου μὲ τέχνην σὲ ἐγνώρισα, ὅτι πάντα ἐπαρέβης, καὶ κα-
ταφρονητῆς ἔγινες τοῦ ὄρκου. Λοιπὸν δὲν θέλω πλέον ἀπὸ
σήμερον νὰ σὲ ἔχω ἄνδρα. Ὁ δὲ ἀνὴρ εἶπεν πρὸς αὐτήν· ὦ
γυναιῖκα, ἐγὼ μάλιστα εἶχα ὑποψίαν κατὰ σοῦ, διότι, ὡς
σὲ εἶδα στολισμένην, καὶ πρὸς σμίξιν ἀνδρὸς ἐτοίμην, τοι-
αῦτα πράγματα ἐνόμισα, ὅτι κάμνεις μεθ' ἐτέρων ξένων ἀν-
δρῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς λέγεις, νὰ μὲ δοκιμάσης ἔκαμες ταῦ-
τα, καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ φανερώσω τὴν γνώμην μου· ἐνεκα τούτου
τοῦ πράγματος, ἠκολούθησα καὶ ἐγὼ τὴν γραίην, διὰ νὰ ἴδω
αὐτήν, ἥ εἰς τὸ ἰδικόν μου σπῆτι μὲ καλεῖ ἢ εἰς ξένον. Ἡ δὲ
γυνὴ ἐκαμώθη τάχα, ὅτι δὲν ἐπίστευε τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός,
καὶ ἐλυπεῖτο καὶ ἐπικραίνετο, ἔτι· ἄρχισε νὰ δέσνη τὸ πρό-
σωπόν της, καὶ νὰ σχίζει τὰ ῥοῦχά της, καὶ νὰ λέγῃ, ὅτι δὲν
πιστεύω τοὺς ὄρκους σου πλέον, ἐπειδὴ καμμία, ἀλήθεια δὲν
εἶναι εἰς ἐσένκ. Ταῦτα τὰ καμώματα ἔκαμε πρὸς τὸν ἄνδρα
της, καὶ ἐκαμώθη πολὺν καιρὸν ὅτι ἐμνησικαχεῖ πρὸς αὐτόν·
ἕως οὗ ἐξωδίασε πολλὰ φλωρία εἰς φορέματα χρυσᾶ, καὶ ἐ-
χάρησεν αὐτῆς, καὶ τότε ἔκαμεν ἀγάπην. Τώρα γινώσκει, ὦ
βασιλεῦ, ἀπὸ ταύτης τῆς διηγήσεως, ὅτι οὐδεὶς δύνανται τῶν
ἀνθρώπων νὰ παρεμῆσῃ τὰς μηχανουργίας τῶν γυναικῶν.
Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς παρὰ τοῦ τετάρτου Φιλοσόφου,
ᾤρισε νὰ μὴ θανατωθῇ ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Ἡ Παλλακὶς ἐκείνη γυνὴ παρὰ τῷ βασιλεῖ.

Ἡ δὲ δαιμονισμένη ἐκείνη ἡ παλλακὶς τοῦ βασιλέως ἐν-
νόησεν, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐμετανόησε, καὶ δὲν θανατώνει τὸν
υἱόν του, διὰ τοῦτο προσεληθοῦσα εἰς τὸν βασιλέα, ἐκράτει
εἰς τὰ χεῖρα της ἐνὶ δεξιᾷ βότκην φαρμακερά, καὶ λέγει
πρὸς αὐτόν· ὦ βασιλεῦ, ἰδοὺ ὅπου κρατῶ εἰς τὰ χεῖρά μου
τὰ βότκην ἐτούτα τὰ φαρμακερὰ καὶ θανατικὰ, καὶ ὁμνύω

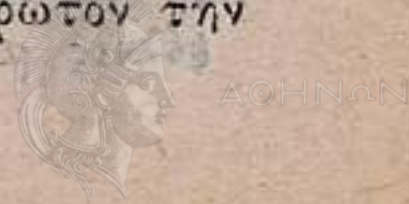
σου τον θεον τον ζῶντα, ὅτι, ἐὰν μή με ἐκδικήσῃς ἀπο τοῦ υἱοῦ σου, καὶ δὲν τον θανατώσῃς, διατὶ ἀναισχύντως με ὕβρισεν· ἐπειδὴ ἡμῖν σώφρων γυναικῶν, θέλω πίνει ἀπο ταῦτα τὰ βότανα, καὶ θέλω ἀποθάνει στανινῶς, καὶ ὁ Θεος θέλει με ἐκδικήσῃ ἀπο τοῦ λόγου σου, καὶ ἡ κρίσις αὐτοῦ νὰ γένη ἀσυγχώρητος εἰς ἐσέναν· καὶ θέλει σοῦ συμβῇ, καθὼς συνέβη καὶ εἰς ἕνα χοῖρον.

Παράδειγμα τῆς Γυναικός.

Συνήθειαν εἶχεν ἕνας χοῖρος νὰ πηγαίνει πάντοτε εἰς μίαν πυκνάν, νὰ τρώγῃ τὰ σῦκα ὅπου ἔπεφταν· μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν βλέπει μίαν μαῖμοῦ, ὅπου ἀνέβαινε ἐπάνω εἰς τὴν συκάν, καὶ ἔτρωγε τὰ σῦκα. Ἡ δὲ μαῖμοῦ βλέπωντας τον χοῖρον πῶς ἔτρωγε τὰ γλυκύτερα σῦκα, ὅπου ἔπεφταν μονάχα τοὺς, καὶ πάλιν ἀπαντύχενε νὰ λάβῃ καὶ ἄλλα σῦκα ἀπο τὴν μαῖμοῦ, δὲν ἔρριχνεν ἄλλα, ὁ τελακίπωρος χοῖρος ἔστειλεν ὑποκάτω, καὶ εἶχε τον λαιμόν του ἐπάνω ἀπλωμένον, καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν Μαῖμοῦ· ἐπὶ πολὺν δὲ χρόνον τοῦ χοίρου ἔχοντος ἐπάνω τὰ ὀμμάτιά του, αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἐκατακάησαν, καὶ ἐξηράνθησαν καὶ πκρευθὺς ὁ χοῖρος ἔπεσε καὶ ἐψόφησε. Τοῦτον τὸν λόγον ἀκούσας ὁ βασιλεὺς παρὰ τῆς Γυναικός, φοβηθεὶς μήπως καὶ ἀποθάνῃ με τὰ βότανα ἐκείνα τὰ φαρμακερά, καὶ θέλει εἶναι ἡ αἰτία ἀπὸ τοῦ λόγου του, ὥρισε νὰ θανατωθῇ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ.

Πέμπτος Φιλόσοφος παρὰ τῷ Βασιλεῖ.

Τότε ὁ πέμπτος Φιλόσοφος ἦλθε κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν ἐπροσκύνησεν αὐτὸν καὶ λέγει. "Ἀρποτε νὰ ᾔδῃς εἰς τὸν αἰῶνα, ὦ Βασιλεῦ· ἐγὼ ἡξεύρω, ὅτι πολλὰ φρόνιμος καὶ συνετὸς καὶ σοφὸς εἶσαι, διατὶ λοιπὸν δὲν ἐρευνᾷς νὰ ἐξετάσῃς πρῶτον τὴν ἀλήθειαν, καὶ τότε νὰ κρίνῃς κατὰ τὸ δίκαιον.

Τοῦ πέμπτου Φιλοσόφου παράδειγμα.

Λοιπὸν ἄκουσον, ὦ Βασιλεῦ. Ἦτον ἓνας στρατιώτης, καὶ ἠγάπα αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Ἄρχοντες, διὰ τὴν ἀνδρείαν ὅπου εἶχεν. Τοῦτος δὲ ὁ στρατιώτης, εἶχεν ἓνα σκύλον ἀπομικρόθεν, καὶ ὅσα τοῦ ἐπαράγγελλεν ἔκαμνεν αὐτὰ, ὡς νὰ ὁμίλῃ· διὰ τοῦτο καὶ μετὰ πολλῆς ἀγάπης τον εἶχεν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἡ Γυναῖκα τοῦ στρατιώτου ἐπῆγεν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῆς, καὶ το Παιδίον ἄφησε τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ· ὁ δὲ στρατιώτης ἐκάθετο εἰς το σπῆτι, καὶ το Παιδίον ἐκοιμᾶτο· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔστειλεν ἄλλον στρατιώτην, καὶ τον ἔκραξε, καὶ αὐτός ἐπαράγγειλε τοῦ σκύλου, ὅτι νὰ φυλάγῃ το σπῆτι καὶ το Παιδίον, ἐπειδὴ ἐπήγαινε εἰς τον Βασιλέα. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐφύλαγεν ὁ σκύλος το σπῆτι καὶ το παιδί· κατὰ τύχην ἐρχόμενον ἓνα φίδι μέγαλον κατὰ τοῦ παιδὸς διὰ νὰ ρουφίξῃ το αἷμά του, παρευθὺς το σκυλί ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ ἔστησε πόλεμον μετὰ τοῦ φιδίου, καὶ δαγκάσας αὐτό, καὶ πολλὰ ποιήσας ἐσκότωσεν αὐτό καὶ ἐψόφησε. Τὴν αὐτὴν δὲ ὥραν ἦλθε καὶ ὁ στρατιώτης ἀπο τον Βασιλέα καὶ ὁ σκύλος ἰδὼν αὐτον, ἐπῆγε καὶ ἐσυναπάντησέ τον, καὶ ὁ στρατιώτης βλέπωντας το στόμα τοῦ σκύλου αἱματωμένον τοῦ ἐφάνη ὅτι ἔφαγε τὸ παιδίον· ὅθεν μετὰ ὀργῆς καὶ θυμοῦ ἐσκότωσε τὸν σκύλον μὲ το σπαθί· ἔπειτα ἐμβαινώντας μέσῃ εἰς τὸ σπῆτι, βλέπει το παιδίον ὅπου ἐκοιμᾶτο ἄβλαβον, καὶ τὸ φίδι σκοτωμένον, καὶ προς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδὸς κείμενον. Παρευθὺς οὖν ἐγνώρισεν, ὅτι ὁ σκύλος ἐσκότωσε τὸ φίδι, καὶ πικρὰ καὶ λυπηρὰ ἔκλαιε τον σκύλον καὶ ἐδέρνετο, ἀλλὰ παντελῶς δὲν ἐδυνήθη νὰ ὠφεληθῇ ὁ σκύλος ἐκ τῆς μετανοήσεως τοῦ αὐθέντου του. Διο καὶ σύ, βασιλεῦ, μήπως χωρὶς πταίσιμον τον υἱόν σου φονεύσης, καὶ ὕστερα θέλεις μετανοήσῃ ὡς τον στρατιώτην· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐμετανόησε διὰ σκύλον, σὺ δὲ περὶ υἱοῦ μονογενοῦς, πόσον θέλεις μετανοήσῃ καὶ πικρῶς ἀναστενάζει; καὶ ἀπο τῆς

πολλήν σου λύπην θέλεις ἀποθάνει καὶ δὲν θέλεις ὠφελῆθῃ
καὶ ἂν βούλεσαι νῦν τὸν θανατώσης ἀδίκως, τί ἀπολογία,
λογιάζεις, ἔχεις νῦν δώσης εἰς τὸν Θεόν;

Πάλιν ἐπαρουσιάσθη ἡ παλακίς πρὸς τὸν βασιλέα

Ἡ δὲ Γυνὴ ἐκείνη, παλλακίς τοῦ βασιλέως, μαθοῦσα
πῶς δὲν θανατώνει τὸν Υἱόν του, ἔρχεται πάλιν κατὰ τὴν
πέμπτην ἡμέραν, καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων ἔλεγεν αὐτῇ.
Ἐχω θάρρος, ὦ βασιλεῦ, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει κάμει τοιαύτην
τιμωρίαν κατὰ τῶν φιλοσόφων σου, καθὼς ἔγεινε καὶ εἰς
ἓνα λέοντα καὶ μίαν Μαῖμου.

Παράδειγμα

Ἦταν εἰς ἓνα τόπον πολὺ ἔμποροι οἱ ὅποιοι πηγαίνοντες
εἰς μίαν ἐμπορικὴν πονήγυριν εἶχον μετ' αὐτῶν καὶ μουλάρια
φορτομένα, φθάσαντες δὲ το ἑσπέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖ
ἡσύχαζον. Ἐπειδὴ ὅμως ἐλησμόνησαν νῦν κλείσουν τὴν θύ-
ραν τοῦ ξενώνου, τὴν δὲ νύκτα ἐμβῆκε ἓνας λέων καὶ διέμενε
ἄγνωριστος μεταξὺ τῶν μουλαριῶν χωρὶς νῦν τὸν ἐννοήσουν
καὶ οἱ ἔμποροι. Εἰσελθὼν δὲ τὴν νύκτα ἓνας κλέπτης μέσ-
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νῦν κλέψῃ ἀπὸ τῶν μουλάρια ἄρχησε
νῦν διαλέγῃ σκοτεινὰ ποῖον εἶναι τὸ καλλίτερον νῦν τὸ πάρι.
Καὶ μὴ ἡξεύρων τὸ γινόμενον, ἔπιασε τὸ λεοντάρι, ὡς τάχα
διὰ παχὺ καὶ νομίζων ὅτι εἶναι μουλάρη, τὸ ὅποιον καθάλλι-
κεύοντας εὐγῆκεν ἔξω τοῦ σπητίου· τὸ δὲ λεοντάρι ἔλεγε
μέσῃ εἰς τὸν νοῦν του ὅτι εἶναι ὁ δαίμων τῆς νυκτός ὁ φύ-
λακας, καὶ διὰ τοῦτο ἐφοβεῖτο τὸν κλέπτην ἐκεῖνον. Ὅλην
τὴν νύκτα ἐβάσταζε τὸν κλέπτην τὸ Λεοντάρι, καὶ ἐ-
περιπάτει, ὁ δὲ κλέπτης γνωρίσας ὅτι λεοντάρι καθάλλι-
κεύει, καὶ ὅχι μουλάρη ἐφοβήθη.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξημέρωσε περιπατῶν, ἔτυχε τὸ λεοντάρι

καὶ πέρασεν ὑποκάτω ἑνὸς δένδρου, καὶ τότε ὁ κλέπτης ἀπλώσας εἰς τὰ κλαδία τοῦ δένδρου τὰς χεῖρας, ἐπιάσθη καὶ ἀνέβη ἐπάνω, καὶ οὕτως ἐγλύτωσε τὸν κίνδυνον τοῦ λεονταρίου· καὶ αὐτοὶ πάλιν φοβούμενον τὸν κλέπτην, ὅτι πῶς εἶναι ὁ δαίμων ὁ φύλακας τῆς νυκτός, ὡς ἐξεκαβαλλίκευσεν, ἔφυγε μετὰ σπουδῆς καὶ ἡ μαῖμοῦ συναπαντῶσα αὐτό, ταῖς ῥώτῃσιν διατί εἶσαι ἔτι φοβούμενον; καὶ ὁ λέων τῆς ἀπεκρίθη, ὁ δαίμων ὁ νυκτοφύλαξ μ' ἐπίασε καὶ ὁ ὀλονυκτὶς με ἐκαβαλλίκευσεν. Ἡ δὲ μαῖμοῦ λέγει· ποῦ εἶναι αὐτός ὁ δαίμων; καὶ ὁ λέων εἶπεν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον κάθεται. Τότε ἡ μαῖμοῦ ἀναβαίνουσα ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον διὰ νὰ ἰδῇ τὸν κλέπτην, ἐροθήθη ἐκεῖνος πολλὰ καὶ ἀπο τὸν φόβον τοῦ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὴν σχισμὰδα τοῦ δένδρου διὰ νὰ κρυφθῇ. Ἡ δὲ μαῖμοῦ ποιήσασα νεῦμα τοῦ λεονταρίου μὲ τὸ χεῖρ τῆς νὰ πάγη ἐκεῖ, ἦλθεν ὁ λέων, καὶ ἐστάθηκεν ὑποκάτω τοῦ δένδρου. Ἀλλ' ὁ κλέπτης, ὡς εἶδε ταῦτα, λαβὼν θάρρος, ἐπίασε τὴν μαῖμοῦ ἀπο τὰ αἰδοῖα, καὶ σφίγγωντας αὐτὰ δύνατ', ἐψόρησεν ἡ μαῖμοῦ καὶ ἔπεσε κάτω ἀπο τὸ δένδρον, τὸ δὲ λεοντάρι, ὡς εἶδεν αὐτὴν νεκρὰν ἔφυγε τὸ ὀγληγώτερον. Καὶ ὁ κλέπτης, νικήσας τὰ δύο ἐκεῖνα ζῶα, ἐγλύτωσε. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον θαρρῶ καὶ ἐγὼ, ὦ Βασιλεῦ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ὅτι θέλει δώσει καὶ ἐμὲ δύναμιν νὰ νικήσω τοὺς φιλοσόφους, ὅτι ἀνάμεσα σοῦ καὶ μοῦ ἔβηλαν τόσην σύγχυσιν. Πάλιν ὁ βασιλεὺς, ἀκούσας ταῦτα τὰ λόγια, ἐσφάγη εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ὥρισε νὰ θανατωθῇ υἱός του.

"Ἐκτος φιλόσοφος παρὰ τῷ βασιλεῖ.

Καὶ ὁ ἔκτος φιλόσοφος καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλέως, μάχων τὴν ἀπόφασιν, καὶ τὸν θάνατον ὅπου ἐπρότταξε κατὰ τοῦ υἱοῦ του, ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ προσκυνήσας αὐτόν εἶπεν· ὦ βασιλεῦ, νὰ ζῇς εἰς τοὺς αἰῶνας, δουλοπρεπῶς παρακαλῶ σε νὰ ἡξεύρης, ὅτι, ἐάν μὴ παντελῶς δὲν ἤθελες ἔ-

χει υἱόν ἔπρεπε μέ πολλήν ἀγάπην καὶ θερμὴν καρδίαν να παρακαλῆς τον Θεον να σοῦ δώσῃ παιδίον, δια τα ἔχῃς κληρονόμον καὶ διάδοχον τοῦ κράτους σου· τώρα δὲ ἔχων ἐσὺ υἱον χαριτωμένον, δοκιμάζεις να τον φονεύσῃς; Ἡξευρε, ὅτι, ἐὰν τοῦτο μεταχειρισθῇς να κάμῃς ἀνεξετάστως, ὕστερον θέλεις ἀποθάνει κακῶς, καὶ στανικῶς θέλεις ἀπὸρρίψει τὴν ψυχὴν σου ἀπο τῆς πολλῆς πικρίας καὶ λύπης, μάλιστα ὁ ἴδιος θέλεις φονευθῇ, καὶ θέλει εἰς ἐσέναν καθὼς ἐσυνέβη καὶ ἔγεινε εἰς μίαν περιστεράν.

Λέγουσι δι' ἐκείνην τὴν περιστεράν, ὅτι ἐκατοῖκει πάντοτε πλησίον εἰς τα χωράφια, καὶ κατὰ τον καιρον τοῦ θέρους, θερίζοντες οἱ ἄνθρωποι το σιτάρι, ἡ περιστέρα ἠκολούθει κατόπιν τῶν θεριστῶν, καὶ ἐμάζωνε, καὶ ἔτρωγε, το δὲ περισσότερον ἐμάζωνεν αὐτο εἰς μίαν τρύπαν τοῦ τοίχου. Μίαν λοιπον τῶν ἡμερῶν λέγει το ἀρσενικον πρὸς το θηλυκον περιστέρι, προσέχου καλα να μὴν ἐγγίξῃ κανεῖς εἰς το σιτάρι ἕως να ἔλθῃ ὁ χειμῶνας· διότι τότε, ὅταν δὲν εὐρίσκωμεν παντελῶς, θέλομεν τρώγει ἀπο τοῦτο. Ἀφοῦ ἔκαμαν τέτοιαν συμφωνίαν το ἀρσενικον μὲ το θηλυκον, ἀπο τότε ἐδόσκασιν ἕξω καὶ τα δύο. Τοῦ δὲ ἡλίου λάμποντος εἰς τὴν τρύπαν ἐκείνην, ἐξηράνθη το σιτάρι καὶ ἐφύρασεν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ἦλθε καὶ ἡ περιστέρα, ὅπου ἔβρισκε το σιτάρι εἰς τὴν τρύπαν, καὶ βλέπει το σιτάρι ὅπου ὀλιγόστεψεν ἀπο τὴν ξηρότητα τοῦ ἡλίου, καὶ λέγει πρὸς το θηλυκόν· δὲν σὲ εἶπα, ὅτι να μὴν ἐγγίξῃς τὸ σιτάρι; Καὶ το θηλυκον λέγει· ἐγὼ δὲν το ἔγγιξα παντελῶς. Καὶ το ἀρσενικον δὲν ἐπίστευε το θηλυκον· μόνον ἔκρουσεν αὐτὴν δυνατὰ καὶ τὴν εθανάτωσε καὶ ἀνέμεινε μοναχον το ἀρσενικόν. Ἡλθε πάλιν ὁ χειμῶνας, ἔγειναν πολλὰς βροχὰς καὶ χιόνια, καὶ πάλιν το σιτάρι το στεγνον ἐνότισε καὶ ἐγέμισεν ἡ τρύπα ἐκείνη· καὶ ὡς εἶδε τοῦτο το ἀρσενικον, ἐνόησε τὴν αἰτίαν τοῦ σιταρίου τῆς λείψεως, καὶ ἐμετανόησεν ὕστερον, ἔκλαψε πικρῶς πῶς εθανάτωσε τὴν ὁμόζυγόν του περιστεράν, ἀλλὰ παντελῶς δὲν ὠφελήθη ἀπο τῆς μετανήσεως.

Ἡξευρε, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι ὅμοια θέλεις το παθεῖ καὶ ἐσὺ

ἐὰν φονεύσης τον Υἱόν σου εκ τῆς πανουργίας καὶ διαβολῆς τοῦ καταραμένου γυναίου τούτου· καὶ μάλιστα να μὴν ἡ-
ξεύρης τὴν ἀλήθειαν, εἰαν ἦναι κατάκριτος ὁ Υἱός σου· καὶ
ἔνοχος θανάτου· καὶ θέλει συμβῇ καὶ τῆς βασιλείας σου, ὡς
εὐνέβη καὶ τχύτης τῆς περιστερᾶς, καὶ ὕστερα θέλεις με-
τανο· σει μεγάλως, καὶ δὲν θέλεις, ἔχει καμμίαν ὠφέλειαν,
μόνον θέλεις λάβει θάνατον. Καὶ ἄλλην διήγησιν ἄκουσον ὦ
Βασιλεῦ, Σὲ παρακκλῶ, να φανερώσω ταῖς πανουργίαις καὶ
τα πράγματα τῶν Γυναικῶν.

Διήγησις τοῦ Φιλοσόφου περὶ ταῖς πανουργίαις τῶν γυναικῶν.

Ἐνὸς ἀνθρώπου ἦτο γεωργός καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐπῆ-
γε να σπεῖρη το χωράφι του· καὶ ἡ γυναικῆα του ἐτοίμασε
μαγειρεύματα ψητα καὶ βραστα καὶ ὄρνιθα, καὶ μουςτόπη-
τα, καὶ ἔβαλενάυτα εἰς ἓνα καλάθι, καὶ ἐπήγαγεν αὐτα τοῦ
ἀνδρός της. Καὶ διέβη ἀπο ἓνα Ξενοδοχεῖον, καὶ ἐκεῖ ἦσαν
ἀνθρωποι διανέμοντες ὁδοιπόροι· καὶ ὡς εἶδαν τὴν γυναῖκα,
ἐκράτησαν αὐτὴν μέσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ὅλοι ἔκαμαν
μετ' αὐτὴν, καὶ ἔφαγαν ὅλα τα φαγητά, καὶ ἄφησαν μόνον
τὴν μουςτόπηταν μέσα εἰς το καλάθι σκεπασμένον· καὶ ἀπο
τὴν ἐντροπὴν της ἐπῆρε τον ἄνδρα της. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς
ἐξεσκέπασε το καλάθι, καὶ βλέπει καὶ εἶναι μουςτόπητα μέ-
σα, καὶ λέγει τῆς γυναιός του· ὦ γύναι, τί εἶναι τοῦτο ; καὶ
ἡ γυνὴ εἶδεν αὐτό, καὶ παρευθὺς μηχαντᾶται να σκεπᾶση
τὴν ἐντροπὴν ὅπου ἔγεινεν εἰς αὐτὴν· καὶ λέγει πρὸς τον ἄν-
δραν της· ἐφάνη μου εἰς τον ὕπνον μου, ὅτι ἐκαβαλλίχευσα
Ἐλέφαντα, καὶ ἀπο ἐκεῖθε ἐκριμνίθησα ἀπο τον Ἐλέφαντα,
καὶ ἐκαταπάτησέ με με τα ποδάριά του· ἐγὼ δὲ ἐξύπνησα
με πολὺν φόβον, καὶ παρευθὺς ἐπῆγα πρὸς τον Ὀνειροκρί-
την, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει να χάμης ὡς Ἐλέφαντα τορ-
φὴν με μέλι ζυμωμένον, καὶ να το δώσης τοῦ ἀνδρός σου να
φάγη δια να λυθῇτο ὄνειρον χωρὶς κίνδυνον· το λοιπον κατα

λόγον τοῦ Ὀνειροκρίτου ἔκαμα, διὰ νὰ μὴν γένη τίποτε πρὸς σέ, ἢ εἰς ἐμέ, σὺ δὲ ὦ ἄνθρωπε φάγε προθύμως. Καὶ αὐτὸς φαγε παρευθὺς τὴν μουστόπητα, καὶ ἡ γυνὴ μὲ τοιαύτην ῥόφασιν ἐκατασκεύασε τὸ πρᾶγμα ὡς ἤκουσες, διὰ νὰ μὴ πιπλιχθῇ τίποτε εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς. Λοιπὸν ὦ Βασιλεῦ, ἤκουσες τὰς πανουργίας καὶ κακίας ἔχουν αἱ κακὰ γυναῖκες, ταὶ εἴτι καὶ ἂν βουλευθοῦν καὶ θελήσουν τὸ κάνουν. Τοῦτον τὸν λόγον πάλιν ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ μὴ ἀνατωθῇ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ.

Λόγια πονηρὰ, καὶ καμώματα τῆς μιαρᾶς γυναικὸς, καὶ παλλακίδος τοῦ Βασιλέως.

Κατὰ τὴν ἑκτὴν ἡμέραν, ἡ γυναικα ἐλυπήθη πολλὰ, ὡς ἤκουσε πῶς δὲν θανατώνει ὁ Βασιλεὺς τὸν Υἱόν του, καὶ ἔλεγε μέσα εἰς τὸν λογισμόν της· ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Βασιλέως αὐρίον θέλει λαλήσει τοῦ Πατρὸς του, καὶ παρευθὺς θέλει φανερώσει τὰ πονηρὰ καὶ κακὰ ἔργα τῆς ἐδικῆς μου κατασκευῆς, καὶ ὅχι μόνον θέλω ἐντροπιασθῇ ἀλλὰ θέλει μὲ παρὰδώσει καὶ εἰς θάνατον. Τὸ λοιπὸν πρέπει μου νὰ φανερωθῶ κάλλιον μὲ τὰ χέρια μου παρὰ νὰ εἰπῶ τίποτε ἄλλο τοῦ Βασιλέως.

Κάμωμα τῆς γυναικὸς.

Καὶ συμβουλευθεῖσθαι ταῦτα ἡ πονηρὰ Γυναικα διὰ τὸν φόβον, ὅπου εἶχε πρῶτον ἐμάζωξεν ὅλα της τὰ πράγματα εἴτι καὶ ἂν εἶχε καὶ ἐμοίρασεν αὐτὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς· ἔπειτα ἐπαρὰκάλεσεν αὐτοὺς νὰ μαζώξουν ξύλα, καὶ φρύγανα. Οἱ δὲ συγγενεῖς καὶ γείτονες ἐμάζωξαν ξύλα, καὶ ἀνέψαν μεγάλην φωτιάν· καὶ καιομένης τῆς φωτῆς, ὥρμησεν ἡ γυναικα νὰ πέσῃ μέσα εἰς τὴν φωτίαν, ὅτι ἐπὶ τὴν αὐρίον ἔμελλε νὰ πάθῃ καθεὶ κακόν. Καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ἡ ἐβδόμη

ἡμέρα ὅπου ἔμελλεν ὁ Υἱὸς τοῦ Βασιλέως νὰ λαλήσῃ εἰς τὸν Βασιλέα, διὰ ταῦτο ἐσπούδαξε ἡ παμπόνηρος Γυναικὶς νὰ δοθῇ εἰς θάνατον. Τὸ παράδοξον καὶ κακὸν βούλευμα τῆς Γυναικὸς ἀκούσθηκε καὶ εἰς τὰ ὦτα τοῦ Βασιλέως, καὶ παρευθὺς ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔφεραν τὴν Γυναῖκα, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν, ὦ γύναι· διὰ ποίαν ἀρρομὴν θέλεις νὰ καῇς; Καὶ αὕτῃ εἶπε, Διότι δὲν ἤκουσες νὰ μὲ ἀδικήσῃς ἀπὸ τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ δὲν τὸν ἐφόνευσες ὡς καθὼς τοῦ ἔπρεπε. Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐκαταπίσθη εἰς τὰ λόγια τῆς γυναικὸς καὶ ἔκαμεν ὅρκους στερεοὺς, ὅτι χωρὶς κάμμίας ἀμφιβολίας νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ἡ δὲ μιὰ ἐκείνη καὶ κακότροπος Γυνὴ ἐδέχθη τὸν λόγον καὶ δὲν ἔπεσε μέσῃ εἰς τὴν φωτίαν· καὶ εὐθὺς ὁ Βασιλεὺς μετὰ ὀργῆς καὶ θυμοῦ, ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν νὰ χαλάσῃ τὸν Υἱόν του.

Τὸ λοιπὸν ἐξέβη ἔξω αὕτη ἡ ἀδιάντροπος, καὶ ἀπάνθρωπος, καὶ ὠμώδης ἀπόφασις καὶ θηριώδης τοῦ Βασιλέως.

Ὁ δὲ ἑβδόμος Φιλόσοφος καὶ σύμβουλος, καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἑξ Φιλόσοφοι, ἤκουσαν ταῦτα τὰ λόγια, καὶ πολλὰ ἐπικράνθησαν, καὶ ἐλυπήθησαν, ἐπὶ τὸν Υἱόν του Βασιλέως, βλέποντες αὐτὸν ὡς κακοῦργον νὰ κινδυνεύῃ· καὶ ἐδιάβηκαν ὅλοι ὁμοῦ καὶ ἔσωσαν ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἤθελεν ὁ δῆμιος νὰ κόψῃ αὐτόν· καὶ ἐστάθησαν ὁμοῦ πλησίον εἰς τὸν δῆμιον καὶ τὸν ἐπαρκαλέσαν οἱ Φιλόσοφοι νὰ καρτερίσῃ ἀκόμῃ τὸν φόνον τοῦ Παιδίου, ἕως οὗ νὰ ὑπάγῃ ἀκόμῃ καὶ ὁ ἑβδόμος Φιλόσοφος πρὸς τὸν Βασιλέα, νὰ λαλήσῃ περὶ τούτου· καὶ τοῦ ἔταξαν καὶ χαρίσματα μεγάλα νὰ τοῦ δώσουν· ὁποῖος ἐντραπὴ τοὺς Φιλοσόφους, ἤκουσε τὴν παρκαλέσιν αὐτῶν καὶ ἐκαρτέρησεν.

Ἑβδόμος Φιλόσοφος παρὰ τῷ Βασιλεῖ.

Ὁ δὲ ἑβδόμος Φιλόσοφος ἦλθε πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ λέγει. Νὰ ζῇς εἰς τὸν αἰῶνα, ὦ βασιλεῦ. Ἄς ἡξεύρῃ καὶ τοῦ

το ἡ βασιλεία σου παρακαλῶ, ὅτι παράξενον πρᾶγμα καὶ ἄδικον, καὶ ἔξω τῆς φύσεως δοκιμάζεις νὰ κάμῃς· διότι ὤρισες τὸν Υἱόν σου νὰ θανατώῃς διὰ μικρὸν τάξιμον καὶ ὄρκον Γυναικὸς, καὶ ἐνικήθης δι' αὐτῆς καὶ ἤκουσας καὶ ἐπίστευσας τὰ λόγια τῆς, καὶ βούλεσαι νὰ κάμῃς τοῦτον τὸν ἄδικον θάνατον καὶ παράνομον φόνον, τὸν ἄξιον γέλωτος καὶ ὄνειδισμοῦ σου. Ἦκουσα δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι διὰ πολλὰς εὐχαῖς καὶ ἐλεημοσύναις, καὶ νηστεύσαις, ὅπου ἔκαμεν ἡ Μητέρα τοῦ καὶ ἐζήτησε τοῦτον τὸν Υἱόν παρὰ Θεοῦ, σὰς ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Θεὸς καὶ σὰς τὸν ἐχάρητε, καὶ τώρα διὰ ἓνα λόγον καὶ μικρὸν τάξιμον καὶ ὄρκον τῆς Γυναικὸς, θέλεις ἀνεξετάστως νὰ θανατώσῃς τὸν Υἱόν σου, ἀλλὰ δέομαί σου ἄκουσον ταῦτα τὰ λόγια.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ θέλων νὰ μάθῃ τὰς πανουργίας τῶν Γυναικῶν.

Ἦτον ἓνας ἄνθρωπος, καὶ μωσε νὰ ὤμῃν καθίσῃ εἰς ἓνα τόπον, οὔτε εἰς περιδιάβασμα ὡς τοὺς ἄλλους Νέους νὰ περιπατήσῃ, οὔτε Γυναικὰ νὰ πάρῃ, ἕως ὅπου νὰ μάθῃ ὅλαις ταῖς πανουργίαις καὶ τέχναις τῶν Γυναικῶν καὶ ἐξενιτεύθῃ καὶ ἐπεριπάτῃ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἐτπούδαζε νὰ μάθῃ ἐκεῖνα, ὅπου ἐβούλετο. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐπεριπάτῃ, ἀπάντησε ἓναν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἡρώτη αὐτόν καὶ αὐτὸς εἶπεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. πῶς περιπατεῖ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διὰ νὰ μάθῃ ταῖς πανουργίαις τῶν Γυναικῶν· καὶ αὐτὸς τοῦ λέγει ὦ ἄνθρωπε μάταια κοπιάζεις, διατὶ δὲν θέλεις δυνηθῇ νὰ εὕρῃς καὶ νὰ μάθῃς ταῖς τέχναις τῶν Γυναικῶν· εἰδὲ καὶ θέλεις νὰ μάθῃς ὀλίγα τινα· εὗρε τόπον μοναχόν, καὶ μάζωξε στάκτην, ἢ κονιορτὸν τῆς γῆς, καὶ κάθισαι ἐπάνω εἰς τὴν στάκτην, καὶ τρῶγε καὶ πίνε ὀλίγον· τότε θέλεις δυνηθῇ νὰ μάθῃς ταῖς τέχναις τῶν Γυναικῶν. Τότε ὁ νέος ἀκούσας ταῦτα τὰ λόγια, ἔκαμε καθὼς ἐκεῖνος τὸν ἐδίδαξε, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω κανιορτοῦ καὶ τῆς στάκτης.

καὶ ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ ἔπινεν ὀλίγον ἕως σαράντα ἡμέρας, καὶ σαράντα νύκταις, καὶ ἔγραφε ταῖς πανουργίαις τῶν Γυναικῶν· καὶ ὡς ἐτελειώθεισαν αἱ σαράντα ἡμέραι ἔλεγεν ὅτι οὐδεμίαν πονηρίαν τῶν Γυναικῶν ἄφησεν ἄγραφην, μόνον ἐκατάλαβεν ὅλαις, καὶ ἐστράφη νὰ πηγαίνει εἰς τὸ σπῆτί του.

Καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸν δρόμον, ἦρε μίαν χώραν καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ τῇ ἐπαύριον ἓνας ἄνθρωπος ἔκαμε μεγάλην τράπεζαν, καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ καλέσας πολλοὺς ἀνθρώπους, ἐκάλεσε καὶ τοῦτον τὸν ξένον· καὶ αὐτὸς ἦλθε καὶ ἐκάθισε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ δὲν ἔτρωγεν ὅμοια εἰς τὴν τράπεζαν, ὡς τοὺς καλεσμένους. Τότε λέγει ὁ οἰκοκύρης τοῦ νέου τούτου ξένου, πόθεν εἶσαι, καὶ πόθεν ἔρχεσαι; καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπε ὁδοιπόρος εἶμαι, καὶ ἀπὸ μακρόθεν ἔρχομαι· τὸ λοιπὸν εὐγῆκα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου διὰ νὰ μάθω καὶ νὰ γράψω ταῖς πονηρίαις τῶν γυναικῶν. Τότε λέγει ὁ οἰκοκύρης τῆς γυναικὸς του· τοῦτος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ξένος, καὶ δὲν τὸν εἶδα νὰ φάγῃ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἐξένιτεύθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπεριπάτησεν ὅλαις ταῖς χώραις, καὶ ὅλαις ταῖς πονηρίαις τῶν γυναικῶν ἔμαθε καὶ ἔγραψεν· ἀλλὰ ἐσύ, ὦ γύναι, ἔπαρε τοῦτον μέσα εἰς τὸ σπῆτι, καὶ οἰκονόμησον φαγητὰ, καὶ βάλε νὰ φιλεუθῇ καλά· καὶ ἡ γυνὴ ἐποίησε καθὼς τῆς εἶπεν ὁ ἄνδρας τῆς, καὶ ἔβαλε τράπεζαν καὶ τὸν ἐφίλευε. Μετὰ ταῦτα τὸν ἐρώτησεν ἡ γυνὴ, καὶ τοῦ λέγει· τί ἔκαμες ἄνθρωπε, ἔγραψες ὅλαις ταῖς πονηρίαις τῶν γυναικῶν; Καὶ αὐτὸς τῆς λέγει· Ναί, κυρία μου, οὐδεμίαν πονηρίαν τῶν γυναικῶν, ἢ κατασκευὴν ἄφησα ἄγραφην. Καὶ ἡ γυναῖκα ἐκατάλαβεν αὐτόν, ὅτι ἄγνωστος καὶ λωλὸς εἶναι, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐπειδὴ ὅλαις ταῖς πανουργίαις τῶν γυναικῶν ἔγραψες, καὶ ἐγὼ γυναῖκα εἶμαι, καὶ θέλω νὰ κάμω πρᾶγμα πονηρὸν πρὸς ἐσὲ νὰ ἰδῶ ἂν ἔχῃς αὐτὸ γεγραμμένον, ὅμως νὰ σοῦ εἰπῶ μιᾶς γυναικὸς ἔργον, καὶ ἄκουσον, ἐὰν ἔχῃς αὐτὴν γεγραμμένην.

Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος, καὶ εἶχε μία γυναῖκα τιμίαν καὶ

φρονίμην, καὶ πάντα περιεφρόνει ὅλας τὰς γυναῖκας καὶ ὕβριζεν αὐτάς· καὶ ἡ γυναῖκά του ἔλεγεν αὐτῷ· ἄνδρα μου, μὴν ὕβριζης ὅλας τὰς γυναῖκας ἀλλὰ μόνον τὰς κακάς. Καὶ αὐτὸς τῆς εἶπεν· ὅλας τὰς ὕβριζω, ὅλαι εἶναι κακαί. Καὶ αὐτὴ πάλιν τοῦ λέγεις· μὴ λέγῃ ἔτζι, ἐπειδὴ δὲν ἔτυχες νὰ σμίξης κάμμίαν τούτων τῶν γυναικῶν. Καὶ ὁ ἄνδρας λέγει, ἐὰν ἤθελε μοῦ τύχῃ κάμμία κακὴ γυναῖκα ἀπ' αὐταῖς ἤθελα κόψει τὴν μύτην τῆς μὲ τὸ μαχαῖρι. Ὅμως κοντὰ εἰς τὸ σπῆτί του ἐμάλωνκν πάντοτε αἱ γειτόνισσι καὶ αὐτὸς κάθε ἡμέραν ὕβριζεν αὐταῖς καὶ ἡ γυναῖκα του μίαν ἡμέραν λέγει πρὸς αὐτὸν σήμερον τί κάμεις ἄνδρα; Καὶ αὐτὸς τῆς λέγει· Ὑπάγω εἰς τὸ χωράφι μου, καὶ ἐσὺ μαγεῖρεψαι τίποτε, καὶ φέρε με νὰ φάγω ἐκεῖ. Καὶ αὐτὴ ἐπῆγεν εἰς τὸ παζάρι, καὶ ἤρυν ψάρια καὶ ἠγόρασε, καὶ τὸ μὲν μαγεῖρευμα ἔφερε τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ ἔφαγε καὶ γνωρίζοντας νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπῆτί τῆς, ἔρριχνε τὰ ψάρια εἰς τὴν αὐλάκα τοῦ ἀλετρίου, ἄλλοῦ ἓνα, ἄλλοῦ δύο, ἄλλοῦ τρία· καὶ ὁ ἄνδράς τῆς ἐσηκώθη νὰ κάμῃ τὸ ζευγάρι, καὶ εὕρισκει τὰ ψάρια εἰς τὴν αὐλάκα τοῦ ἀλετρίου, καὶ ἐμάζωξεν αὐτά· καὶ ἀργὰ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του μετὰ χαρᾶς, καὶ λέγει τῆς γυναικὸς του· Ἐμαγεῖρευσες τίποτε; Καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ λέγει· Δὲν ἐμαγεῖρευσα τίποτε, ὅτι δὲν ἄδεις νὰ ὑπάγω εἰς τὸ παζάρι νὰ ἀγοράσω τίποτε. Καὶ αὐτὸς τῆς λέγει· Ἴδου ὅπου σοῦ ἔφερα ψάρια, καὶ βάλε ψῆσαι αὐτά. Καὶ αὐτὴ τοῦ λέγει, Καὶ ποῦ ἤρυν αὐτὰ ἄνδρα μου; Καὶ αὐτὸς εἶπε· τὰ ἤρυν εἰς τὸ χωράφι. Καὶ αὐτὴ ἐπῆγε καὶ τὰ ἔκρυψε, καὶ τὸ βράδυ ἔθεσε τράπεζα, καὶ ἔθεσε μόνον ψωμί· καὶ ὁ ἄνδράς τῆς λέγει· Ποῦ εἶναι τὰ ψάρια· Καὶ ἡ γυνὴ τοῦ λέγει· καὶ τί ψάρια; Καὶ αὐτὸς τῆς λέγει· τὰ ψάρια ὅπου σοῦ ἔφερα ἀπὸ τὸ χωράφι. Καὶ ἡ γυναῖκα παρευθὺς ἔπιασε τὰ μάγουλά τῆς μὲ τὰ ὀνύχιά τῆς καὶ ἐβόησε φωνὴ μεγάλη λέγουσα· Ἀκούσατε γείτονες καὶ ἐσεῖς γειτόνισσας. Καὶ οἱ γειτόνοι ἐμάζωχθησαν· καὶ λέγει ἡ γυναῖκα· Ἀκούσατε, ἄρχοντες, λέγει μου νὰ τὸν ἐψήτω ψάρια, ὅπου ἔφερεν ἀπὸ τὸ χωράφι. Καὶ ὁ

ἄνδρας λέγει. Αὐθέντές μου ἀδελφοί, ἐγὼ ἦρα αὐτὰ εἰς τὸ χωράρι καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς εὐρέθησαν ἐκεῖ ὅπου ἔκαμνα τὸ ζευγάρι, καὶ ἔφερα καὶ ἔδωσα αὐτὰ τῆς γυναικῆς μου καὶ τὰ ψῆση καὶ αὐτὴ τῶρα μοῦ λέγει, ὅτι δὲν ἔφερα τίποτε.

Τότε ἡ γυναικὴ ἐβόησεν ὅτι δαιμόνιον ἔχει ἐτόῦτος, καὶ σὰς παρακαλῶ δέσκατέ τον, ὅτι με σκοτώνει τὴν ταλαίπωρόν· καὶ ἡ γυνὴ οὕτως ἐβόησεν· οἱ δὲ γείτονες τοῦ ἔδεσαν χέρια καὶ ποδάρια με ἄλυσον· καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἔλεγεν ὁ ταλαίπωρος. Καὶ δὲν ἦρα ἐγὼ τὰ ψάρια, καὶ τὰ ἔδωσα αὐτῆς τῆς σκύλλας, καὶ τῆς εἶπα καὶ τὰ ψῆση, καὶ αὐτὴ ἔκαμε καὶ με ἔδεσαν με τὰ σίδερα· καὶ αὐτὴ πάλιν ἐβόησε καὶ ἔλεγεν. Ἐδαιμονίσθη ὁ ἄνδρας μου. Τὸ λοιπὸν ἐξημέρωσε, καὶ ἦλθον καὶ οἱ γειτόνοι, καὶ ἐρωτοῦσαν αὐτόν. Ἄρα τί ἔγινες; Καὶ αὐτὸς πάλιν ἔλεγεν ὁ ἄτυχος τὴν ἀλήθειαν, ἡ δὲ Γυναικὴ ἐβόησε καὶ ἔλεγε· Δαιμόνιον ἔχει. Καὶ οἱ ἄνθρωποι εὐκολὰ ἐπίστευσαν τὴν γυναικῆ, καὶ ἔλεγον. Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐδαιμονίσθη· καὶ μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν λέγει τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ἐπείνχσες ἄνδρα μου, καὶ σοῦ δώσω καὶ φάγης; Καὶ αὐτὸς λέγει· καὶ τί ἔχεις καὶ μοῦ δώσης; Καὶ αὐτὴ λέγει· ψάρια τηγανισμένα. Καὶ αὐτὸς λέγει· καλὰ λέγεις, ὦ γύναι, ἐκεῖνα τὰ ψάρια, ὅπου ἦρα εἰς τὸ χωράρι, εἶναι. Καὶ ἡ γυναικὴ τοῦ λέγει· Ἀρχοντες Χριστιανοί, ἀκόμη τὸ δαιμόνιον κρατεῖ αὐτόν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄτυχος λέγει, πλέον καὶ μὴν εἰπῶ τοῦτον τὸν λόγον. Τότε ἡ Γυναικὴ ἔδωκεν αὐτόν καὶ ἔφαγεν ἀπὸ τὰ ψάρια ἐκεῖνα. Τότε λέγει ὁ ἄνδρας τῆς γυναικὸς. ὦ γύναι, λύσε με σὲ παρακαλῶ. Καὶ αὐτὴ λέγει· μὴν ἐνθυμᾶσαι, πλέον; Καὶ αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος δὲν ἐτόλμησε καὶ τῆς εἶπῃ διὰ ψάρια, μόνον τῆς λέγει· δὲν ἤξεύρω τί λέγεις, καὶ τί ψάρια εἶναι ἐκεῖνα· καὶ τότε ἔλυσεν αὐτόν καὶ τοῦ λέγει. Ἄνδρα μου ὅσα εἶπες; ὅλα καλὰ τὰ εἶπες, ἀλλὰ διατί δὲν ὕβριζες ταῖς κακαῖς γυναικαῖς, ἀμὴ ὕβριζες καὶ ταῖς καλαῖς, καὶ ἐγὼ σὲ εἶπα ἄνδρα μου μὴν ὕβριζης αὐταῖς καὶ σιώπα, καὶ ἐσὺ πάντα ὕβριζες καὶ ἔλεγες, ὅτι ἂν εἶχα τοιαύτην πονηράν καὶ κακὴν

γυναῖκα ἤθελα τὴν σκοτώσῃ, ἤθελα κόψῃ τὴν μύτην τῆς
 μέ το μαχαῖρι, διὰ τοῦτο σὲ ἔκαμα καὶ ἐγώ, ὅσον εἶδες καὶ
 πλέον νὰ μὴ καυχᾶσαι νὰ νικήσῃς ταῖς γυναῖκες.

Ταῦτα τὰ λόγια εἶπε τοῦ ξένου ἡ γυνὴ ἐκείνη, εἶτα πάλιν
 τοῦ λέγει. ὦ ξένε, ἐσὺ βλέπεις τὸν ἰδικόν μου ἄνδρα,
 ὅτι εἶναι πολλὰ γέρων, καὶ ἐγὼ εἶμαι νέα, καὶ εὐμορφη, καὶ
 τὴν συνουσίαν τῶν ἀνδρῶν ἀγαπῶ πολλά, ἐσὺ εἶσαι νέος,
 καὶ δύνασαι νὰ τελειώσῃς τὴν ἐπιθυμίαν μου, καὶ ὁ ἄνδρας
 μου εἶναι ἔξω καὶ κάθεται με τοὺς φίλους. Καὶ ἐσὺ σηκώ-
 σου κάμῃς τὸ θέλημά μου, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου πλήρωσον.
 Ὁ μὲν ταλαίπωρος ἐκεῖνος ἄνδρας, ἐθάρρευσεν, ὅμως ἐγελά-
 σθη, καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη, καὶ ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὸ κρεβ-
 βάτι. Ἡ δὲ γυνὴ ὡς εἶδε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νέου, παρευθὺς
 ἔβαλε τὰ χερίά της εἰς τὰ μαλλιά της καὶ ἔβόα ἔλεγεν.
 Ἀλλοῖμονον εἰς ἐμέ τί εἶναι τοῦτο ὅπου ἔπαθα; Καὶ παρευ-
 θὺς ἔδραμεν ὁ ἄνδρας αὐτῆς, καὶ οἱ καλεσμένοι, καὶ ὅλη ἡ
 χώρα καὶ ὁ ξένος ὡς εἶδεν αὐτήν, ὅπου ἔβαλε ταῖς φωναῖς
 καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἔδραμεν εἰς τὸ σπῆτι ἐ-
 σηκώθη ὀγλίγωρα, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ἔστεκε
 με μέγαν φόβον καὶ τρόμον, καὶ δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ. Τό-
 τε λέγει ἡ γυναῖκα πρὸς αὐτούς· ἐτοῦτος ὁ ξένος ὁ παρ' ἐμοῦ
 φιλοξενούμενος, ἔτρωγεν ἐδῶ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔλαχε
 κόκκαλον ἀπὸ ψάριον καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ
 ἐκυνδύνευε νὰ πνιγῇ, καὶ ἐγὼ ὡς εἶδα ὅπου ἐκυνδύνευεν, ἐ-
 φοβήθηκα νὰ μὴν ἀποθάνῃ καὶ διὰ τοῦτο ἔβαλα ταῖς φωναῖς.
 Τώρα δὲ βοηθεία Θεοῦ, ἐλευθερώθη ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ
 πνιγμοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπῆγαν εἰς τὰ σπῆτιά τους. Ἡ
 δὲ γυναῖκα λέγει τοῦ ξένου· Ἄρα ὅσα σοῦ ἐδιηγῆθηκα, καὶ
 ὅσα σοῦ ἔκαμα, ἔχεις ταῦτα εἰς τὸ βιβλίον σου; καὶ ὁ ξένος
 τῆς λέγει· Ἀπὸ ταῦτα, ὅπου εἶδα καὶ ἤκουσα τώρα δὲν ἔ-
 χω κἀνένα γραμμένον. Καὶ αὐτὴ τοῦ λέγει· ὦ ἄνθρωπε, μά-
 ταια κοπιᾶζεις, καὶ ἔκαμες τόσους κόπους, καὶ τίποτε δὲν
 ἐκατώρθωσες, καὶ οὐδὲ ταῖς πονηρίαις καὶ ἀτυχίαις, καὶ
 μηχανουργίαις τῶν γυναικῶν ἔμαθες. Καὶ ὁ ξένος παρευθὺς

μέτ' τὸν λόγον τῆς γυναικὸς ἐσηκώθη, καὶ ὅσα πράγματα ἔγραψε κατὰ τῶν γυναικῶν, ἐπῆρεν αὐτὰ καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἐθαύμαζε καὶ ἔλεγεν· "Ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰ κακὰ καὶ ταῖς πονηρίας τῶν γυναικῶν.

Λοιπὸν καὶ ἐσύ, ὦ Βασιλεῦ, ἀπὸ τούτων τῶν ἐξηγηθέντων τῷ Κράτει σου παρὰ τῆς ἐμῆς εὐτελείας, γνώρισαι μετὰ ἀκριθείας, ὅτι ἀτελείωτος εἶναι ἡ πονηρία τῶν γυναικῶν καὶ μὴ ἔττι ἀπλῶς καὶ ἀνεξετάστως ἀκούσης τὰ λόγια πρὸς τὸν φόνον τοῦ Υἱοῦ σου. Διὰ τὴν ἐὰν φονεύσῃς τὸν Υἱόν σου, ἄρα τίς θέλει εἶσθαι διάδοχος τῆς Βασιλείας σου; Ἐὖ λοιπὸν ἅπαντες θέλουν φύγει, καὶ θέλουν εἰπεῖν· ἐὰν τὸν Υἱόν σου, ὅπου τὸν εἶχε μονογενῆ, τὸν ἐφόνευσε, πόσον μᾶλλον ἡμᾶς; Καὶ τὸ ὁποῖον Βασιλεῦ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην θέλει σοῦ εἶναι ὄνειδος αἰώνιον παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Βασιλεὺς ὥρισεν μὴ θανατωθῆ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ

Ὁ δὲ Βασιλεὺς τούτους τοὺς λόγους ἀκούσας παρὰ τοῦ ἐβδόμου συμβούλου καὶ Φιλοσόφου, ἡμερώθησαν τὰ σπλάγχνα του, καὶ ἡ ὀργή του ἐμεταστράφη, καὶ ὁ θυμὸς του ἔπαυσε, καὶ παρευθὺς ἔστειλεν ἓνα στρατιώτην, ὅτι νὰ μὴ θανατώσῃ τὸν Υἱόν του ὁ δῆμιος. Ὅμως ἦλθεν ἡ ὀγδόη ἡμέρα καὶ ἐλύθη ἡ γλῶσσα τοῦ Παιδίου ἀπὸ τὸν δεσμὸν τῆς αἰωπῆς, καὶ ἄρχισε νὰ λαλῇ. Καὶ εἶπε μιᾶς γυναικὸς τὸ βασιλόπουλον ὅπου ἦτο πλησίον του. ὦ γύναι, σύρε τὸ ὀγλιγορώτερον εἰς τοὺς Φιλοσόφους, καὶ φώνησον τὸν πρῶτον Φιλόσοφον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Καὶ ἐπῆγεν ἡ γυναῖκα μετὰ χαρᾶς καὶ τοῦ λέγει· Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως μὲ ἀπέστειλεν, ἵνα ὑπάγῃς πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ φιλόσοφος ἀκούσας παρὰ τῆς γυναικὸς ταῦτα τὰ λόγια ἐχάρη, καὶ δρομαίως ἐπῆγε πρὸς αὐτόν, καὶ περιχαρῶς ἀγκαλίασε καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτόν. Καὶ τὸ Βασιλόπουλον παρευθὺς ἐφανάρωσε του τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν δὲν ἐλάλησε ταῖς ἐπτά ἡμέραις ἀλλὰ καὶ ὅσα ἡ παλ-

λακίς τοῦ Βασιλέως εἶπε πρὸς αὐτόν. Ἀκόμῃ εἶπε καὶ τοῦτο. Εὐχαριστῶ πολλὰ πρῶτον τὸν Θεόν, δεύτερον δὲ καὶ ἐσᾶς, ὅπου μὲ ἐλυτρώσατε ἀπὸ ταῖς πολλαῖς καὶ κακαῖς κατασκευαῖς τῆς μιᾶς γυναικός, ὅπου ἔκαμε πρὸς τὸν Πατέρα μου. Ἀλλὰ ὦ φίλοι μου πιστοὶ καὶ ἀληθινοί, τώρα ἀπέλθετε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ὅσα ἠκούσατε φανερώσατε αὐτῷ, πρὶν ὑπάγῃ τὸ μιαιώτατον γύναιον καὶ ἀνακατώσῃ τῇς ἀκοαῖς του.

Καὶ παρευθὺς ὁ Φιλόσοφος μετὰ σπουδῆς μεγάλης ἐπῆγε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν ἐπροσκύνησεν αὐτόν, καὶ εἶπε· Νὰ ζῆς εἰς τὸν αἰῶνα ὦ βασιλεῦ, ὅτι διὰ τὸν υἱόν σου καὶ διάδοχον ἦλθα σήμερον καὶ σοῦ ἔφερα καλὴν εἶδησιν καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια. Ἦξευρε γὰρ ὦ βασιλεῦ, ὅτι ὁ υἱός μὲ προσκάλεσε, καὶ μὲ ἔστειλε πρὸς τὸ σὸν Κράτος νὰ σοῦ φανερώσω τοῦτο. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τοῦτον τὸν λόγον, ἐχάρη κατὰ πολλὰ, καὶ ἄλλος ἐξ ἄλλου ὑπὸ τῆς πολλῆς χαρᾶς. Εἶτα ἐχάρισε τῶν φιλοσόφων χάρισματὰ μέγала· καὶ ἔστειλεν ἀνθρώπους νὰ φέρουν τὸν υἱόν του· καὶ ἐλθὼν ἐπροσκύνησε τῷ πατρὶ αὐτοῦ καὶ βασιλεῖ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς μεγάλης χαρᾶς ὑπήντησε τὸν υἱόν, καὶ ἀγκαλίασεν αὐτόν, καὶ ποθεινότα κατεφίλει αὐτόν. Καὶ τὸ παιδίον ἄνοιξε τὸ στόμα του, καὶ ἐχαιρέτισε τὸν πατέρα του· καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἔβαλεν αὐτὸν κοντὰ του καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον. Ἐπειτα λέγει πρὸς αὐτόν ὦ ἐπιθυμητόν μου τέκνον, τί εἶναι ἡ αἰτία τῆς τοσαύτης σιωπῆς καὶ ἀφωνίας τοσούτων ἡμερῶν, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναικὸς ἐκατῆλθα νὰ σὲ θανατώσω. Καὶ ὁ νέος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· ὦ βασιλεῦ, ὁ Θεὸς ὅπου εἶναι βοηθὸς πάντοτε τῶν ἀνθρώπων, μὲ ἐφύλαξεν ἀπὸ τῆς ἀδίκου ταύτης σφαγῆς, καὶ τοῦ κακοῦ θανάτου· καὶ ὅτι ἐγὼ διατὶ δὲν ἐλάλησα εἰς ταῖς περασμέναις ἡμέραις, ἤξευρε καλὰ δέσποτα, ὅτι ἀπὸ τοῦ διδασκάλου μου Συντίπα ἤμουν παραγγελμένος, ὅτι ἕως ἐπτὰ ἡμέρας νὰ μὴ λαλήσω κἀνένα λόγον· ὅμως γνῶριζε, ὦ βασιλεῦ, περὶ τούτου, ὅτι ὅταν ἐπληρώθῃ ὁ καιρὸς τοῦ μαθήματός

μου, ἔστειλεν ὁ διδάσκαλός μου, πρὸς σέ· καὶ ἐγὼ ἦλθα καὶ δὲν σέ ὁμίλησα· καὶ ἡ βασιλεία σου μὲ ἐπαράδωκες τῆς γυναικός, καὶ αὐτὴ μὲ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς, καὶ ἄρχισε νὰ λέγει λόγια ἄπρεπα καὶ ἀκόλαστα. Μὲ ἐπαράκίνα καὶ μὲ ἀνάγκαζε νὰ κάμω μὲ αὐτήν· μοῦ εἶπε καὶ τοῦτο, ὅτι μόνον κοιμήσου μετ' ἐμὲ καὶ ἐγὼ νὰ σέ καταστήσω νὰ χαθῇ ὁ πατέρας σου, καὶ ἐσὺ νὰ πάρῃς τὴν βασιλείαν, καὶ ἐμὲ εἰς γυναῖκα. Ἐγὼ δέ, ὡς εἶδα τὸ ἀνκίσχυντον καὶ ἀδιάντροπον τῆς γυναικός, καὶ ἤκουσα καὶ τὸ ἄπρεπον τοῦ λόγου ἐθιμώθηκα κεγάλως κατ' αὐτῆς· καὶ ἐλητμόνησα τῆς παραγγελίας τοῦ διδασκάλου μου, καὶ ἔλυσα τὴν σιωπὴν καὶ εἶπα πρὸς αὐτήν. ὦ γύναι, δὲν θέλω ἀπολογηθῇ εἰς ὅσα μου προτείνεις, ὡς νὰ περάσουν ἐπτὰ ἡμέραις, καὶ τότε θέλω σοῦ ἀπολογηθῇ εἰς τὰ λόγια αὐτὰ ὅπου εἶπες· καθὼς σοῦ πρέπει. Ταῦτα τὰ λόγια ἀπολογήθηκα πρὸς τὴν γυναῖκα· καὶ διατὶ δὲν ἔκαμα τὸ θέλημά της ἐκεῖνο, ὅπου ἐπεθύμει καὶ ἠγάπα αὐτή, διὰ τοῦτο ἐσπούδαζε καὶ ἠγωνίζετο νὰ μὲ χαλάσῃ πρὶν νὰ περάσουν αἱ ἐπτὰ ἡμέραι· καὶ ἐπαράκινει τὸ Κράτος σου πρὸς σφαγὴν μου· αὐτὴ ἡ κακὴ καὶ πονηρὰ γυνή, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς μου Δέσποτα, ὅπου δὲν ὁμίλουν. Τὸ λοιπὸν ὦ βασιλεῦ, ἐὰν ὀρίζῃς πρόσταξε νὰ ἔλθῃ πολὺς λαὸς, καὶ ὅλοι οἱ φιλόσοφοι διὰ νὰ ἀκούσουν καὶ αὐτοὶ τὰ ὅσα ἐγὼ ἐδιδάχθηκα διδασκαλικῶς παρὰ τοῦ διδασκάλου μου Συντίπα.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα τὰ λόγια παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἐχαίρετο καὶ ἠγαλλιᾶτο· καὶ ὥρισε πάντας τοὺς φιλοσόφους ἵνα ἔλθωσι πρὸς αὐτὸν εἰς ἀκρόασιν τοῦ υἱοῦ του· καὶ ἦλθον πάντες καθὼς ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς· ἦλθε δὲ καὶ ὁ διδάσκαλος Συντίπας· καὶ προσκυνήσας τῷ βασιλεῖ ἕως ἐδάφους ἐκάθησεν. Ὁ βασιλεὺς λέγει πρὸς αὐτόν. Ποῦ ἦσουν τὴν ὥρην σοφώτατε Συντίπα; ὅτι διὰ νὰ μὴ φανῇς ἐσύ, ἐκινδύνευσε ὁ υἱός μου νὰ φονευθῇ. Ὁ δὲ Συντίπας ἀπεκρίθη πρὸς τὸν βασιλέα· Ἐγὼ, βασιλεῦ, τὸν υἱόν σου ἐπαράγγειλα νὰ μὴ λαλήσῃ ἕως ἐπτὰ ἡμέραις· διότι τὰ πράγματα τῆς

τύχης αὐτοῦ δι' ἀστρονομικῆς μεθόδου ἠρεύνησα καὶ ἐξέτα-
σα, καὶ ἤρξα, ὅτι ἐὰν λαλήσῃ μέσον τῶν ἐπτὰ ἡμερῶν, θέλει
ἀποθάνει κακῶς· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐκρύφθηκα μακρὰν ἀπὸ
τῆν βασιλείαν σου, ἕως νὰ περάσουν αἱ ἐπτὰ ἡμέραι, καὶ ἔ-
καμε καὶ ὁ υἱὸς σου καλὰ, καὶ δὲν ἐλάλησεν αὐταῖς ταῖς
ἡμέραις. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα τὰ λόγια παρὰ
τοῦ διδασκάλου Συντίπα, μεγάλως τὸν εὐχαρίστησεν, εἶτα
προσεκάλεσε καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους ὁμοῦ μετὰ τοῦ
Συντίπα, καὶ ἐκάθησεν αὐτὸν πλησίον του· τὸ δὲ παιδίον ἐ-
κάθησε πρὸς τὸ δεξιὸν του μέρος, καὶ ἠρώτα τοὺς φιλοσό-
φους λέγων· ὦ φιλόσοφοι, ἐὰν ἤθελα φονεύσει τὸν υἱόν μου
μέσον τῶν ἐπτὰ ἡμερῶν, τίνος ἤθελεν εἶσθαι ἡ αἰτία τοῦ
φόνου, ἐμέ, του υἱοῦ μου, ἢ τῆς γυναικός; τότε ἐπήγαν οἱ
τέσσαρες φιλόσοφοι κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα, καὶ λέγει ὁ ἕνας
ἐξ αὐτῶν· ὦ βασιλεῦ, ὡς νομίζω ὅτι ἡ αἰτία τοῦ φόνου ἦτο
τοῦ διδασκάλου Συντίπα· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἤξευρεν, ὅτι ἐὰν λα-
λήσῃ τὸ παιδίον πρὸ ἐπτὰ ἡμερῶν, θέλει θανατωθῇ, διατί
δὲν ἐκράτει τὸν υἱόν σου, καὶ τὸν ἔστειλε;

Καὶ ὁ δεύτερος φιλόσοφος εἶπε· Δὲν εἶναι τοῦτο εὐχάριστον,
διατί δὲν ἐδύνατον νὰ γένη ψεύστης εἰς τὸν βασιλέα, νὰ ὀλι-
γοστεύσῃ, ἢ νὰ αὐξήσῃ τὸν καιρόν, ὅπου ἐσυμφώνησαν μετὰ
τοῦ βασιλέως· καὶ διὰ τοῦτο ἔπεμψε τὸ βασιλόπουλον κατὰ
τῆν συμφωνίαν, ὅπου εἶχον, καὶ αὐτὸς ἐκρύφθηκε. Λοιπὸν ἡ
αἰτία τοῦ φόνου δὲν εἶναι τοῦ Συντίπα, ἀλλὰ εἶναι ἡ αἰτία
τοῦ βασιλέως, ὅπου ὥρισε νὰ φονευθῇ.

Καὶ ὁ τρίτος φιλόσοφος, ἀποκριθεὶς, εἶπε· μοὶ φαίνεται, ὅτι
οὔτε τοῦ βασιλέως εἶναι ἡ αἰτία τοῦ φόνου, οὔτε τοῦ διδα-
σκάλου Συντίπου, ἀλλὰ εἶναι ἡ αἰτία τῆς γυναικός, ὅπου ἐ-
κατηγόρει τὸν νέον ψευδῶς· καὶ διότι δὲν τὸν ἄκουσε, παρε-
κίνησε τὸν βασιλέα νὰ θανατώσῃ αὐτόν.

Τότε ἦλθε καὶ ὁ τέταρτος πρὸς τὸν βασιλέα καὶ εἶπεν· ἡ
αἰτία τοῦ φόνου δὲν εἶναι τῆς γυναικός· ἐπειδὴ συνήθεια
εἶναι τῶν γυναικῶν, ὅτι ἐὰν τύχουν δύο μοναχοὶ, τότε πε-

ρισσότερον κινῆται ἡ γυναῖκα πρὸς συνουσίαν τοῦ νέου· λοιπὸν καὶ ἡ πονηρὰ αὕτη γυνὴ ἐκρατήθη καὶ ἐνικήθη ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν τοῦ νέου· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤκουσεν αὐτὴν ὁ νέος, ἐφοβήθη ἡ γυναῖκα παρὰ πολὺ καὶ ἐσπούδαζε νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ κινδύνου, ὅπου ἐνόμιζε νὰ πάθῃ ἀπὸ τὰ λόγια της τὰ κακά· καὶ διὰ τὴν αἰτίαν ἠνάγκαζε μὲ τὴν τέχνην νὰ θανατώσῃ τὸν παῖδα. Τὸ λοιπὸν ἡ αἰτία εἶναι τοῦ νέου διατί δὲν ἐφύλαξε τὴν ἐντολὴν τοῦ διδασκάλου νὰ σιωπαίνῃ, ἀλλὰ ἐλάλησε λόγον σκληρὸν καὶ φοβεριστικόν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Συντίδας καὶ εἶπεν, ὡς νομίζω, δὲν εἶναι ἔτσι· μήτε γάρ νέου εἶναι ἡ αἰτία ἀλλὰ οὐδὲν εἶναι πρᾶγμα μεγαλύτερον τῆς ἀληθείας ἢ ἀληθέστερον· καὶ γὰρ πᾶς ἄνθρωπος ὅπου τοῦ λέγει τοῦ λόγου, ὅτι εἶναι σοφιστής, ἢ ῥήτωρ, ἢ διδάσκαλος, ἢ φιλόσοφος, ψεύδεται κατὰ ἀλήθειαν ὁ τοιοῦτος. Τότε ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως καὶ λέγει τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Δέσποτα ὦρισον καὶ ἐμὲ νὰ δώσω ἀπολογίαν πρὸς ταῦτα, καὶ νὰ σοῦ φανερώσω τοῦτο. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε καὶ αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ υἱὸς τοῦ βασιλέως λέγει τοῦ φιλοσόφου. Ἡ ἐδική μου γνῶσις πρὸς τὴν ἐδικήν σας σοφίαν δὲν παραβάλλεται· ἀλλ' ὁμῶς ἀκούσατε.

Ἐνας ἄνθρωπος οἰκονόμησε τράπεζαν μεγάλην, καὶ εἶχε πολλῶν εἰδῶν φαγητά. Καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ φιλεύσῃ, εἴτα ἐκάθισαν οἱ καλεσμένοι καὶ ἔτρωγαν· ἔστειλε δὲ μίαν γυναῖκα εἰς τὴν ἀγοράν διὰ νὰ ἀγοράσῃ γάλα νὰ πίνουν οἱ καλεσμένοι· ἥτις ἠγόρασε τὸ γάλα καὶ τὸ ἔθεσε εἰς τὸ κεφάλι της, καθὼς τὸ ἔχουν συνήθειαν αἱ γυναῖκες· εἴτα ἐγύρισε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπῆτι, καὶ κατὰ τύχην ἐκατέβη ἕνας λοῦπος καὶ ἄρπαξεν ἕνα φίδι καὶ ἐκράτει αὐτὸ μὲ τὰ ὀνύχια του. Καὶ πετούμενος ἐκεῖνος ὁ λοῦπος ἴσια ἐπάνω τοῦ τζουκαλίου, καὶ τὸ φίδι πολλὰ σφιγγόμενον μὲ τὰ ὀνύχια τοῦ λούπου, ἐξέρασε τὸ φαρμάκι τὸ φίδι μέσα εἰς τὸ τζουκάλι, ὅπου εἶχε τὸ γάλα, καὶ παντελῶς δὲν ἐννόησεν ἡ γυναῖκα τοῦτο τὸ πρᾶγμα, εἴτα ἔδωκεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γάλα

καὶ ἔπιαν οἱ καλεσμένοι ὅλοι, καὶ παρευθὺς ἀπέθαναν ὅλοι. Εἰπέτε μου τώρα, ὦ φιλόσοφοι, τίς ἔγεινεν ἡ αἰτία τοῦ φό-
νου; Καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους εἶπεν· ἡ αἰτία εἶναι ἐ-
κεῖνου τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου ἔκαμε τὴν τράπεζαν, διότι αὐ-
τὸς πρὶν νὰ πίουں οἱ καλεσμένοι, ἔπρεπε νὰ δώσῃ νὰ πίουں
πρότερον οἱ δοῦλοι, ἔπειτα νὰ δώσῃ τοῖς φίλοις.

Ἄλλος φιλόσοφος εἶπε· δὲν εἶναι ἔττι τὸ πρᾶγμα· διότι
ἐκεῖνος ὅπου ἔκαμε, δὲν ἔγεινεν αἰτίας, ἀλλὰ τὸ φίδι ἦτον ἡ
αἰτία. Ὑπολαβὼν δὲ καὶ ἄλλος φιλόσοφος εἶπεν· Οὐδὲν ἔ-
χει τὸ πρᾶγμα ἔττι, τὸ φίδι σφιγγόμενον ἀπὸ τοῦ Λούπου
καὶ τιμωρούμενον δυνατᾶ, ἐξέρασε τὸ φαρμάκι του. Ἐπειτα
ἀπεκρίθη καὶ ὁ ἄλλος φιλόσοφος, καὶ εἶπεν· ἡ ἀφορμὴ τοῦ θα-
νάτου τῶν ἀνθρώπων εἶναι τοῦ Λούπου, διότι ἐκεῖνος ἐκράτει
δυνατᾶ τὸ φίδι καὶ ἐπνιγεν αὐτό, καὶ εἰς τόσον ἀναγκάσθη
τὸ φίδι, ὅτι εὗγαλε τὸ φαρμάκι του. ἦλθε καὶ ὁ συντίπας,
καὶ εἶπεν· Ἄς εἶναι γνῶριμον τοῦ σοῦ κράτους ὦ βασιλεῦ, ὅτι
τῆς σοφιστικῆς τέχνης δὲν ἄφῃσα τίποτε, ὅπου νὰ μὴν μάθω
τὸν υἱόν σου· ὥστε δὲν θέλεις εὔρει ἄλλον σοφώτερον, μήτε
λογικώτερον ἀπὸ τὸν υἱόν σου εἰς ὅλην σου τὴν βασιλείαν.
Καὶ πάλιν λέγει· ὅτι κάθεζῶν ἀπὸ Θεοῦ ἐδημιουργήθη, καὶ
ἔχει δύναμιν ζωτικὴν καὶ δὲν τρώγει ἄλλο τίποτε, εἰμὴ ἐ-
κεῖνο, ὅπου τὸ ἐπρόσταξεν ὁ Θεός· Λοιπὸν καὶ ὁ Λούπος ἐκ
τῶν ζώντων τῆς γῆς ἐτάχθη παρὰ Θεοῦ νὰ τρέφεται· καὶ
αὐτὸς ἀνείτιος εἶναι ἀπὸ τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου. Τότε ἀ-
πεκρίθη καὶ ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, καὶ λέγει, ὦ δέσποτα βα-
σιλεῦ, παντελῶς δὲν σφάλλουσιν οἱ φιλόσοφοί σου· πλὴν ἐ-
κεῖνοι, ὅπου ἔπιαν τὸ γάλα, οὕτω ἔμελλε νὰ ἀποθάνουν, καὶ
ὑπὸ τῆς τύχης νὰ πάθουν τοῦτο. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐδέχθηκε
τὸν λόγον τοῦ υἱοῦ του πολλὰ εὐάριστον, καὶ ἐχάρη διὰ τὴν
πολυμάθειάν του. Εἶτα λέγει τοῦ Συντίπα· ζήτησόν με εἴτι
καὶ ἂν θέλῃς παρὰ τῆς βασιλείας μου νὰ τοῦ δώσω· καὶ ἂν
ᾔναι καὶ ἄλλο τίποτε μάθημα σπούδαξάί το. Καὶ ὁ Συντί-
πας λέγει· ἤξευρε, ὦ βασιλεῦ, ὅτι καθὼς καὶ πρὸ ὀλίγου και-
ροῦ σοῦ ἐφανερώσα τοῦτο, ὅτι οὐδένα πρᾶγμα τῆς σοφιστικῆς

τέχνης, ἢ τῆς μαγικῆς ἄφησα, ὅπου δὲν το ἔδειξα τοῦ υἱοῦ σου, καὶ πάντες οἱ φιλόσοφοι ὅσοι εἶναι εἰς τὴν βασιλείαν σου θαρρῶ νὰ τὸ εἰποῦν. Καὶ ὁ βασιλεὺς λέγει τοῦ υἱοῦ του ἀλήθειαν λέγει ὁ διδάσκαλός σου; καὶ οἱ φιλόσοφοι ἀπεκρίθησαν ἀντὶ τοῦ παιδός· ὦ βασιλεῦ, κανεῖς δὲν εὐρίσκεται νὰ ἀπεράσῃ τὸν υἱόν σου, εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν μαθημάτων, οὐδὲ εἰς φιλοσοφίαν, οὔτε εἰς ῥητορικὴν. Τότε λέγει καὶ ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως πρὸς αὐτόν. Δέσποτα βασιλεῦ, κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐὰν μὴ λάβῃ τελείαν φρόνησιν καὶ γνῶσιν, καὶ μάθησιν, δὲν θέλει δώσῃ καλὸν τοῖς εὐεργέταις καὶ διδασκάλοις αὐτοῦ. Λοιπὸν πρέπει νὰ ὀνομάζῃ κανεῖς τὸν ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἄνθρωπον, ἄγνωστον καὶ ἄφρονα, καὶ ὅχι φρόνιμον καὶ καλόν. Ὁ δὲ Συντίπας μετὰ σπουδῆς καὶ ἀκριβείας μὲ ἐκατέστησε δοκιμώτατον ἄνθρωπον μὲ τὴν πολλὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ εἰς τὴν γνῶσιν, καὶ πρέπει νὰ τιμηθῇ αὐτὸς μεγάλως, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοιβὴν παρὰ τῆς βασιλείας σου· δέομαι δὲ τοῦτο τοῦ σοῦ κράτους, ἵνα ἀκούσῃς ταύτην τὴν διήγησιν ὅπου μέλλω νὰ διηγηθῶ.

Παράδειγμα τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως.

Ἦσαν τρεῖς ἔμποροι, οἱ ὅποιοι εἶχαν συντροφίαν ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ ἐπῆγαν εἰς μίαν χώραν διὰ ἐμπόριον, καὶ ἐβραδιάσθησαν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐκεῖ κατέλυσαν εἰς ἕνα χωρίον εἰς μίαν γραῖαν, καὶ τῇ ἐπαύριον ἠθέλησαν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ λουτρόν νὰ λουσθοῦν· καὶ ἔβαλαν τὰ φλωρία τοὺς κάθε ἕνας εἰς τὸ πουργί του καὶ τὰ ἐβούλωσαν, καὶ τὰ ἔδωσαν τῆς γραίας νὰ τὰ φυλάξῃ, καὶ τῆς εἶπαν. Ἐπαρε τὰ τρία πουργία καὶ φύλαξε αὐτὰ καλὰ, καὶ κανένα ἀπὸ ταῦτα τὰ πουργία νὰ μὴν δώσῃς τινὸς ἀπὸ ἡμᾶς ἕως ὅπου νὰ ἤμασθον ὅλοι μαζί· καὶ ὡς ἐπαρήγγειλαν αὐτὴν ἐπῆγαν εἰς τὸ λουτρόν καὶ εἰς τὸν δρόμον ἐνθυμήθησαν τὸ κτένι, ὅτι δὲν τὰ ἐπῆραν· καὶ στέλνουν ἕνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους εἰς τὴν γραῖ-

αν, νὰ πάρῃ τὸ κτένι, λέγει. Οἱ σύντροφοί μου μὲ ἔστειλαν νὰ δώσῃς τὰ πουγγία καὶ τὰ τρία ὡς καθὼς εἶναι νὰ τὰ ὑπάγω· ἡ δὲ γυναῖκα εἶπεν· δὲν σὲ τὰ δίδω, ἕως οὗ νὰ ἐλθῇτε καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ· καὶ ὁ ἔμπορος λέγει· ἰδοὺ καὶ οἱ σύντροφοί μου, ὅπου μὲ καρτεροῦν, καὶ ἐκεῖνοι σοῦ λέγουν νὰ μοῦ δώσῃς τὸ χρυσίον· καὶ εἶπεν ταῦτα τὰ λόγια τῆς γραΐας, γυρίζει πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτοῦ καὶ λέγει· Δὲν μου τὸ δίδει ἡ γραῖα· καὶ ἐκεῖνοι ἐνόμισαν ὅτι τὸ κτένι ζητᾷ καὶ δὲν τοῦ τὸ δίδει· καὶ λέγουν οἱ δύο ἔμποροι τῆς γραΐας καὶ τῆς κάμνουν νεῦμα, ὦ γύναι, δώσαι αὐτό· καὶ βλέπουσα ἡ γραῖα τὸ νεῦμα τῶν δύο ἐμπόρων, καὶ νομίζουσα ὅτι χρυσίον τῆς λέγουν, εὐγάλε τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἔδωκεν· καὶ αὐτὸς ἐπῆρε τὸ χρυσάφι καὶ ἔφυγεν· οἱ δὲ σύντροφοί του ἐκαρτεροῦσαν αὐτόν, καὶ μὲ μεγάλην φωνὴν λέγουσι τῆς γραΐας· Ποῦ εἶναι ὁ σύντροφός μας ὅπου ἐστείλαμεν εἰς ἐσέ, καὶ δὲν ἐφάνη; καὶ ἡ γραῖα εἶπεν αὐτοῖς· ὡς ἔλαβε τὸν θυσχυρὸν ἀπὸ ἐμὲ κατὰ τὴν ἰδικήν σας φωνὴν καὶ τὸν λόγον, εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, καὶ πλέον δὲν εἶδον· οἱ δὲ σύντροφοι αὐτοῦ εἶχον τῆς γραΐας· ἡμεῖς ἐστείλαμεν αὐτόν νὰ πάρῃ τὸ κτένι, καὶ ὅχι τὸ χρυσάφι, καὶ ἡ γραῖα λέγει· ἐκεῖνος δὲν μοῦ ἐζήτησε τὸ κτένι, ἀλλὰ μοῦ ἐζήτησε τὰ πουγγία μὲ τὰ φλωρία· καὶ ἐγὼ δὲν ἐπίστευα αὐτόν, μόρον ἐσεῖς μοῦ ἐκάματε νόημα νὰ τοῦ τὰ δώσω, καὶ οὕτω τοῦ τὰ ἔδωσα· καὶ οἱ ἔμποροι ἀκούσαντες τὰ λόγια ἀνελπίστως παρὰ τῆς γυναικὸς ἐπικράνθησαν καὶ ἐλυπήθησαν μεγάλως· καὶ παρευθὺς πέρνουσιν τὴν γραῖαν πρὸς τὸν Ἀρχοντα τῆς χώρας ἐκείνης καὶ διηγοῦνται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μετὰ πολλῆς λύπης, καὶ ὁ Ἀρχων λέγει τῆς γυναικὸς· δὲς γραῖα τῶν ἀνθρώπων τὸ χρυσίον, ὅπου σοῦ ἔδωκαν· καὶ ἡ γραῖα λέγει· αὐθέντη ἐγὼ τοὺς τὸ ἔδωκα τὸ χρυσάφι· καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον· μηδὲ μὴ Δέσποτα μᾶς ἔδωκε τίποτε· καὶ λέγουσι τοῦ ἄρχοντος οἱ ἔμποροι τὴν ἔννοιαν καταλεπτῶς· καὶ ὁ ἄρχων λέγει τῆς γραΐας· δόσε τὸ χρυσάφι τῶν ἀνθρώπων, ὦ γύναι·

Τότε ἡ γραῖα μετὰ δυσκρύων ἔφυγεν ἀπὸ τοῦ ἄρχοντος

κλαίοντας· καὶ οἱ ἔμποροι ἔλεγον αὐτῆς, δός μας τὸ χρυσίον· καὶ αὐτὴ μετὰ δακρύων καὶ κλαυθμοῦ ἐβόα λέγουσα· ὦ ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ τὴν ταλαίπωρην, ποῦ νὰ κρεμνισθῶ ἢ κακορίζικη; Καὶ ἐνῶ ἐπήγενεν κλαίουσα, ἐσυναπάντασεν ἓνα παιδί πέντε χρονῶν, καὶ τὸ παιδί βλέπον πῶς ἔκλαιε πολλὰ πικρά, ἐλέησεν αὐτῆς τὸν κλαυθμὸν καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν· ὦ γύναι, διατί κλαίεις ἔτσι ἐλεεινὰ καὶ πικρὰ; καὶ αὐτὴ τοῦ λέγει ἄφες με, παιδί μου, τὴν ἀθλίαν νὰ κλαίω ἐλεεινῶς τὴν πενίαν μου καὶ τὴν συμφορὰν μου. Καὶ τὸ παιδίον περισσότερον ἠνάγκαζεν αὐτήν νὰ τοῦ εἰπῇ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης αὐτῆς, καὶ ἡρώτα αὐτὴν πάντα, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἕως οὔ νὰ μάθῃ κατὰ λεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν· ἡ δὲ γραῖα τοῦ εἶπε τὴν ἔννοιαν τὸ δὲ παιδίον ὡς ἤκουσε ταῦτα, καὶ ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν ἐρμήνευσε τὴν γραίαν καὶ εἶπεν· Ἐγὼ θέλω νὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ ταύτην τὴν συμφορὰν, καὶ ἂν θέλῃς νὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ ταύτην τὴν συμφορὰν δός μοι ἓνα ἄσπρον νὰ ἀγοράσω καρύδια· καὶ ἡ γραῖα τοῦ λέγει ἐκὼν ἐσὺ μὲ ἐλευθερώσεις ταύτης τῆς συμφορᾶς καὶ ἀνελπίστου ζημίας νὰ σοῦ δώσω τὸ ἄσπρον. Τότε τὸ παιδί λέγει τῆς γραίας· γύρισε ὀπίσω εἰς τὸν ἄρχοντα καὶ εἶπέ του· ἄκουσε κύριέ μου, ὅτι ὅταν αὐτοὶ μὲ ἔδωκαν τὸ χρυσίον ἦσαν τρεῖς σύντροφοι, καὶ μὲ παρήγγειλαν ὅτι νὰ μὴν δώσω τινὸς τὸ χρυσάφι ἂν δὲν ἔλθουν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ. Τώρα δὲ ἔρχονται καὶ μὲ τὸ γυρεύουν μόνον οἱ δύο· ὅθεν παρὰ κλῶ τὴν Αὐθεντίαν σου, ἵνα ὀρίσῃ νὰ ἔλθουν καὶ οἱ τρεῖς μαζῇ νὰ τοὺς δώσω τὸ χρυσίον, ὅπου ἄφησαν εἰς ἐμέ. Τότε ἡ γυναῖκα ὡς ἤκουσε ταῦτα τὰ λόγια παρ' ἐνὸς παιδίου πέντε χρόνων ἐχάρη, καὶ εὐφράνθη πολλὰ· καὶ παρ' αὐτῆς ἐγύρισεν ὀπίσω καὶ ἐπήγενεῖς τὸν ἄρχοντα καὶ τοῦ εἶπε, τὰ ὅσα ἐδίδαξες τὸ παιδί· καὶ ἰδὼν αὐτὸς ὅτι εὐλόγως καὶ δικαίως λέγει ἡ γραῖα ἐκάλεσε τοὺς ἐμπόρους, καὶ τοὺς λέγει· Ἐγὼ τώρα ἐγνώρισα τὸ δίκαιον, διατὶ δὲν σᾶς δίδει τὸν θησαυρόν· ἐλᾶτε καὶ οἱ τρεῖς καθὼς εἶπατε εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ ὡς ἐλθῆτε καὶ οἱ τρεῖς μαζῇ, θέλετε πάραι τὸ χρυσίον· καὶ ἐγένετο

τοιαύτη κρίσις δικαία παρὰ τοῦ Κριτοῦ, ἐγλύτωσεν ἡ γραῖα ἀπὸ τοῦς δύο ἐμπόρους, καὶ πλέον δὲν ἐγύρευαν τίποτε. Τότε ἐννόησεν ὁ Κριτής, ὅτι ἡ γυναικα παρὰ τινος φρονίμου ἀνθρώπου ἤκουσε τὰ τοιαῦτα λόγια· καὶ ἠρώτησεν αὐτήν· ὁ Κριτής, λέγωντας· ὦ γύναι, τίς σέ ἐνουθέτησε, καὶ σέ εἶπε τοῦτον τὸν ἄριστον καὶ θαυμαστὸν λόγον; καὶ ἡ γραῖα τοῦ λέγει· ὦ αὐθέντα μου, παιδίον πέντε χρόνων μὲ ἦρε, καὶ ἐεῖδε ὅπου ἔκλεια, καὶ μὲ ἠρώτησε καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπα τὴν αἰτίαν· καὶ αὐτὸ μὲ ἐκαθοδήγησε νὰ ἀπολογηθῶ εἰς τὴν αὐθεντίαν σου τὰ τοιαῦτα λόγια· καὶ ὁ κριτής ἐθαύμασεν ἐπὶ τὴν γνῶσιν τοῦ Παιδὸς καὶ εἰς τὴν ὀξύτητα τοῦ νοῦς του.

Παράδειγμα ἕτερον τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως.

Ἄκουσον, ὦ βασιλεῦ, καὶ περὶ ἐτέρας διηγήσεως ἐμπόρου τινος, ὁ ὁποῖος εἶχε συνήθειαν νὰ πραγματεύεται ξύλα μυριστικὰ καὶ ἤκουσε παρὰ τινων ἀνθρώπων, ὅτι εἰς τὸ δεῖνα κάστρον πωλοῦνται τὰ μυριστικὰ ξύλα ἀκριβὰ, καὶ παρευθὺς ὁ ἔμπορος ἐπῆρε τὰ ξύλα, ὅπου εἶχε τὰ μυριστικά, καὶ ἐδι-
άβη εἰς τὸ κάστρον ἐκεῖνο· καὶ ἐπῆγεν εἰς ἓνα μέρος ἀπὸ ἔξω τοῦ κάστρου ἐκεῖνου, καὶ ἐξεφόρτωσε τὸ ἐμπόρευμά του διὰ νὰ μάθῃ τὴν τιμὴν τῆς πραγματείας του, Καὶ κατὰ τύχην πέρασε μίαν κοπέλα ἐνὸς ἄρχοντος καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἄνθρωπος εἶναι· καὶ τί εἶναι τὸ φορτίον του; καὶ αὐτὸς τῆς λέγει· εἶμαι ἔμπορος καὶ τὸ φορτίον μου εἶναι μυριστικὰ ξύλα, καὶ τὰ ἔφερα διὰ νὰ τὰ πουλήσω. Καὶ ἡ δούλη ἐ-
κεῖνη ἐπῆγε καὶ εἶπεν ὅλα τοῦ αὐθέντου της· καὶ αὐτὸς ἦτο πολύζευρος ἄνθρωπος, καὶ εὐθέως ἐμάζωξεν ὅσα μυρισ-
τικὰ ξύλα εἶχε, καὶ ἔβηκεν αὐτὰ εἰς τὴν φωτίαν· καὶ γενομέ-
νης πολλῆς φλογὸς παρευθὺς εὐγῆκεν ἡ εὐωδία ἐκεῖθεν, καὶ διεδώθη εἰς πολὺν τόπον· ἐκεῖ πλησίον ἦτο καὶ ὁ ἔμπο-
ρος, ὅστις ἐχόρτασεν ἀπὸ τὴν εὐωδίαν ἐκεῖνην· καὶ εἶπε εἰς

τούς παρισταμένους· πολλῆς εὐωδίας ξύλων μυριστικῶν ἐχόρ-
τασα· καὶ σᾶς παρακαλῶ ἰδέτε μήπως ἄνθρωπός τι ἀναψε
φωτίαν εἰς τὸ φορτίον μου καὶ καίεται· καὶ αὐτοὶ εἶπον, ὅτι
δὲν ἀναψε φωτίαν οὐδεὶς.

Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐπῆγεν ὁ ἔμπορος μέσα εἰς τὸ κάστρον,
καὶ ἐκεῖ τὸν ἀπήντησεν ὁ αὐθέντης τῆς δούλης ἐκείνης καὶ
ἠρώτησε αὐτόν· τί εἶναι τὸ φορτίον σου; καὶ ὁ πραγματευ-
τῆς εἶπεν, ὅτι μυριστικὰ ξύλα εἶναι τὸ φορτίον μου. Καὶ ὁ
ἐντόπιος ἔμπορος ἐκεῖνος εἶπε πρὸς τὸν ἔμπορον· ὦ ἄνθρωπε,
ποῖος σὲ ἠνάγκασε νὰ φέρῃς ἐδῶ τοιαῦτα ξύλα, καὶ ἄφηκες
ἄλλα εἶδη, ὅπου ἤθελες κερδίσει; διότι ἡμεῖς τὰ ἔχομεν αὐ-
τὰ ξύλα τῆς φωτίας, καὶ ταῦτα καίομεν εἰς φοῦρνον καὶ κά-
μινον. Καὶ ὁ ἔμπορος λέγει· Καὶ πῶς εἶναι τοῦτο, ὅπου ἐγὼ
ἤκουσα ὅτι ταῦτα τὰ ξύλα εἶναι ἐδῶ ἀκριβώτερα παρὰ εἰς
ἄλλας χώρας; Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς τὸν ἔμπορον. Ἐκεῖνοι
ὅπου εἶπαν αὐτὰ τὰ λόγια, μεγάλως σὲ ἐγέλασαν. Καὶ ὁ
ἔμπορος πολλὰ ἐλυπήθη καὶ ἐπικράνθη· καὶ ὁ μῦθος λέγει·
Φίλε, σὲ βλέπω ὅτι πολλὰ ἐπικράνθης· καὶ σὲ λυποῦμαι
πολλὰ διὰ τὴν λύπην σου· λοιπὸν ἐάν θέλῃς ἔλα πούλησέ
μου ὅλην τὴν πραγματείαν σου, καὶ εἴτι γυρέψῃς νὰ σοῦ
δώσω ἕως ἓνα πινάκι γεμάτο. Ὁ μὲ ἔμπορος ἐσυλλογίζετο
καὶ ἔλεγεν· ὅτι κάλλια νὰ δώσω ὅλην μου τὴν πραγματείαν,
καὶ νὰ πάρω ἓνα πινάκι γεμάτο εἴτι τοῦ γυρεύσω, παρὰ νὰ
ἀπομείνῃ ἀπούλητη ἡ πραγματεία μου· καὶ βουλευσάμενος
τοῦτο εἰς τὸν νοῦν του ἐπούλησεν ὅλην του τὴν πραγματεί-
αν ἐκείνου τοῦ ἐντοπίου. καὶ ἐσυμβιβάσθη νὰ πάρῃ εἴτι ζη-
τήσῃ ἓνα πινάκι γεμάτο. Καὶ ὁ ἐντόπιος ἐπῆρε τὴν πραγ-
ματείαν καὶ τὴν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτί του· καὶ ἄλλος τις ἄν-
θρωπος δὲν ἤξευρε παντελῶς περὶ τούτου. Εἶτα εἰσῆλθεν
μέσα εἰς τὸ κάστρον, καὶ ἔμεινεν εἰς μιᾶς γραίας σπῆτι ἕως
νὰ ἀναχωρήσῃ. Καὶ ὁ ἔμπορος ἠρώτησε τὴν γραίαν ἄρα πῶς
πωλοῦνται ἐδῶ τὰ ξύλα τὰ μυριστικά; καὶ ἡ γραῖα εἶπεν,
ὅτι πωλοῦνται ἴσια μὲ τὸ χρυσάφι, πλὴν σοῦ λέγω καὶ τοῦτο·
πρόσεχε καλὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κάστρου τούτου,

διότι ὅλοι εἶναι πανοῦργοι, καὶ δόλιοι, καὶ πολυποίκιλοι εἰς τὰς πράξεις· καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ ὅσοι ἔλθουν ἐδῶ ξένοι νὰ μὴ γελασθοῦν καὶ νὰ κινδυνεύσουν τὴν ζωὴν τους.

Ἐπειτα εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σπῆτι ὁ ἔμπορος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ἰδῇ τὰ πράγματα τῆς πόλεως. Πηγαίνων βλέπει τρεῖς ἄνδρας ὁμοῦ καθημένους. Ἐστεκεν καὶ ἐκύτταζεν αὐτοὺς συχνά· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἔβλεπαν αὐτόν· ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς τρεῖς λέγει πρὸς αὐτόν· ὦ ἄνθρωπε, ἔλα σὺ καὶ ἐγὼ νὰ διαλεχθῶμεν, καὶ ὅποιος νικήσῃ ἀπὸ τοὺς δύο, νὰ προστάξῃ τὸν νικώμενον νὰ κάμῃ εἴτι θέλει εἰς ἐκεῖνον. Ὁ δὲ ἔμπορος ἀπλὸς καὶ ἀπονήρευτος, λέγει πρὸς αὐτόν· ναι, στέργω καὶ ἀγαπῶ, καὶ ἅς γένη ἐκεῖνο ὅπου ὤρισε. Ἐπειτα ἐκάθισαν οἱ δύο καὶ ἐδιαλέγοντο ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ ἐκεῖνος, ὁ μῦμος καὶ πανοῦργος ἄνδρας, ἐνίκησε τὸν ἔμπορον, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἴδου ποῦ σὲ ἐνίκησα μὲ τὰ λόγια μου καὶ κατὰ τὴν συμφωνίαν ὅπου ἐκάμαμεν προστάζω σε νὰ πῆς ὅλα τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης. Εἰς ταῦτα ὁ ἔμπορος ἔμεινεν εἰς ἀπορίαν καὶ εἰς φόβον, διότι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντιτείνῃ εἰς τὸν μῦμον καὶ κακὸν ἄνθρωπον, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ δίκτυά του. Ἦτο δὲ ὁ ἔμπορος ἀλλοίθωρος εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς· ἔτυχε δὲ καὶ ὁ μῦμος, ὁ ἕνας, ἀπὸ τοὺς τρεῖς μίμους καὶ ἦτο στραβὸς ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι· καὶ ἐσηκώθη καὶ αὐτός, καὶ ἔπιασε τὸν ἔμπορον, καὶ ἐκράτει αὐτόν δυνατὰ καὶ ἔλεγε· σὺ ἔκλεψες τὸ ἕνα μου 'μμάτι· τὸ λοιπὸν ἅς ὑπάγωμεν εἰς τὸν κριτὴν τοῦ τόπου, καὶ ὅτι ὀρίσει ἐκεῖνος θέλομεν κάμει, διατί ἔκλεψες τὸ 'μμάτι μου. Ἦκουσεν ἡ γραῖα ἐκείνη, ὅπου ἐδέχθη τὸν ἔμπορον εἰς τὸ σπῆτί της, ὅτι εἰς τὸν κριτὴν τὸν σέρνει ὁ μῦμος, καὶ ἐδιάβη καὶ ἐσυναπάντησεν αὐτούς καὶ εἶπε πρὸς τὸν μῦμον ἡ γραῖα. Σὲ παρακαλῶ ἄφες αὐτόν σήμερον, καὶ αὔριον νὰ σοῦ δώσω ὅμως ἡ γραῖα ἐγγυήθη νὰ τὸν δώσῃ τὸ πρωί· ὁ δὲ μῦμος ἔκαμε τὸ θέλημα τῆς γραίας καὶ ἄφησε τὸν ἔμπορον καὶ τοῦ λέγει ἡ γραῖα· δὲν σοῦ παρήγγειλα ἐγὼ πρότερον, ὅτι νὰ προσέχῃς

ἔπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κάστρου τούτου, διατὶ αὐτοὶ εἶναι
πολλὰ πονηροὶ καὶ κακοί; ἄτυχον φαίνονται εἰς τοὺς ξένους
ἀνθρώπους· ἄκουσέ μου τώρα καθὼς θέλω σέ συμβουλεύσει,
ἐπειδὴ ἔσφαλεις εἰς τὰ πρῶτα γνῶριζε τοῦτο, ὅτι αὐτοὶ οἱ
μῆμοι καὶ πονηροί, ἔχουν ἓνα διδάσκαλον, ὁ ὅποῖος περνᾷ τοὺς
πάντας μίμους καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅλους ἐκεῖνους
περνᾷ εἰς ταῖς πονηρίαις, καὶ ἔχοντες αὐτὸν οἱ μῆμοι ὡς δι-
δάσκαλον, κάθε ἐσπέραν ὅλοι οἱ μῆμοι ὑπάγουν εἰς αὐτόν καὶ
λέγουν αὐτῷ τὰ ὅσα κάθε ἓνας ἔκαμε διὰ ὅλης τῆς ἡμέρας.
Λοιπὸν ἄφησε τώρα ὅσα καὶ ἂν ἔχῃς, καὶ ἄκουσε ταύτης
τῆς ὠφελίμου μου συμβουλῆς, καὶ ἄλλαξε τὸ σχῆμα καὶ τὰ
φουῖχά σου καὶ σύ, ὅτι εἶσαι ἓνας ἀπὸ τοὺς μίμους· ἔπειτα
σύρε κρυφά, καὶ ἀνταμώσου μαζῇ μὲ τὴν συντροφίαν ἐκεῖ-
νων, καὶ σύρε καὶ σὺ μαζῇ πρὸς τὸν διδάσκαλον. Πλὴν πρό-
σεχε νὰ μὴ σέ γνωρίζουν· καὶ στάσου καὶ σὺ ἐκεῖ πλησίον
ὡς ἓνας ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης, καὶ ἄκουε καλὰ
τὰ ὅσα θέλουσιν εἰπεῖ αὐτῷ οἱ πονηροὶ ἐκεῖνοι μῆμοι, καὶ τὰ
ἅσα θέλει ἀποκριθῇ εἰς αὐτούς. Καὶ σημείωσον αὐτὰ ἐν τῇ
διανοίᾳ σου καὶ εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου, ἵνα ἔχῃς εἰς ἀντίθεσιν
τῶν ἐχθρῶν, ὅπου σέ πολεμοῦν· καὶ μετὰ πολλῆς δυνάμεως
θέλεις νικήσει τὴν πονηρίαν αὐτῶν, καὶ μέγα κέρδος θέλει
γένηται εἰς ἐσέ· ἀπὸ τοιούτου τρόπου. Ὁ δὲ ἔμπορος ἔκαμε τὰ
ὅσα ἐδιδάχθη παρὰ τῆς γραίας, καὶ ἄλλαξε τὸ σχῆμά του,
καὶ ἐπῆγε καὶ ἐστάθη κοντὰ εἰς τὸν διδάσκαλον.

Καὶ πρῶτον εἶδεν ὅπου ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνος, ὅπου ἡ-
γόρασε τὰ μυριστικὰ ξύλα, καὶ εἶπε πάντα τοῦ διδασκάλου.
Ἐγὼ ἀπήντησα σήμερον ἔμπορόν τινα καὶ ἐπούλει ξύλα μυ-
ριστικά, καὶ ἔκαμα συμφωνίαν διὰ τὸ ὅλον φορτίον νὰ τοῦ
δώσω ἓνα πινάκι γεμάτο, ὅτι ζητήσῃ ἀπὸ εἶδη ὅπου εὐρί-
σκονται εἰς ἡμᾶς. Καὶ ὁ διδάσκαλος ἠρώτησεν αὐτόν, καὶ τί
πρᾶγμα εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου ἐσυμφώνησες μετ' αὐτοῦ διὰ νὰ
τοῦ δώσῃς; φλωρία, ἢ ἀσῆμι ἢ μαργαριτάρια; καὶ ὁ μῆμος
λέγει· οὐχί, κύριέ μου, εἶδη χωρὶς ὄνομα, τὰ ὅποια εἶτι θέλει
ζητήσῃ, μόνον ἓνα πινάκι γεμάτο· καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ δι-

Δάσκαλος· μεγάλως ἔσφαλες πρὸς ζημίαν σου, διότι ἂν φανῇ τοῦ πραγματευτοῦ νὰ ζητήσῃ φύλλους ὅσους χωρεῖ ἓνα πι-
νάκι· εἶτα τὸ μὲν ἥμισυ πλῆθος τῶν φύλλων νὰ ᾔῃαι θηλυ-
κοί, τὸ δὲ ἕτερον ἀρσενικοί· καὶ ὅχι μόνον νὰ ᾔῃαι οἱ φύλλοι
ξανθοὶ καὶ ὑπόμαυροι, ἀλλὰ καὶ ξανθοασπρομαυροκοκκινοει-
δεῖς, ἅρα δύναται νὰ δώσῃς τοιαύτην δόσιν; πῶς θέλει γέ-
νει εἰς ἐσέ, νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ ἀνθρώπου
ἐκείνου; καὶ ὁ μῦθος λέγει ὦ κύριε μου, δὲν εἶναι τόσοι σο-
φισμένοι ὁ πράγματευτὴς ἐκεῖνος, οὔτε ὁ νοῦς του φθάνει·
ἀλλὰ νομίζω ἄσπρα, ἢ φλωρία, ἢ μαργαριτάρια θέλει ζητή-
σει ἀπὸ ἐμέ καὶ ὅχι ἄλλο τίποτε. Ἦλθεν καὶ ὁ μῦθος ὅπου
ἐνίκησεν αὐτὸν τὸν πραγματευτὴν εἰς τὴν διάλεξιν, καὶ εἶπε
καὶ αὐτὸς τοῦ διδασκάλου· ὅτι ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἔμπορον ἐνί-
κησα, διότι ἐβάλαμε στοίχημα, ὅτι εἴ τις νικήσῃ εἰς τὴν
διάλεξιν τοῦ λόγου νὰ κάμῃ ὁ νικώμενος, τὰ ὅσα τὸν ὀρίσῃ
ἐκεῖνος ὅπου νικήσῃ. Λοιπὸν ἐγὼ ἐνίκησα αὐτὸν εἰς ὅλην
τὴν διάλεξιν, καὶ ὥρισα αὐτὸν νὰ πῇ ὅλα τὰ νερὰ τῆς θα-
λάσσης. Τότε ὁ διδάσκαλος εἶπε πρὸς αὐτόν· οὔτε σὺ δὲν ἔ-
καμες τίποτε· ἂν ὅμως τύχῃ ἐκεῖνος πρὸς ἐσέ, ὅτι ἄπελθε
πρῶτον ἐσύ, κράτησαι τοὺς ποταμοὺς καὶ ταῖς βρῦσαις, ὅ-
που τρέχουν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔπειτα ἐγὼ θέλω πῖναι τὰ
νερὰ τῆς θαλάσσης, διότι ἐγὼ ἔταξα νὰ πῶ μόνον τὰ νερὰ
τῆς θαλάσσης, καὶ οὐχὶ καὶ τοὺς ποταμοὺς καὶ ταῖς βρῦσαις·
καὶ ἐὰν ὁ ἔμπορος θέλει σοῦ ἀποκριθῇ ἔτζι, ἔχεις ἐσὺ τόσην
δύναμιν, ὥστε νὰ ἡμπορέσῃς νὰ κόψῃς τοὺς ποταμοὺς καὶ
ταῖς βρῦσαις ὅπου τρέχουν εἰς τὴν θάλασσαν; Ὁ δὲ μῦθος
εἶπεν· ἤξευρε, κύριέ μου, ὅτι δὲν εἶναι τόσοι δυνατὴ ἡ γνῶ-
σις τοῦ ἐμπόρου, ὥστε νὰ δύναται αὐτὸς νὰ δώσῃ τοιαύτην
ἀπόκρισιν.

Εἶτα ἦλθε καὶ ὁ στραβὸς μῦθος, καὶ λέγει καὶ αὐτὸς πρὸς
τὸν διδάσκαλον. Σήμερον κύριέ μου εἶδα ἓνα ἔμπορον εἰς τὴν
ἀγορὰν ὅπου ἦτον ἀλλοιόθωρος, καὶ ἐκράτησα αὐτὸν πολλὰ
δυνατά, καὶ τοῦ εἶπα, σὺ μοῦ ἔκλεψες τὸ ἔνκ μου ἑμμάτι.
Λοιπὸν παντελῶς δὲν θέλω σὲ ἀφήσει παρὰ θὰ σοῦ εὐγάλῃ

τὸ ἓνα σου ῥιμάτι· καὶ ἂν θέλῃς νὰ ἐξοδεύσῃς ὅλον σου τὸν βίον, δὲν θέλεις γλυτώσει, ἕως ὅτου νὰ τὸ ἱατρεύσῃς· καὶ τότε εἶπεν ὁ διδάσκαλος καὶ αὐτοῦ· ὅτι οὐδὲ ἐσὺ δὲν ἐκκаторθώσεις τίποτε· διότι ἐὰν σὲ εἶπῃ ὁ ἔμπορος, ὅτι τοῦτο εἶναι σημάδι τῆς προτάξεώς μας, ἵνα εὐγάλῃς ἐσὺ τὸ ῥιμάτι ὅπου ἔχεις, καὶ ἐγὼ τὸ ἓνα μου ῥιμάτι νὰ τὰ βάλωμεν εἰς τὸ ζύγι νὰ τὰ ζυγήσωμεν, καὶ ἐὰν ἦναι ἴσια καὶ τὰ δύο, τότε θέλει εὐρεθῇ ἡ ἀλήθεια· καὶ εἰ μὲν εὐρεθοῦν ἴσα τὸ ἰδικόν μου ῥιμάτι μὲ ἰδικόν σου, καλὰ· εἰ δὲ καὶ δὲν εὐρεθοῦν ἴσα τότε τί θέλεις πάθει ἐσὺ, ὅπου ἐκκτηγόρησες αὐτὸν ψεύματα, καὶ εὐγάλεις τὸ ῥιμάτι του; Τότε αὐτὸς θέλει σοῦ ζητήσῃ τιμωρίαν καὶ ζημίαν, καὶ θέλει σὲ σύρει εἰς κρίσεις καὶ πειρασμούς. Τότε ἐσὺ τί θέλεις κάμει. ἐὰν αὐτὸς ἀπολογηθῇ ἔτι; καὶ τοῦτο πάλιν εἶναι χειρότερον, ἐὰν γένη τοῦτο εἰς ἐσέ, ἐσὺ μὲν τελείως θέλεις ἀπομείνει τυφλός, ἐκεῖνος δὲ θέλει ἔχει τὸ ἓνα, καὶ θέλει ἔχει τὸ φῶς νὰ βλέπῃ. Καὶ ὁ στραβὸς μῖμος ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα τὰ λόγια καὶ εἶπε. Κύριέ μου, ἀλλὰ ὁ ἔμπορος δὲν ἔχει τόσην πονηρίαν. διὰ νὰ ἡξεύρῃ νὰ ἀπολογηθῇ οὕτω.

Ὁ ἔμπορος ἀκούσας ταῦτα παρὰ τοῦ διδασκάλου τῶν πονηρῶν μίμων, ἐφύλαγεν αὐτὰ μέσσω εἰς τὴν καρδίαν του· καὶ ἡμερώνοντες ἡ ἡμέρα, ἔρχεται ὁ ἔμπορος πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅπου ἀγόρασε τὰ μυριστικὰ ξύλα, καὶ τοῦ λέγει· ὦ φίλε, δός μοι ὅτι ἐσυμβαστίκαμεν περὶ τῆςπραγματείας, ὅπου ἐπούλησα. Ὁ δὲ μῖμος λέγει. Ζήτησον ὅτι βούλεσαι, καὶ ἐγὼ ἑτοιμος εἰμι, καὶ θέλω σοῦ τὰ δώσει. Καὶ ὁ ἔμπορος λέγει ὅτι θέλω νὰ μοῦ δώσῃ εἰς τοῦτο τὸ πινάκι τόσους φύλλους ὅσους χωρεῖ, καὶ νὰ εἶναι ξανθοὶ καὶ ὑπόμυδροι· καὶ οὐ μόνον νὰ ἦναι τὸ ἡμισυ μέρος ἀρσενικοί, καὶ τὸ ἡμισυ θυλικοί, ἀλλὰ νὰ ἦναι καὶ ἀσπρόμυδροκοκκινοειδεῖς· καὶ ἡνάγαρχεν αὐτὸν πολλὰ· καὶ ἐδίαζεν αὐτὸν καταπολλὰ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν διπλὴν καὶ τριπλὴν τιμὴν, ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἄξιζαν ταῦτα τὰ ξύλα τὰ μυριστικά. Τότε ἐπῆγε καὶ ἦρε καὶ τοὺς ἄλλους δύο μίμους, τὸν ἓνα ὅπου τοῦ ἐζήτηι τὸ ῥιμάτι,

καὶ τὸν ἄλλον ὅπου τὸν ἐπρόσταξε νὰ πίνει ὅλην τὴν θάλασσαν. Ὅμως ἐπῆλθεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐσπούδαζε καὶ ἠνάγκαζε νὰ κάμουν ὅσα παρὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν ἔμαθες, καὶ ἄκουσε. Καὶ τοσοῦτον αὐτοὺς ἔσυρε βιβαίως καὶ κακῶς, ἕως οὗ ἔλαβεν ὁ ἔμπορος ἀπὸ τούτων τῶν μίμων ὅσα ἤθελεν. Καὶ τότε τοὺς ἄφησεν ὁ ἔμπορος, καὶ ἐγύρισε πολλὰ κερδεμένος εἰς τὸ σπῆτι τοῦ.

Καὶ τώρα, ὦ δέσποτα βασιλεῦ, ἤξευρε καὶ ἐγὼ ἀπὸ ὅσα σοῦ διηγήθηκα, καθὼς νομίζω ὅτι τοιοῦτον μὲ κατέστησε καὶ ἐμὲ ὁ διδάσκαλός μου. Ὁ δὲ βασιλεὺς λέγει πρὸς αὐτόν. Ἐξήγησόν μοι λοιπόν, ὦ υἱέ μου, τοῦτο τὸ πρᾶγμα, πῶς εἰς τοὺς περασμένους τρεῖς χρόνους, ὅπου ἔκαμες εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ εἰς τὴν σπουδὴν δὲν ἔμαθες τίποτε, καὶ τώρα διὰ ἑξῆ μῆνες ὑπερέβης τόσην σοφίαν, καὶ ἦλθες εἰς τόσην λογιότητα; Καὶ ὁ νέος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· ὦ βασιλεῦ, ἤξευρε ὅτι ἐγὼ τότε ἤμουν νήπιον καὶ αἱ αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου δὲν ἐβοήθουν· οὔτε τὰ ὀφθαλμοὺς μου καὶ ἡ γλῶσσά μου, οὔτε ὁ νοῦς μου, καὶ ἡ καρδία μου ἐδύνατο νὰ μοῦ βοηθήσουν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων, οὐδὲ εἶναι δυνατὸν ὅτι τὸ μικρὸ παιδί νὰ διδάσκεται γνῶσιν εὐκόλᾳ· διότι ὅλων τῶν παιδίων ὁ νοῦς των εἶναι εἰς τὰ παιγνίδια, καὶ ταῖς χαραῖς, καὶ δὲν ἔχουσι τὸν νοῦν των εἰς τὰ μαθήματα. Καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, κατὰ τοῦτον τὸν ὁμοιον τρόπον ἤμουν τότε, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν, καὶ παντελῶς δὲν ἐδυνάμην νὰ καρποθῶ τίποτε καὶ νὰ μάθω ἀπὸ τὰ μαθήματα· καὶ τώρα ὁ διδάσκαλός μου Συντίπας, βλέπων τὸ νέον τῆς ἡλικίας μου, δὲν μὲ ἐδίδασκε βαρέα καὶ ἀναγκαστικά οὐδὲ μὲ τὰ βαρύτερα μαθήματα ἀρχισεν ἀπ' ἀρχῆς νὰ μὲ σπουδάζῃ, ἵνα μὴ ἐγὼ ὡς νέος ἀγανακτίσω, καὶ βαρεθῶ, καὶ ἀφήσω τὴν σπουδὴν, καὶ διὰ νὰ ἡξεύρῃ ὁ διδάσκαλός μου, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἂν μὲ ἤθελε βάλῃ εἰς τὰ μεγάλα μαθήματα, ἤθελα ὑπερηφανευθῆ, καὶ ἤθελα φύγει ἀπὸ ἐκεῖνον, καὶ μάλιστα νὰ ἦμαι υἱὸς βασιλέως· ἀλλὰ μὲ ἐπῆλθε ἀπὸ τὰ μικρὰ μαθήματα, καὶ τὴν ἐπιστήμην τε-

λείως μὲ ἐδίδαξε. Καὶ ἐγὼ νὰ ἔλθων εἰς τελείαν γνῶσιν, ἐφύλαγα εἰς τὴν καρδίαν μου ταῦτα, ὅσα μὲ ἐδίδαξε· καὶ ἤλαξα τὸν πρῶτόν μου καὶ διεσπαρμένον νοῦν, καὶ ἄνοιξα αὐτὸν πρὸς τὸ ἀκούειν, καὶ ἔκαμα καὶ τὴν γλῶσσάν μου εὐστροφον εἰς τὴν πλοκὴν τῶν μαθημάτων μου καὶ τῶν λόγων. Ἐμαθὼ καὶ τὰ χεῖρά μου νὰ δουλεύουν πρὸς τὸν λογισμὸν τῶν λέξεων. Ἐτζί τὸ λοιπὸν θαυμαστότατε πάτερ, ἐπάνω εἰς τοὺς ἑξή μῆνας ἔμαθα καὶ ἐκατάλαβα μετὰ ἀκριθείας, πάντα τὰ διδασκθέντα μοι μαθήματα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ βασιλεὺς εὐφρανθεὶς μὲ ταῦτα τὰ λόγια τοῦ παιδίου κατὰ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, εὐχαριστηρίους λόγους καὶ ὕμνους ἀνέπεμπεν τῷ Θεῷ, καὶ τὴν γνῶσιν καὶ φιλοσοφίαν τοῦ παιδίου πολλὰ ἐδόξαζε καὶ ἐπαίνει, καὶ μεγάλως εὐχαρίστει καὶ τὸν φιλόσοφον Συντίπαν τὸν διδάσκαλον τοῦ υἱοῦ του

Ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξεν νὰ φέρουν τὴν γυναῖκα

Μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ φέρουν τὴν πονηρὰν ἐκείνην γυναῖκα. Ἄφροῦ ἔφεραν αὐτὴν ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα· λέγει ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτήν· ὦ γύναι, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐσπούδαζες νὰ φονευθῇ ὁ υἱός μου; καὶ αὐτὴ λέγει· Νὰ ἡξεύρης, ὦ κράτιστε βασιλεῦ, ὅτι κάθε ἄνθρωπος, καὶ ἐκατὸν κακὰ καὶ ἂν ἔχη καμωμένα, ἀλλ' ὅμως φροντίζει περὶ τῆς ζωῆς του, τὸ λοιπὸν καὶ ἐγὼ διὰ τοῦτο ἔλαβα τὸν υἱόν σου κατὰ μόνας, νὰ δυνηθῶ νὰ γνωρίσω διὰ ποίαν αἰτίαν δὲν λαλεῖ· ὅμως ἐγὼ ἐρώτουν αὐτόν, καὶ ἐκολαύκευον, καὶ μὲ λόγια γλυκέα καὶ ἡμερα, καὶ ἡγαπημένα ἐμαλάκωσα τὸ στερεὸν τῆς σιωπῆς αὐτοῦ, μὲ τοιαῦτα λόγια, ἕως οὗ κατέστησα αὐτόν καὶ μοῦ εἶπε. Λοιπὸν, ὦ γυναικα, τῶρα δὲν σοῦ ἀποκρίνομαι, ἕως νὰ περάσουν ἑπτὰ ἡμέραι. καὶ ὕστερον θέλω σοῦ ἀπολογηθῇ, καθὼς σέ πρέπει. Ἐγὼ τὸ λοιπὸν ἐτάρachθηκα καὶ ἐφοβήθηκα πολλὰ, ὅτι ἐὰν ὁ υἱός σας σοῦ λαλήσῃ θέλει τὰ εἰπεῖ τοῦ κράτους σου, καὶ τὸ σφάλμά μου

ἤξεύρω καὶ τὸ πταίσιμόν μου ὁμολογῶ, καὶ κἀνένα λόγον δὲν ἄρνοῦμαι. Εἰς τοῦτο λοιπὸν, ὦ μεγαλειότατε βασιλεῦ, ὡς φαίνεται, καὶ ὀρίζει τὸ εὖσπλαχνον καὶ θεοπρόβλητον κράτος σου κάμε εἰς ἐμέ.

Εἰς ταῦτα τὰ λόγια ἐκύτταξεν ὁ βασιλεὺς τοὺς συμβούλους αὐτοῦ καὶ τοὺς χιλιάρχους, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Τί βουλήν δίδετε σεῖς ἐμένῃ περὶ ταύτης τῆς γυναικὸς εἰς τὸ πονηρὸν ἔργον ὅπου ἔκαμεν; ἓνας δὲ ἀπὸ τοὺς συμβούλους λέγει τοῦ βασιλέως. Δίκαιον εἶναι, ὦ βασιλεῦ, νὰ κοποῦν τὰ ποδάρια τῆς, καὶ τὰ χερίά της. Καὶ ἀπεκρίθη καὶ ἕτερος, καὶ λέγει· δὲν εἶναι δίκαιον νὰ πάθῃ ἔτζι ἀλλὰ νὰ σχίσουν αὐτὴν ζωντανήν, νὰ ἐβγάλουν τὴν καρδίαν της ἔξω. Ἄλλος δὲ εἶπεν· ὅτι νὰ κόψουν τὴν γλῶσσάν της. Καὶ ἡ γυναικὴ ἀκούσασα τὰς ἀποφάσεις, εἶπε τοῦτον τὸν μῦθον πρὸς αὐτούς.

Μῦθος τῆς γυναικὸς

Ὡ βασιλεῦ καὶ ἄρχοντες, φαίνεται καὶ ὁμοιάζουν αὐτὰ τὰ λόγια ὅπου λέγετε κατ' ἐμοῦ πρὸς παράδειγμα μιᾶς Ἀλεποῦς, ἡ ὁποία κάθε νύκτα ἔμπαινε εἰς ἓνα κάστρον ἀπὸ ἓνα παρθυρόφυλλον ἐνὸς ταμπάκη, καὶ ὅσκις φοραῖς ἔμπαινε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ταμπάκη ἔτρωγε τὰ τομάρια. Εἶτα ὁ ταμπάκης ἐκεῖνος ἐξέτασε καὶ ἠῦρεν ὅτι ἐκ τῆς Ἀλεποῦς παθαίνει ταῦτα, καὶ παρευθὺς ἔστησε δόκανον καὶ ἐπιάσθη. Καὶ αὕτη οὕσα πονηροτάτη καὶ πολύτροπος, ἔκαμε τινὰ μηχανὴν καὶ ἔφυγε καὶ ἐπεριεπάτει τριγύρου τοῦ κάστρου διὰ νὰ εὕρῃ ἄλλην πόρταν, καὶ δυνηθῇ νὰ φύγῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρον· καὶ ἔτζι ὀλογύριζεν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ δὲν εὕρηκε καμμίαν πόρταν ἀνοικτὴν νὰ φύγῃ. Καὶ ὡς ἐξημέρωσε· ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της. Ἐὰν γένη ἡμέρα βέβαια θέλω πιασθῇ ἀπὸ τοὺς σκύλους· ὅθεν ὑπάγει εἰς τὴν πόρτα τοῦ κάστρου καὶ ἐκαμώθη ὅτι εἶναι ψόρια· καὶ ὡς ἐξημέρωσεν ἀνοιξαν αἱ πόρταις τοῦ κάστρου καὶ ἓνας ἄνθρωπος εἶδεν αὐ-

τὴν κειμένην, καὶ λέγει τοῦ πορτάρη· κατὰ ἀλήθειαν ἡ οὐρὰ τῆς ἀλεποῦς εἶναι πολλὰ καλὴ διὰ νὰ σφουγγίζῃ τινὰς τὸν μῦλον· καὶ ἡ ἀλεποῦ ἀνδρείως ὑπέμεινε τὸν πόνον τῆς οὐρᾶς.

Εἶτα εἶδεν αὐτὴν ἄλλος καὶ εἶπεν· ἐὰν ἔχῃ κανεῖς μικρὸν παιδί καὶ κλαίει πολλὰ, ἄλλο δὲν εἶναι καλλίτερον, ἀπὸ τῆς ἀλεποῦς τὰ αὐτὰ νὰ κρατῇ αὐτὰ πάντοτε ἐπάνω τοῦ παιδιοῦ· καὶ παρευθὺς ἔκοψε καὶ ἐκεῖνος τὰ αὐτὰ τῆς ἀλεποῦς· καὶ ἡ ἀλεποῦ καὶ τοῦτο ἀνδρείως ὑπέμεινε.

Ἄλλος δὲ πάλιν εἶπεν· εἴτινος ἀνθρώπου πονοῦν τὰ δόντια, νὰ θέσῃ ἐπάνω τὰ δόντια τῆς ἀλεποῦς, παρευθὺς ἐλευθερώνεται τοῦ πόνου· καὶ ἐπῆρε λιθάρι καὶ ὅλα τὰ δόντια τῆς ἀλεποῦς ἐσύντριψε καὶ εὐγάλε· καὶ ἡ ἀλεποῦ ἀνδρείως ὑπέφερε πάντα.

Καὶ ἄλλος πάλιν εἶπε· ἐγὼ ἤκουσα, ὅτι εἰς κάθε πόνον, ὅπου νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος, ἡ καρδία τῆς ἀλεποῦς ὠφελεῖ πολλὰ καλὰ, καὶ εἰς πᾶσαν ἀσθένειαν εἶναι θεραπευτικὴ· καὶ εἶτα ἐπῆρε μαχαίρι νὰ σχίσῃ αὐτὴν νὰ εὐγάλῃ τὴν καρδίαν της, καὶ ἡ ἀλεποῦ εὐθέως ἐπήδησε, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πόρταν ἐκείνην καὶ ἐλευθερώθη ἀπὸ τὸν πόνον. Καὶ ἐγὼ τώρα ἡ ἀθλία, ὦ βασιλεῦ, τὰ ὅσα οἱ ἄρχοντές σου συμβουλεύονται, ἔτοιμη εἰμι νὰ ὑποστῶ, τὸ δὲ νὰ εὐγάλουν τὴν καρδίαν μου δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω.

Εἶτα ἀποκριθεὶς ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, λέγει τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ τῶν περιεστώτων ἀρχόντων. Ἀλήθεια λέγει ἡ γυναῖκα· διότι δὲν πρέπει τοὺς φρονίμους καὶ συνετοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔχουν τὰ σφάλματα τῶν γυναικῶν εἰς ἀφορμὴν καὶ σκέψιν μεγάλην καὶ κόλχσιν· ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἶναι δίκαιον νὰ γένη εἰς αὐτήν, ἵνα ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ξυρισθῇ καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς μουντζουρωθῇ, καὶ νὰ τὴν καθίσουν ἐπάνω εἰς ἕνα γαῖδοῦρι, καὶ νὰ τὴν γυρίσουν αὐτὴν εἰς ὅλην τὴν πόλιν νὰ τὴν ἐντροπιάσουν· καὶ δύο τρουμπετάριδες νὰ ὑπάγουν μετ' αὐτῆς, ὁ ἕνας ἐμπρὸς καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ὀπίσω· καὶ νὰ

λέγουν μὲ μεγάλην φωνήν, ὥστε νάκούουν πάντες οἱ ἄνθρωποι, ὅτι κακὸν νὰ ἐποίησεν αὐτὴ, καὶ ὅ,τι ἤθελε νὰ κατασκευάσῃ εἰς ἐμέ. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα τὰ λόγια παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εὐφράνθη, καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες, καὶ ἐδέχθησαν ταύτην τὴν συμβουλήν. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα, λέγει τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· ὦ υἱέ μου, καλῶς ἐλάλησας, καὶ φρονίμως, καὶ ἐσυμβούλευσας ἡμᾶς· λοιπὸν ἄς γένῃ εἰς κῦτὸν καθὼς ὥρισεν ὁ υἱός μου. Καὶ παρευθὺς ἔγειναν ὅλα ταῦτα ὅσα ἐσυμβούλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἐντρόπιασε ταύτην τὴν κακὴν καὶ πονηρὰν γυναῖκα.

Εἶτα εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῦ φιλοσόφου Συντίπα, ὦ φιλόσοφε, φανέρωσόν μου καὶ ἀληθῶς ἀπόδειξον, πόθεν ὁ υἱός μου ἔλαβε τοσαύτην γνῶσιν καὶ φιλοσοφίαν· μὴ ἐξ αὐτῆς τῆς γεννήσεως ἔλαβε φυσικὰ τὴν λογιότητα; ἢ τούναντίον διὰ τῆς ἰδικῆς σου ἐπιμελείας ἐσοφίσθη;

Ἀπεκρίθη ὁ Συντίπας, καὶ λέγει τοῦ βασιλέως· τὴν φρόνησιν ὁ υἱός σου, δέσποτα, καὶ τὴν γνῶσιν ὁμοῦ, ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ἔχει, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ τύχη τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἐβοήθησε μεγάλως. Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐδική μου ἐπιμέλεια ἐσμίχθη μετὰ ταῦτα τὰ δύο, διὰ τοῦτο ἐπῆρεν ὁ υἱός σου τοῦτο, ὅτι νὰ περνᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν γνῶσιν. Πλὴν τούτου τοῦ πράγματος ἄκουσε καὶ τινὰ διήγησιν.

Ὅταν ἓνας βασιλεὺς καὶ εἶχε μαζῇ του πολλοὺς φιλοσόφους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους φιλοσόφους ἦταν ἓνας μεγαλήτερος, καὶ ἦτο ἓνας ἀστρονόμος. Λοιπὸν γεννᾶται ἓνας υἱὸς τοῦ πρώτου φιλοσόφου, καὶ εἶπαν τοῦτο τοῦ βασιλέως, ὅτι ὁ δεῖνα φιλόσοφος ἐγέννησε σήμερον υἱόν· καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν ἀστρονόμον καὶ ὁ ἀστρονόμος ἤκουσεν ἐν τοῖς ἄστροις περὶ τῆς τύχης τοῦ παιδίου, καὶ αὐτὸς λέγει τοῦ βασιλέως· ὦ δέσποτα, τὸ παιδίον τοῦτο, ὅπου ἐγεννήθη τώρα, ἐξήτασα περὶ τῆς τύχης αὐτοῦ ἐν τοῖς ἄστροις, καὶ εἶδα ὅτι τῶν ληστῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων τύχην ἔχει· καὶ πολλοὺς χρόνους θέλει ζήσει· καὶ εἰς τοὺς 13 χρόνους τῆς ζωῆς αὐτοῦ θέλει πᾶμει μέγала κακά, καὶ μεγάλην κλοπὴν.

Καὶ ὁ πατήρ τοῦ παιδίου λέγει τοῦ ἀστρονόμου· ὅλα κατὰ ἀλήθειαν εἶπες ταῦτα τοῦ βασιλέως περὶ τοῦ γεννηθέντος μου παιδίου καὶ ὁ ἀστρονόμος λέγει· ἀλήθειαν εἶπα, ὦ φιλόσοφε, διότι μετὰ ἀκριθείας ἐξέτασα περὶ τῆς τύχης τοῦ παιδίου, καὶ ἤρξα ὅτι θέλει γένει κλέπτης, καὶ πρῶτος τῶν κλεπτῶν.

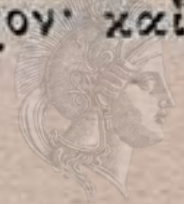
Καὶ ὁ φιλόσοφος λέγει τοῦ βασιλέως· τὸ λοιπόν, ὦ βασιλεῦ, ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου παιδί θέλω παιδεύσει εἰς τοιαύτην τάξιν καὶ πράξιν, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ κάμῃ τοιαύτην ἀτοπίαν ἀλλὰ μάλλιστα θέλω κάμει αὐτὸ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τοιούτων κακῶν ἔργων.

Καὶ ὅταν ἔγεινεν ὀκτὼ μηνῶν τὸ παιδί, ἀπέκοψεν αὐτὸ νὰ μὴ βυζάνῃ τὸ γάλα τῆς μάχης του. Ὑστερον δὲ ἔκλεισεν αὐτὸ μέσα εἰς ἓνα σπήτι, καὶ ἀνέτρεφεν αὐτὸ καὶ ἐδίδασκεν αὐτὸ πᾶσαν παίδευσιν καὶ σοφίαν· καὶ παιδεύοντας τοῦτο ὁ πατήρ αὐτοῦ, δὲν ἄφησε ποτὲ κανένα ἄνθρωπον νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸ, οὐδὲ ἄφησεν αὐτὸ ἔξω τοῦ σπητίου νὰ εὕγῃ ποτέ· καὶ ἔτσι ἀνατρεφόμενον, ἔγεινε δεκαπέντε χρόνων.

Καὶ λέγει ὁ πατήρ πρὸς τὸν παῖδα αὐτοῦ· ὦ υἱέ μου, αὐριον βούλομαι νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν βασιλέα· ἤξευρε δὲ ὅτι θέλω πάρει καὶ ἐσὲ καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν νὰ προσκυνήσῃς καὶ νὰ χαιρετήσῃς τὸν βασιλέα.

Οὕτως οὖν ὁ φιλόσοφος ἐδίδασκε τὸν υἱόν του· καὶ ὁ νέος ὡς ἤκουσε πῶς μέλλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν βασιλέα, ἐσπούδασεν ἐπὶ τὸν λόγον τοῦ πατρὸς του· ὅτι ἐγὼ οὐδέποτε εἶδον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπειδὴ λέγει ὁ πατήρ μου, ὅτι νὰ μὲ πάρῃ εἰς τὸν βασιλέα νὰ προσκυνήσω αὐτόν, πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ παγαίνω τοῦ βασιλέως τινὰ εἶδη μυριστικά· ἀλλὰ ἐγὼ ἐντρέπομαι νὰ ζητήσω ταῦτα τοῦ πατρὸς μου· ὅμως πρέπει νὰ κάμω τοῦτο.

Τότε ἐκείνην τὴν νύκτα εὐγαίνει κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ ὑπάγει μέσα εἰς τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως μὴν ἡξεύρωντας τίνος σπήτι εἶναι καὶ ἐτρύπησε τὸν τοῖχον· καὶ ἔφα-

βαίνει μέσα εἰς τὸ βασιλικὸν κρεβάτι· καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξυ-
πνήσας, εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐφοβήθη καὶ ἐδειλίασε, καὶ ἔλεγε
μέσα εἰς τὸν νοῦν του· ὅτι οὗτος ὁ κλέπτης ἐὰν μὴ εἶχε με-
γάλην δύναμιν, δὲν ἤθελε τολμήσει νὰ ἔλθῃ τέτοιαν ὥραν
τῆς νυκτὸς καὶ ἐὰν τὸν ἀντισταθῶ θὰ μὲ σκοτώσῃ. Εἴτα ἐ-
πιώπησεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔδωκεν ἄδειαν τοῦ κλέπτου, καὶ δὲν
εἶπε τίποτε. Καὶ ὁ νέος τότε ἔπλωσεν εἰς τὰ ροῦχα τοῦ βα-
σιλέως, καὶ ἐπῆρεν ἓνα ἀκριβὸν φόρεμα, καὶ ἐξῆλθεν ἔξω ἀπὸ
τὸ παλάτι· καὶ παρευθὺς ἐπῆγε καὶ ἐπούλησεν αὐτὸ, καὶ ἀ-
γόρασε εἶδη μυριστικά.

Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς δὲν ἐγνώρισεν ἐκεῖνον τὸν κλέπτην
ποῖος εἶναι· καὶ ἐπὶ τὴν αὖριον ἐπῆρεν ὁ φιλόσοφος τὸν υἱόν
του, καὶ ἐπῆγε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτόν,
καὶ τὸ παιδί παρευθὺς ἔδωκε τοῦ βασιλέως ἐκεῖνα τὰ εἶδη,
ὅπου ἀγόρασεν, εἴτα ἄρχισεν ὁ φιλόσοφος νὰ ἐπαινῇ καὶ νὰ
ἐγκωμιάζῃ τὸν βασιλέα καὶ τοῦ λέγει. Νὰ ζῇς εἰς τὸν αἰῶνα·
ἰδοὺ ὅπου ἔφερα τὸν υἱόν μου εἰς τὴν βασιλείαν σου, διὰ τὸν
ὁποῖον εἶπεν ὁ ἀστρονόμος σου, ὅτι εἰς τοὺς δεκατρεῖς χρό-
νους θέλει ἀρχίσει νὰ γένῃ κλέπτης καὶ ληστής· καὶ ἰδοὺ ὅ-
που ἔγεινε δεκαπέντε χρόνων, καὶ καμμίαν κλεψιάν δὲν ἔκα-
με. Λοιπὸν ὁ ἀστρονόμος σου εἶναι ψεύστης, καὶ ἀπὸ τοῦτο
φαίνεται, ὅταν προλέγῃ εἶναι ὅλα φλυαρίαις.

Καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦτον τὸν λόγον ἐθαύμασεν· εἴτα στο-
χασθεὶς καλὰ καὶ τὸ σχῆμά του, καὶ τὸ πρόσωπόν του, ἐ-
γνώρισεν αὐτόν, ὅτι αὐτὸς εἶναι, ὅπου ἐτρύπησε καὶ ἐπῆρε τὸ
φόρεμα τὸ βασιλικόν, καὶ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς τοῦ φιλοσόφου,
καὶ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς τοῦ φιλοσόφου, καὶ εἶπεν. Οὗτος
εἶναι κατὰ ἀλήθειαν ὁ κλέπτης, ὅπου ἐμπῆκεν εἰς τὸ παλά-
τιόν μου, καὶ ἔκλεψε τὸ ροῦχόν μου· καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ
πράγματος, ἡ πρόγνωσις τοῦ ἀστρονόμου ἐπιστεύθη καὶ ὅσα
λέγει εἶναι ἀληθινά.

Καὶ ἀπὸ τῆς διηγήσεως ταύτης, ἤξευρε κράτιστε βασι-
λεῦ, ὅτι εἰς τὴν γέννησιν τοῦ καθ' ἑνός, εἶναι κάποια τελεί-
ωσις χαρισμένη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἢ τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς ἀτυ-

χίας· ἀλλ' ὅχι προτρεπομένη παρὰ Θεοῦ, καθὼς καὶ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ σου ἔγεινεν· ὅχι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἡλικίας ἔμαθεν ὅταν ἦτον παιδί, ἀλλὰ ὅταν ἦλθεν εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν.

Τὸ λοιπὸν μαζῇ μὲ αὐτὸν ἦλθον τὰ καλὰ πράγματα καὶ ἐπαινετὰ καὶ εὐτυχίας γέμοντα ἔργα· καὶ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου ἐκείνου, ὅπου εἶχεν ὁ βασιλεὺς, ἦλθαν μαζῇ μὲ τὴν τύχην του τὰ μυσαρὰ καὶ ἀτυχίας ἔργα.

Ὁ δὲ Συντίπας διηγηθεὶς ταῦτα τοῦ βασιλέως Κύρου ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ βασιλεὺς λέγει τοῦ υἱοῦ του· εἶπέ μου ἀκριβέ μου υἱέ, πῶς ἄρα ὁ διδάσκαλός σου Συντίπας τοσαύτην φιλοσοφίαν σέ ἐδίδαξεν; ὁ δὲ νέος λέγει τοῦ πατρός του, ὦ βασιλεῦ, ὡς μὲ παρέλαθεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου ὁ διδάσκαλός μου, μὲ ἐπῆρε εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ παρευθὺς ἔκτισεν ἓνα σπῆτι, καὶ ἔχρισεν αὐτὸ μὲ τὴν ἀσβέστην· εἶτα ὅσα ἔμελλε νὰ μὲ διδάξῃ ἱστόρησε καὶ ἔγραψεν αὐτὰ εἰς τοὺς τοίχους καὶ ὅλην τὴν ἱστορίαν ἔγραψε διὰ γραμμάτων· καὶ μετὰ ἀκριβείας ἅπαντα ἐσύναξε, καὶ τὸν ἥλιον δὲ καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρους ἐζωγράφισεν· ἔγραψε δὲ καὶ κεφάλαια τῆς σοφίας, τῆς γνώσεως, καὶ τῆς διδασκαλίας.

Καὶ α'. κεφ. Περὶ ἀπαιδευτοῦ καὶ ὑβριστοῦ ἀνδρός· ὁ γὰρ τοιοῦτος ἄνθρωπος μέσον τῶν ἀδελφῶν καὶ φίλων ἐγείρει.

Τὸ β'. κεφ. Ἐγραψε περὶ φιλοσόφου τινὸς ὅπου ἐδίδαξεν ἑνὸς ἀνθρώπου· ὁ γὰρ τοιοῦτος ἄνθρωπος μεγάλην ὠφέλειαν ποιεῖ τῷ φίλῳ αὐτοῦ.

Καὶ γ'. κεφ. Περὶ φιλόφρονος ἀνδρός καὶ πονηροῦ· καὶ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος οὐδέποτε ἀγκνακτεῖ, δόλους κατασκευάζει, καὶ κακοῖς κακὰ συμπράττει, κατὰ τοῦ πλησίον ἐκείνου μὴ γινώσκοντος.

Τὸ δ'. κεφ. Περὶ ἀνθρώπου ὀνειδίζοντος ἀπρεπῶς ἑτέρῳ ἀνθρώπῳ· πῶς ἢ ἀπὸ ἀρρωστίας, ἢ ἀπὸ ἀσθενείας, ἢ ἀπὸ ἐπισυμβάσεως λεπρὸς γέγονεν, ἢ ἀπὸ ἑτέρου συμβάμακτος ἀνθρώπου ἐν τῷ ἰδίῳ σώματι περιφέρων ἀσχημοσύνην.

Τὸ ε'. κεφ. Ὡς οὐκ ἐμπρέπει τινὰ κριτὴν, ἢ ἄρχοντα, ἢ βασιλέα, ἀπόφασιν ποιεῖν περὶ παντὸς πράγματος, πρὶν καλῶς ἀκούσῃ καὶ ἐξετάσῃ τὴν τοῦ πράγματος ἀλήθειαν.

Τὸ στ'. κεφ. Ὅτι οὐ πρόκειται τινὰς ἐλπίζειν εἰς ἄνθρωπον ἄφρονα, καὶ καντελῶς ἰδιώτην.

Τὸ ζ'. κεφ. Ἑρμηνεύει περὶ ἀνδρὸς φθονεροῦ, καὶ ζηλοτυποῦντος ἄλλους ἀνθρώπους, καλῶς πράτοντας καὶ εὐτυχοῦντας· ἢ διότι ἔχουν προτέρημα ἀξιέπαινον, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦσιν· ἢ διότι ἀγωνίζονται περὶ τὸν βίον· ἢ διότι ἐκ τῶν πατέρων ἐκληρονόμησαν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁρῶν αὐτοὺς φθονεῖ καὶ λυπεῖται, καὶ μαραίνεται, διότι μᾶλλον οὐ δύναται βλέψαι αὐτούς.

Τὸ η'. κεφ. Διδάσκει καὶ λέγει· δίκαιόν ἐστι καὶ πρόπον πάντας ἀνθρώπους ἀγαπᾶν, καὶ μὴ τὸ καλὸν ποιῆσαι, ἀνταποδοῦναι κακόν.

Τὸ θ'. κεφ. Πρόκειται ὡς θέλει τις ἄνθρωπος νὰ ποιῶσιν εἰς αὐτόν, καὶ αὐτὸς ὁμοίως νὰ ποιῇ εἰς ἄλλους.

Τὸ ι'. κεφ. Συμβουλεύει, καὶ μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὰ ἀσεβῆ ἔργα, καὶ πράξεις κακὰς, καὶ δυνασκειόντων τοὺς πτωχοὺς, μὴ ποιεῖν φιλίας, μηδὲ τὰ ἴσα πράττειν τοῖς ἀδίκοις, καὶ πλεονεξίαις καὶ ἀρπαγαῖς χρωμένους, καὶ χαίρουσιν.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023902

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Τιμᾶται λεπτά 40.

